P.C. Cast
Kristin Cast

TRĂDAREA

CASA NOPŢII

2

Kristin Cast; P.C. Cast

Seria Casa Nopţii

Volumul 2

TRĂDAREA

1 Semnul
2 Trădarea
3 Aleasa
4 Înfruntarea
5 Obsesia
6 Tentaţia
7 Focul
8 Iertarea

CAPITOLUL 1

Gemenele şi-au mijit ochii la el şi au tras adânc aer în piept, pregătindu-se să lanseze un nou atac, căruia, din fericire, i-a pus capăt colega mea de cameră. Cu accentul ei puternic din Oklahotna, Stevie Rae a pronunţat definiţii-le de parcă ar fi dat indicii la un concurs de ortografie.

— „Propensiune”: înclinaţie naturală, adesea foarte puternică. „Catastrofal”: dezastruos. Gata! Hai, ce-ar fi să terminaţi cu ciorovăiala şi să fiţi drăguţi unii cu ceilalţi? Doar ştiţi că mai e puţin până la vizita părinţilor şi nu e cazul să ne purtăm ca nişte idioţi de faţă cu ai noştri.

— Ah, rahat! Am exclamat. Am uitat cu totul de vizita părinţilor. Damien a gemut şi şi-a lăsat capul greu pe masă, cu un pocnet destul de sonor.

— Şi eu am uitat complet.

I-am aruncat toţi patru priviri compătimitoare. Părinţii lui nu aveau nici-o problemă cu faptul că fusese însemnat, că se mutase în Casa Nopţii şi că îşi începuse Transformarea în urma căreia avea fie să devină vampir, fie, dacă organismul lui o respingea, să moară. Ce nu le convenea lor era faptul că este homosexual.

Măcar părinţii lui Damien sunt de acord cu ceva. În schimb, mama şi bărbată-su, cretinul de taică-miu vitreg, John Heffer pe numele lui, urau absolut totul la mine.

— Ai mei nu vin, pentru că au venit luna trecută, iar luna asta sunt prea ocupaţi.

— Geamăno, o dată în plus ne dovedim îngemănarea, a comentat Erin. Şi ai mei mi-au trimis un e-mail că, cică, nu vin nici ei, pentru că nuş' ce excursie vor să facă de Ziua Recunoştinţei în Alaska, împreună cu mătuşa Alane şi cu unchiul Lloyd, supranumit Minciunică. Prostii dastea! a spus ea şi a ridicat din umeri, la fel de

indiferen-ţă, se pare, ca şi Shaunee faţă de absenţa părinţilor ei.

— Damien, poate nu vin nici mămica şi tăticul tău, a zis Stevie Rae şi i-a aruncat un zâmbet rapid.

— Ba or să vină. Luna asta e ziua mea şi or să-mi aducă şi cadouri, a oftat el.

— Ăsta e un lucru bun, am comentat eu. Tot spuneai tu că ai nevoie de un caiet nou de desen.

— N-or să-mi aducă ei un caiet de desen..., a răspuns Damien. Anul trecut le-am cerut un şevalet şi mi-au adus echipament pentru drumeţii şi un abonament la revista Sports Illustrated.

— Îhh! au făcut Shaunee şi Erin într-un glas, iar eu şi Stevie Rae ne-am strâmbat cu un oftat de compătimire.

Vădit dornic să schimbe subiectul, Damien şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— E prima oară când vin ai tăi în vizită, nu-i aşa? Cum crezi că o să fie?

— Un coşmar, am oftat. Un coşmar total şi absolut.

— Zoey, m-am gândit să ţi-o prezint pe colega mea de cameră. Diana, ea e Zoey Redbird, liderul Fiicelor Întunericului.

Bucuroasă că nu mai trebuie să discut despre oribila problemă legată de ai mei, mi-am înălţat privirea şi am zâmbit la auzul vocii şovăielnice şi emoţionate a lui Sarah.

— Dumnezeule, chiar e adevărat! - s-a pornit nou-venita înainte să apuc măcar să salut. Ca de obicei, s-a holbat la fruntea mea şi s-a îmbujorat. - Ăă, scuze. Nu voiam să fiu nepoliticoasă sau mai ştiu eu ce..., a scăldat-o ea şi părea tare pierdută.

— A, nu-i nimic. Da, aşa e. Semnul meu e colorat complet şi s-a întins.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze, încercând astfel s-o fac să se simtă mai bine, deşi, de fapt, nu puteam să

sufăr că jucam iar rolul femeii cu barbă de la circ. Slavă Domnului că Stevie Rae a intervenit înainte ca holbatul Dianei şi tăcerea mea să devină şi mai jenante de atât.

— Îhî, lui Z i-a apărut desenul ăsta dantelat meseriaş, cu spirale pe faţă şi pe umeri, când 1-a salvat pe fostul ei din ghearele unor fantome nasoale şi sângeroase, a ciripit Stevie Rae.

— Aşa îmi spunea şi Sarah, a zis Diana cu un glas pierit. Dar părea aşa de greu de crezut încât... ăăă...

— N-ai crezut-o? i-a sărit Damien în ajutor.

— Ia te uită, avem o elevă nouă, a spus Shaunee strecurându-se în separeul încăpător din sala de mese (în traducere liberă, cantină de liceu cu pretenţii) pe care ni-l revendicăm la fiecare masă.

— Ce tragedie, geamăno, ce tragedie, i-a ţinut Erin isonul. Ele două au un soi de legătură paranormală, ceea ce le face să pară ciudat de asemănătoare, motiv pentru care le-am şi botezat „gemenele”, deşi Shaunee are pielea de culoarea cafelei cu lapte şi se trage dintr-o familie de jamaicani din Connecticut, iar Erin este o blondină cu ochi albaştri din Oklahoma.

— Din fericire, este colega de cameră a lui Sarah Freebird - a spus Damien şi a dat din cap spre tipa minionă, cu părul al naibii de negru, care îi arăta ce şi cum în sala de mese puştoaicei stinghere nou sosite în şcoală, iar privirea lui pătrunzătoare, de cunoscător întrale modei, le-a scrutat rapid pe cele două fete şi îmbrăcămin-tea lor, de la pantofi până la cercei. - Se vede treaba că are gusturi mai bune decât Sarah în materie de îmbrăcăminte, în ciuda stresului cu însemnatul şi cu mutatul la altă şcoală. Poate reuşeşte ea să facă ceva cu propensiunea nefericită a lui Sarah pentru încălţămintea de prost gust.

— Damien, a început Shaunee. Iar mă calci...

— ... pe nervi cu vocabularul tău de rahat, de care nu te mai saturi, a încheiat Erin.

Damien a pufnit şi a afişat un aer superior, ofensat şi mult mai „homo” decât de obicei (deşi e „homo” pe bune).

— Dacă vocabularul vostru n-ar fi aşa de catastrofal, n-ar mai trebui să umblaţi în permanenţă cu dicţionarul după voi, ca să ţineţi pasul cu mine.

— Mda. Scuze, a spus ea foindu-se jenată şi frământ-tându-şi mâinile.

— Nu-ţi face probleme, am liniştit-o, scormonindu-mă intens după un zâmbet, care mi-a ieşit autentic până la urmă. Şi mie mi se pare ciudat uneori, iar eu chiar am fost de faţă când s-a întâmplat.

— Şi e meseriaş de nu se poate, a adăugat Stevie Rae.

I-am aruncat o privire încărcată de reproş, dar nu a băgat-o în seamă. Recunosc, e posibil să devin Mare Preoteasă într-o bună zi, dar nu sunt eu tocmai şefa prietenilor mei.

— Mă rog, locul ăsta poate părea cam ciudat la început, dar mai încolo o să ţi se pară ca lumea, i-am spus nou-venitei.

— Mersi, a răspuns ea cu o căldură nedisimulată.

— Trebuie să plecăm, să-i arăt Dianei unde are ora a cincea, a explicat Sarah, apoi m-a făcut să mă simt de toată jena cu atitudinea ei serioasă şi ceremonioasă şi cu salutul respectuos al vampirilor, cu pumnul strâns peste inimă şi cu capul plecat, după care a şters-o.

— Ce mă enervează cu faza asta, am bombănit şi m-am apucat să ronţăi la salată.

— Mie mi se pare drăguţ, a spus Stevie Rae.

— Meriţi să ţi se arate respect, a completat Damien cu o voce profesorală. În fond, eşti singura elevă de clasa a treia care a fost vreodată unsă preoteasă a Fiicelor Întunericului, ca să nu mai zic că eşti singura novice sau vampir din toate timpurile care şi-a demonstrat afinitatea faţă de toate cele cinci elemente.

— Z, vrei, nu vrei..., a început Shaunee printre înghiţituri, agitându-şi furculiţa spre mine.

— ... eşti deosebită, a încheiat Erin, după cum le era obiceiul, în limbajul Casei Nopţii, bobocii sunt elevi de clasa a treia, deci clasa a patra echivalează cu clasa a zecea dintr-un liceu normal şi aşa mai departe. Şi aşa e, sunt singura elevă de clasa a treia care a fost numită lider al Fiicelor Întunericului. Norocul meu!

— Că veni vorba de Fiicele Întunericului, a continuat Shaunee. Te-ai hotărât care or să fie noile cerinţe pentru a deveni membru?

Mi-am înăbuşit dorinţa de a urla: „M-am hotărât pe naiba! Mie încă nici nu-mi vine să cred că sunt şefă!” Dar, în loc de asta, am clătinat din cap şi m-am hotărât, într-o pornire de geniu, am sperat eu, să arunc pisica moartă în curtea lor.

— Nu, nu m-am hotărât care să fie noile cerinţe. Să fiu sinceră, speram să mă ajutaţi voi. Ia spuneţi, aveţi vreo idee?

După cum bănuiam, au amuţit toţi patru. Am dat să le mulţumesc pentru tăcerea mormântală, dar, deodată, vocea poruncitoare a Marii noastre Preotese s-a revărsat din difuzoarele din şcoală. Preţ de o clipă m-am bucurat că ne-a întrerupt, dar apoi mi-am dat seama ce spune de fapt şi stomacul mi s-a făcut nod.

— Dragi elevi şi profesori, sunteţi rugaţi să vă îndreptaţi spre sala de recepţie. Este ora de vizită a părin-ţilor pentru luna aceasta.

La naiba!

— Stevie Rae! Stevie Rae! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Mămico! a izbucnit Stevie Rae şi s-a precipitat în braţele unei femei care părea copia ei fidelă, numai că era cu douăzeci de kilograme mai grasă şi cu vreo douăzeci şi ceva de ani mai în vârstă.

Damien şi cu mine am rămas stingheri în sala de

recepţie, care se umplea treptat de părinţi stânjeniţi şi de fraţi şi surori din specia umană, de grămezi de novici şi de câţiva dintre profesorii noştri vampiri.

— Hm, uite-i pe ai mei, a spus Damien cu un oftat. Mă duc, să scap odată! Pa!

— Pa, am mormăit şi l-am urmărit apropiindu-se de doi oameni absolut normali, care aveau în braţe un cadou.

Mama lui l-a îmbrăţişat în grabă, iar tatăl lui i-a strâns mâna cu o bărbăţie debordantă. Damien, săracul, stătea acolo palid şi stresat.

Mi-am făcut drum spre şirul lung de mese acoperite cu feţe de masă de in care se înşiruiau de-a lungul peretelui. Erau încărcate cu brânzeturi scumpe, platouri cu mezeluri, desert, cafea, ceai şi vin. Eram de o lună în Casa Nopţii şi încă mă mai surprindea un pic cu câtă uşurinţă se servea vinul aici. Într-un fel, motivul este simplu, căci şcoala are ca model Casele Nopţii din Europa. Se pare că acolo vinul este la fel de prezent la masă cum sunt aici ceaiul sau Coca Cola, deci o banalitate. Celălalt motiv are legătură cu genetica: vampirii nu se îmbată, iar novicii abia se cherchelesc un pic, asta dacă vorbim de alcool, pentru că sângele, din nefericire, este altă mâncare de peşte. Deci, pe bune, aici vinul nu e mare şmecherie, deşi mi-a trecut prin cap că ar fi interesant să văd cum reacţionează părinţii de prin părţile locului la vederea băuturii în şcoală.

— Mămico! Trebuie să ţi-o prezint pe colega mea de cameră. Mai ştii că ţi-am povestit despre ea? Ea e Zoey Redbird. Zoey, ea e mămica mea.

— Bună ziua, doamnă Johnson. Mă bucur să vă cunosc, am spus politicoasă.

— A, Zoey! Cât mă bucur şi eu să te cunosc! Dumnezeule! Stevie Rae avea dreptate, ai un Semn tare drăguţ - a spus ea şi, spre surprinderea mea, m-a îmbrăţişat cu căldură şi mi-a şoptit: Mă bucur că ai grijă

de Stevie Rae. Îmi fac griji din pricina ei.

Am strâns-o şi eu şi i-am şoptit la rândul meu:

— Nu vă faceţi griji, doamnă Johnson. Stevie Rae e cea mai bună prietenă a mea.

Şi, deşi n-aveam nicio şansă, mi-am dorit dintr-odată să mă strângă şi pe mine mama aşa în braţe şi să-şi facă griji din cauza mea, aşa ca doamna Johnson.

— Mămico, mi-ai adus biscuiţi cu ciocolată? a întrebat-o Stevie Rae.

— Da, fetiţă, ţi-am adus, dar acum îmi dau seama că i-am uitat în maşină, a rostit cântat mama lui Stevie Rae, cu accentul ei din Oklahoma identic cu al fiică-sii. Hai cu mine, să mă ajuţi să-i aduc. De data asta am făcut mai mulţi, ca să le dai şi prietenilor tăi.

Mi-a zâmbit cu bunătate.

— Dacă vrei să vii şi tu cu noi afară, Zoey...

— Zoey!

Mi-am auzit numele strigat ca un ecou dătător de fiori al vocii calde a doamnei Johnson şi, când m-am uitat peste umărul ei, i-am văzut pe mama şi pe John intrând în sală şi mi s-a pus un nod în stomac. Venise cu el. De ce Dumnezeu nu putuse să vină singură, ca să fim doar noi două? Dar ştiam deja răspunsul. Pentru că el nu ar fi permis niciodată aşa ceva. Iar faptul că el nu permitea însemna că mama avea să se supună. Şi cu asta, basta. De când se măritase cu John Heffer, mama nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza banilor. Locuia într-o căsoaie dintr-un cartier liniştit de la marginea oraşului. Se înscrisese în Asociaţia de Părinţi, mergea des la biserică, însă în ultimii trei ani de căsnicie „perfectă” devenise cu totul altă persoană.

— Îmi pare rău, doamnă Johnson. I-am văzut pe părinţii mei.

Trebuie să plec.

— A, scumpo, mi-ar face mare plăcere să-i cunosc pe mămica şi pe tăticul tău, a spus doamna Johnson şi s-

a întors zâmbitoare spre părinţii mei, ca şi cum am fi fost la un eveniment şcolar oarecare.

Eu şi Stevie Rae am făcut rapid schimb de priviri. „Scuze”, i-am spus din ochi. Nu că aş fi fost absolut sigură că avea să iasă ceva rău din treaba asta, dar, văzându-l pe cretinul de taică-miu vitreg cum stătea între noi cu un aer de general nazist mustind de testosteron, mi-am închipuit că sunt mari şanse să avem parte de o scenă de coşmar.

Apoi inima mi-a prins aripi şi totul s-a înseninat când persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta şi-a făcut apariţia din spatele lui John şi a întins mâinile spre mine.

— Bunico!

M-a învăluit cu braţele şi cu mirosul dulce de levănţică ce o însoţea pretutindeni, de parcă ar fi luat mereu cu ea o părticică din minunata ei plantaţie.

— O, Pasăre Zoey! a strigat ea şi m-a strâns tare. Mi-a fost aşa de dor de tine, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Am zâmbit înlăcrimată, fermecată de bine cunoscutul cuvânt cherokee pentru „fiică”. Îmi dădea un sentiment de siguranţă, de dragoste şi de acceptare necon-diţionată, lucruri de care nu prea avusesem parte acasă în ultimii trei ani şi pe care nu le simţisem decât în casa bunicii înainte să vin în Casa Nopţii.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, bunico. Ce mă bucur că ai venit!

— Sunteţi bunica lui Zoey, îmi închipui, a intervenit doamna Johnson când eu şi bunica ne-am desprins una de cealaltă. Mă bucur să vă cunosc. Aveţi o fetiţă pe cinste.

Bunica a zâmbit cu căldură şi a dat să răspundă, dar John a întrerupt-o pe tonul lui obişnuit, plin de ifose.

— De fapt, cea pe care o complimentaţi este fiica noastră. Mama, ca o nevastă întoarsă cu cheiţa care tocmai a primit permisiunea de a vorbi, a deschis şi ea

gura.

— Da, noi suntem părinţii lui Zoey. Eu sunt Linda Heffer. El este soţul meu, John, şi mama, Sylvia Red... Brusc, pe când făcea prezentările ca la carte, a catadicsit sa-mi arunce şi mie o privire, şi vorbele i-au îngheţat pe buze.

Am simulat un zâmbet, dar parcă mă ardea şi mă apăsa greu, ca şi când ar fi fost din ipsos lăsat la soare şi, dacă nu aveam grijă, riscam să se crape.

— Bună, mamă.

— Doamne sfinte, ce ai făcut cu Semnul ăla?

Mama a rostit cuvântul „Semn” plină de scârbă, de parcă ar fi spus „cancer” sau „pedofil”.

— I-a salvat viaţa unui tânăr şi a primit de la zeiţă afinitatea faţă de elemente. Drept răsplată, Nyx i-a dăruit Semne neobişnuite pentru o novice, a explicat Neferet cu vocea ei blândă şi melodioasă, păşind în grupul nostru stingher şi întinzându-i mâna direct cretinului.

Ca majoritatea vampirilor adulţi, Neferet părea de o perfecţiune ameţitoare. Era înaltă, pe umeri i se revărsa părul lung, castaniu, iar ochii ei superbi, migdalaţi aveau o nuanţă nemaiîntâlnită de verde, ca muşchiul de copac. Se mişca cu o graţie şi o încredere în sine fără îndoială neomeneşti, iar pielea îi era atât de frumoasă şi de strălu-citoare, de parcă în adâncul ei ar fi mocnit un foc. Purta un compleu albastru-regal din mătase, bine croit şi cercei din argint spiralaţi, simbolul căii zeiţei, nu că ar fi putut bănui asta majoritatea părinţilor prezenţi. Ca toţi ceilalţi profesori, avea brodată pe piept, cu fir de argint, o repre-zentare a zeiţei cu mâinile înălţate. A zâmbit fermecător şi a spus:

— Domnule Heffer, eu sunt Neferet, Marea Preoteasă a Casei Nopţii, deşi poate v-ar fi mai simplu să vă gândiţi la mine ca la o directoare obişnuită de şcoală. Vă mulţumesc că aţi venit să ne vizitaţi.

Mi-a fost evident că taică-miu vitreg i-a întins mâna

pe negândite, pentru că, dacă nu l-ar fi luat pe nepusă masă, ar fi refuzat să dea mâna cu ea. Neferet a dat iute din cap şi apoi şi-a îndreptat atenţia către mama.

— Doamnă Heffer, mă bucur s-o cunosc pe mama lui Zoey. Suntem foarte încântaţi că ni s-a alăturat în Casa Nopţii.

— Ăă, mulţumesc, a spus mama, vizibil dezarmată de frumuseţea şi de farmecul Marii Preotese.

Când Neferet a salutat-o pe bunica, zâmbetul ei a devenit larg, trădând ceva mai mult decât politeţe, şi am remarcat că au dat mâna în stilul tradiţional al vampirilor, prinzându-se de antebraţ.

— Sylvia Redbird, ca întotdeauna, este o plăcere să te revăd.

— Neferet, mă bucur din suflet să te văd şi îţi mulţumesc că-ţi respecţi promisiunea de a avea grijă de nepoata mea.

— Nu-mi este deloc greu s-o respect. Zoey este o fată deosebită. - Neferet mi-a zâmbit şi mie cu căldură, apoi s-a întors spre Stevie Rae şi spre mama ei. - Ea este colega de cameră a lui Zoey, Stevie Rae Johnson, şi doamna este mama ei. Am auzit că fetele sunt de nedespărţit, chiar şi pisica lui Zoey s-a ataşat de Stevie Rae.

— Mda, aşa e. Chiar s-a aşezat la mine în poală când ne uitam aseară la televizor, a recunoscut Stevie Rae râzând. Iar Nala n-o place decât pe Zoey.

— Pisică aţi spus? Nu-mi aduc aminte să fi fost cineva de acord ca Zoey să-şi ia pisică, a comentat John, provocându-mi greaţă. De parcă se deranjase cineva în afară de bunica să vorbească cu mine toată luna!

— Aţi înţeles greşit, domnule Heffer. În Casa Nopţii pisicile sunt libere şi-şi pot alege singure stăpânii, nu invers. Zoey nu avea nevoie de nici o permisiune când a ales-o Nala, i-a replicat Neferet pe un ton neutru.

John a pufnit, dar, spre uşurarea mea, nimeni nu l-a

luat în seamă. Măiculiţă, ce dobitoc!

— Doriţi ceva de băut? a întrebat Neferet şi a făcut un gest plin de graţie spre masă.

— Doamne! Mi-am adus aminte de biscuiţii pe care i-am lăsat în maşină. Eu şi Stevie Rae tocmai ne duceam să-i luăm. Mă bucur că v-am cunoscut pe toţi.

Stevie Rae m-a îmbrăţişat în grabă, le-a făcut cu mâna celorlalţi şi a şters-o împreună cu mama ei, abandonându-mă acolo, deşi eu mi-aş fi dorit să mă aflu oriunde altundeva.

Am mers cu bunica spre masa cu băuturi ţinându-ne de mână, în timp ce mă gândeam cât de simplu ar fi dacă ar veni numai ea să mă viziteze. Mi-am aruncat privirea spre mama, pe faţa căreia părea să se fi aşternut pentru totdeauna un aer morocănos. Privea împrejur la ceilalţi puşti şi abia dacă mi-a aruncat şi mie o privire. „De ce Dumnezeu mai vii?” îmi venea să-i strig. „De ce să mai dai impresia că de fapt îţi pasă, că ţi-e dor de mine, pentru ca apoi să arăţi clar că te doare în cot?”

— Sylvia, vin? Domnule Heffer, doamnă Heffer? a întrebat Neferet.

— Da, te rog, roşu, i-a răspuns bunica.

Pe buzele crispate ale lui John am citit dezgustul.

— Nu, noi nu bem alcool.

Cu un efort supraomenesc am reuşit să nu-mi dau ochii peste cap. De când nu mai bea el? Aş pune pariu şi ultimii bani pe care îi mai am în contul de economii că exact în momentul ăsta are în frigider un pachet de şase sticle de bere. Iar pe vremuri mama bea şi ea, ca şi bunica, vin roşu. Am surprins-o chiar aruncându-i bunicii o privire plină de invidie, în timp ce aceasta îşi sorbea vinul delicios pe care i-l turnase Neferet. Dar nu, dragă, ei nu beau alcool! Cel puţin, nu în public. Ce făţarnici!

— Spuneai că Semnul lui Zoey s-a întins pentru că a făcut o faptă bună? a comentat bunica şi m-a strâns de mână. Mi-a zis ea că a devenit liderul Fiicelor

Întunericului, dar nu mi-a spus în ce împrejurări.

Iar am simţit că mă cuprinde încordarea. Chiar nu voiam să asist la scena care s-ar isca dacă mama şi John ar afla ce se întâmplase de fapt, că fostul lider al Fiicelor Întunericului formase un cerc în noaptea de Halloween (cunoscută ca sărbătoarea de Samhain în Casa Nopţii, noaptea în care vălul dintre lumea noastră şi cea a spiritelor este cel mai subţire), că invocase spiritele înfricoşătoare ale unor vampiri asupra cărora pierduse apoi controlul, atunci când fostul meu prieten din specia umană, Heath, apăruse pe nepusă masă, căutându-mă pe mine. Şi n-aveam niciun chef să pomenească cineva vreodată despre ceea ce ştiau numai câteva persoane, şi anume că Heath venise să mă caute pentru că îi gustasem sângele, iar el începea încet, dar sigur, să devină obsedat de mine, lucru care li se întâmplă foarte uşor fiinţelor umane când au de-a face cu vampirii, chiar şi cu vampirii novici. Aşa că liderul Fiicelor Întunericului de atunci, Afrodita, pierduse complet controlul asupra fantomelor, iar ele aveau de gând să-1 înfulece pe Heath. La propriu. Şi mai nasol - dădeau semne că s-ar înfrupta şi din noi, ceilalţi, inclusiv din meseriaşul de Erik Night, tânărul vampir cu care - sunt mândră s-o declar - am cam ieşit în ultima lună, deci aş putea zice că este aproape-prietenul meu. Mă rog, ideea e că a trebuit să iau măsuri, aşa că, împreună cu Stevie Rae, Damien şi gemenele, mi-am format propriul cerc şi m-am folosit de puterea celor cinci elemente, adică vântul, focul, apa, pământul şi spiritul. Cu ajutorul afinităţii mele faţă de elemente, am reuşit să trimit fantomele înapoi, acolo unde-şi duc ele viaţa (sau „ne-viaţa”). După ce s-au făcut nevăzute, mi-au apărut pe faţă desenele astea, ca o ţesătură delicată, cu vârtejuri dantelate safirii, lucru nemaiauzit la un biet novice, iar pe umeri nişte Semne în acelaşi stil, întrepătrunse cu nişte simboluri meseriaşe, asemănătoare unor rune, ceva ce nu se mai văzuse

niciodată la un novice sau la vreun vampir. Apoi toată lumea a aflat ce lider putred până-n măduva oaselor era Afrodita, motiv pentru care Neferet a trimis-o la plimbare şi m-a pus pe mine în locul ei. Prin urmare, acum mă pregătesc să devin Mare Preoteasă a lui Nyx, zeiţa vampir, întruchiparea Nopţii. Nimic din toate astea nu era de acceptat cu zâmbetul pe buze de către mama şi John, creaturi ultrareligioase şi ultracritice.

— Hm, a avut loc un mic accident. Datorită prezenţei de spirit şi curajului lui Zoey, nimeni nu a păţit nimic şi, în acelaşi timp, a reuşit să se folosească de afinitatea specială pe care a primit-o, de a lua energie de la cele cinci elemente. - Neferet a zâmbit plină de mândrie, iar aprecierea ei m-a umplut de fericire. - Desenul este pur şi simplu un semn al bunăvoinţei pe care i-a câştigat-o zeiţei.

— Ceea ce spuneţi este o blasfemie, a intervenit John cu o voce crispată şi gâtuită, care trăda un amestec de dispreţ suveran şi de mânie. Îi puneţi în pericol nemurirea sufletului.

Neferet şi-a întors spre el ochii ei de culoarea muşchiului de copac. Nu părea enervată, dimpotrivă, îl privea mai mult amuzată.

— Deci, sunteţi predicator al Oamenilor credinţei. Pieptul lui de păsăroi s-a umflat până la refuz.

— Da, aşa este.

— Atunci haideţi să lămurim rapid câteva lucruri, domnule Heffer. Mie nici prin gând nu mi-ar trece să vin la dumneavoastră acasă sau în biserica dumneavoastră şi să vă ridiculizez convingerile, deşi le dezaprob cu tărie. De asemenea, nu mă aştept să mi le împărtăşiţi pe ale mele. De fapt, nici nu m-aş gândi vreodată să încerc să vă conving de justeţea credinţei mele, deşi am un ataşament profund şi nestrămutat faţă de zeiţa mea. Însă am să insist să-mi arătaţi acelaşi respect pe care vi l-am arătat şi eu. Când sunteţi în „casa” mea, vă rog să-

mi respectaţi credinţa.

Ochii lui John s-au îngustat ca două crăpături scăpărând de răutate şi l-am văzut scrâşnind din dinţi.

— Aţi apucat-o pe căi greşite, calea păcatului, a spus el tăios.

— Asta o spune un om care recunoaşte că se închină unui zeu care condamnă plăcerile, care aproape că reduce femeile la simplul rol de servitoare şi de născătoare, deşi sunt coloana vertebrală a bisericii voastre, şi care caută să-şi controleze credincioşii insuflându-le sentimen-te de vină şi de frică. - Neferet a râs uşor, deloc amuzată, iar ameninţarea care a urmat mi-a făcut pielea de găină. — Aveţi grijă la felul în care îi judecaţi pe alţii; poate ar fi mai bine să faceţi curat în propria ogradă mai întâi.

John s-a înroşit la faţă, a tras aer în piept şi a deschis gura, gata, ştiam prea bine, să ne lanseze o predică pe tema „eu am dreptate, voi bateţi câmpii”, dar, înainte să apuce să vorbească, Neferet i-a tăiat macaroana. Nu a ridicat vocea, dar prin ea a răzbătut dintr-odată forţa de care numai o Mare Preoteasă e capabilă şi m-au cuprins fiorii, deşi mânia ei nu era îndreptată împotriva mea.

— Aveţi de ales: ori veniţi în vizită în Casa Nopţii, ca musafir, şi acceptaţi să ne respectaţi obiceiurile şi să vă ţineţi nemulţumirile şi criticile pentru dumneavoastră, ori plecaţi şi nu mai puneţi piciorul pe aici. Niciodată! E timpul să vă hotărâţi.

Aceste ultime cuvinte mi-au hârşâit auzul şi a trebuit să fac un efort să nu mă fac mică de frică. Am văzut-o pe mama holbându-se la Neferet cu ochii larg deschişi şi sticloşi, albă ca varul. John, în schimb, era în extrema cealaltă, cu ochii mijiţi şi cu obrajii năpădiţi de un roşu complet neatractiv.

— Linda, a scrâşnit el. Hai să mergem! - Apoi s-a uitat la mine cu atâta ură şi dezgust, încât efectiv m-am dat un pas înapoi. Zău, ştiam că nu mă înghite, dar până

în momentul ăla nu realizasem în ce hal. - Ăsta e locul pe care îl meriţi. Mama ta şi cu mine n-o să mai călcăm pe aici. Să te descurci singură, a spus el, s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o spre uşă. Mama a şovăit şi, preţ de o clipă, am crezut că poate o să-mi spună măcar o vorbă de încurajare, ca de exemplu că-şi cere scuze pentru el sau că îi e dor de mine, sau că n-ar trebui să-mi fac griji şi că o să mai vină indiferent ce spune el.

— Zoey, e de necrezut în ce te-ai băgat, a rostit ea, a clătinat din cap şi, ca de obicei, i s-a supus lui John şi a părăsit încăperea.

— Drăguţa mea, îmi pare atât de rău, a zis bunica venind spre mine şi m-a strâns în braţe şoptindu-mi vorbe încurajatoare. Eu am să mă întorc, păsăreaua mea, îţi promit. Şi vreau să ştii că sunt foarte mândră de tine. - M-a prins pe după umeri şi mi-a zâmbit, în ciuda lacrimilor care îi scăldau faţa. - Strămoşii noştri din neamul cherokee sunt şi ei mândri de tine. Simt eu. Ai primit darul zeiţei şi te bucuri de loialitatea unor prieteni minunaţi - şi-a înălţat privirea spre Neferet şi a adăugat: şi profesori înţelepţi. Poate că, într-o bună zi, o să înveţi chiar să o ierţi pe mama ta. Până atunci nu uita că eşti fiica inimii mele, u-we-tsi a-ge-hu-tsa, mi-a spus şi m-a sărutat. Trebuie să plec şi eu. Ţi-am adus maşina. Ţi-o las, aşa că trebuie să mă întorc cu ei. - Mi-a dat cheile broscuţei mele. - Dar ţine minte că te iubesc, Pasăre Zoey.

— Şi eu te iubesc, bunico, i-am spus şi am sărutat-o şi eu, strângând-o tare în braţe şi inspirându-i adânc mirosul, de parcă aş fi putut s-o păstrez în plămâni şi s-o expir puţin câte puţin în luna care avea să vină, când mi-era dor de ea.

— La revedere, scumpa mea. Sună-mă când poţi, a mai spus, m-a sărutat din nou şi a plecat.

Am privit-o îndepărtându-se şi nu am realizat că plâng până ce lacrimile nu mi-au picurat de pe faţă pe

gât. Mai că uitasem că Neferet se afla încă lângă mine, aşa încât am tresărit un pic surprinsă când mi-a dat o batistuţă.

— Îmi pare rău, Zoey, mi-a zis ea şoptit.

— Mie nu. - Mi-am suflat nasul şi mi-am şters faţa înainte s-o privesc. - Îţi mulţumesc că i-ai ţinut piept.

— N-am vrut s-o alung şi pe mama ta.

— Nu e vina ta. A fost alegerea ei să-l urmeze. Exact cum face de mai bine de trei ani de zile încoace. - Am simţit că mă podidesc iar lacrimile şi am continuat, încercând să le ţin în frâu. - Era altfel înainte. Ştiu că e o prostie, dar eu încă mai aştept să fie ca înainte. Şi nu se întâmplă niciodată. E ca şi când ar fi omorât-o pe mama şi ar fi pus în locul ei o necunoscută. Neferet m-a cuprins cu braţul.

— Mi-a plăcut ce a spus bunica ta, că poate într-o bună zi vei găsi puterea de a-ţi ierta mama.

Am privit lung spre uşa pe care tocmai ieşiseră cu toţii.

— Acea zi e foarte departe.

Neferet mi-a pus mâna pe umăr, încurajatoare. Mi-am ridicat privirea spre ea, atât de bucuroasă că este cu mine, şi pentru a mia oară mi-am dorit să fie ea mama mea. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese acum aproape o lună, că mama îi murise când ea era mică şi că tatăl ei abuzase de ea fizic şi psihic până când fusese însemnată şi salvată în felul acesta.

— Tu ţi-ai iertat vreodată tatăl? am întrebat-o şovăielnic. Neferet m-a privit şi a clipit de câteva ori, ca şi cum ar fi revenit treptat de pe un tărâm îndepărtat, tare îndepărtat, pe care o purtaseră amintirile.

— Nu. Niciodată nu l-am iertat, dar, când mă gândesc la el, simt de parcă ar fi viaţa altcuiva. Ce mi-a făcut mie, i-a făcut unui copil din specia umană, nu unei Mari Preotese şi unei femei vampir. Iar pentru o Mare Preoteasă şi o femeie vampir el este, ca majoritatea

fiinţe-lor umane, complet neinteresant.

Vorbise cu tărie şi cu siguranţă, dar, când am privit în adâncul frumoşilor ei ochi verzi, am zărit licărul a ceva de demult, dureros şi în niciun caz dat uitării, şi m-am întrebat cât de sinceră era cu ea însăşi.

CAPITOLUL 2

M-am simţit incredibil de uşurată când Neferet mi-a spus că pot să plec din sala de recepţie, dacă vreau. După scena pe care o făcuseră ai mei, simţeam că toată lumea se uită la mine ca la urs. În fond, eu eram aia cu Semnele ciudate şi, drept bonus, mai aveam şi o familie de coşmar. Am ales calea cea mai scurtă ca să ies din sala de recepţie, şi anume cea care ducea afară, pe aleea care traversa curtea micuţă şi drăguţă spre care dădeau ferestrele sălii de mese.

Era puţin peste miezul nopţii, recunosc, o oră foarte ciudată pentru o vizită a părinţilor, dar aici orele încep la opt seara şi se termină la trei dimineaţa. Ai zice că ar fi mai potrivit ca părinţii să vină în vizită la ora opt sau chiar cu un ceas-două înainte de începerea orelor, dar Neferet îmi explicase că ideea era ca părinţii să accepte Transfor-marea pe care o sufereau copiii lor şi să înţeleagă că pentru ei noaptea şi ziua vor fi veşnic altfel. Eu am hotărât că un alt avantaj al alegerii acestei ore târzii era faptul că, aşa, mulţi părinţi se puteau agăţa de scuza asta ca să refuze invitaţia, fără să le spună pe faţă copiilor lor: „ştii, nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, acum că te transformi într-un monstru băutor de sânge”. Păcat că ai mei nu aleseseră calea asta.

Am oftat şi am încetinit pasul, ţinând-o răbdătoare pe o potecuţă şerpuitoare din curte. Era o noapte răcoroa-să şi senină de noiembrie. Luna se vedea aproape în întregime, iar lumina ei argintie şi strălucitoare contrasta în mod plăcut cu lumina gălbuie,

palidă, a felinarelor antice care luminau curtea. Auzeam susurul apei fântânii din mijlocul grădinii şi mi-am îndreptat imediat paşii spre ea. Poate clipocitul liniştitor al apei avea să mă ajute să mă relaxez... şi să uit.

Coteam alene spre fântână şi visam cu ochii deschişi la aproape-prietenul meu cel nou, Erik cel absolut adorabil. Era plecat din şcoală pentru că participa la concursul anual de monologuri din Shakespeare. Normal că el câştigase concursul la noi în şcoală şi că ajunsese uşor în concursul internaţional ţinut între Casele Nopţii. Era joi. Plecase luni, dar mi-era deja un dor nebun de el şi abia aşteptam să se facă duminică, ziua în care trebuia să se întoarcă.

Erik era cel mai sexy tip din şcoală. La naiba, Erik ar putea fi cel mai sexy tip din oricare şcoală. Înalt, brunet şi frumos de pică, ziceai că e o vedetă de cinema de pe vremuri, dar fără porniri homo latente. În acelaşi timp, era şi un tip incredibil de talentat. În curând avea să îngroaşe rândurile vedetelor de cinema vampiri, de genul lui Matthew McConaughey, James Franco, Jake Gyllenhaal şi Hugh Jackman (care, între noi fie vorba, e superb pentru vârsta lui). Mai mult, Erik era într-adevăr un tip tare de treabă, chestie care îi sporea farmecul şi puterea de atracţie.

Recunosc, prin minte îmi treceau imagini cu mine şi cu Erik în rolurile lui Tristan şi al Isoldei, numai că poves-tea noastră de dragoste pasională avea să se termine cu bine, şi nici n-am remarcat că mai era cineva în curte înainte să aud o voce bărbătească răstită, încărcată de răutate şi dezgust, care m-a şocat pur şi simplu.

— Afrodita, mă dezamăgeşti din nou! Mi-a îngheţat sângele în vine. Afrodita?

— N-ajunge că n-ai mai putut merge la Chatham Hali:” din cauză că ai fost însemnată, mai ales după câte am făcut ca să mă asigur că o să fii acceptată, spunea o

femeie cu voce tăioasă.

— Ştiu mamă. Mi-am cerut scuze.

Ar fi bine s-o iau din loc. Ar trebui să mă întorc şi să plec tiptil şi cât mai repede din curte. Afrodita era, probabil, persoana pe care o înghiţeam cel mai puţin în şcoala asta. De fapt, era persoana pe care o înghiţeam cel mai puţin din toată lumea, dar tot era aiurea să stau special să asist la ceva ce părea fără doar şi poate o ceartă nasoală cu părinţii ei.

Aşa că m-am furişat în vârful picioarelor la câţiva paşi de potecă, într-un loc în care mă puteam ascunde mai bine, în spatele unui tufiş ornamental uriaş şi de unde, în plus, vedeam mai bine ce se petrecea. Afrodita stătea pe banca de piatră din apropierea fântânii, iar părinţii ei stăteau în faţa ei. Mai bine zis, mama stătea în faţa ei, pentru că tatăl se plimba încoace şi încolo.

Mamă, ce oameni frumoşi erau ai ei! Tatăl era arătos şi înalt, genul de bărbat care se menţine în formă, cu tot părul la locul lui şi cu o dantură perfectă. Purta un costum închis la culoare, care trebuie să fi costat o avere. În mod ciudat, îmi părea cunoscut şi puteam să bag mâna în foc că îl văzusem pe la televizor. Mama era de-a dreptul superbă. E adevărat, Afrodita era blondă şi arăta perfect, dar mama reprezenta o versiune mai matură a ei, îmbră-cată în haine scumpe şi superaranjată. Avea un pulover de caşmir, iar la gât, un colier lung de perle adevărate. Ori de câte ori gesticula, diamantul enorm, în formă de lacrimă, al inelului de pe deget arunca sclipiri reci şi frumoase, ca şi vocea ei.

Ai uitat că tatăl tău este primarul oraşului Tulsa? a izbucnit mama Afroditei cu răutate.

— Nu, bineînţeles că nu, mamă. Însă ea n-a părut s-o audă.

— A fost şi aşa dificil să inventez o poveste ca să explic de ce eşti aici în loc să fii pe coasta de est şi să te pregăteşti pentru Harvard. Dar noi ne-am consolat cu

ideea că vampirii pot să obţină bani, putere şi succes şi ne aşteptam să excelezi în acest - a făcut o pauză şi s-a strâmbat scârbită - loc cel puţin neobişnuit. Dar acum, ce ne e dat să auzim, că nu mai eşti liderul Fiicelor Întunericului şi că nu mai eşti Mare Preoteasă în devenire, ceea ce înseamnă că nu eşti deloc mai specială decât celelalte fiinţe de nimic din şcoala asta jalnică. - Mama Afroditei a ezitat o clipă, de parcă ar fi vrut să se calmeze puţin înainte să continue. Când a vorbit din nou, a trebuit să fac un efort ca să-i aud şoapta şuierătoare.

— Comportamentul tău este inacceptabil.

— Ca de obicei, ne dezamăgeşti, a repetat tatăl ei.

— Mi-ai mai spus, tată, i-a răspuns Afrodita ţâfnoasă, cum o ştiam eu.

Cu viteza unui şarpe care atacă, mama ei a lovit-o peste faţă aşa de tare, încât plesnitura m-a făcut să tresar speriată. Mă aşteptam ca Afrodita să ţâşnească de pe bancă şi să-i sară la gât (că doar nu degeaba îi zicem noi „cotoroanţă infernală”), dar n-a fost aşa. N-a făcut decât să-şi apese obrazul cu mâna şi să-şi plece capul.

— Să nu plângi! Ţi-am mai spus, dacă plângi dovedeşti că eşti slabă. Măcar aici excelează şi nu plânge, s-a răstit maică-sa.

Încet, Afrodita a ridicat capul şi şi-a luat mâna de pe faţă.

— N-am vrut să te dezamăgesc, mamă. Îmi pare rău.

— Scuzele nu pot îndrepta situaţia, i-a răspuns mama. Noi vrem să ştim ce ai de gând să faci ca să-ţi recapeţi poziţia.

Mi-am ţinut respiraţia în ascunzătoarea mea.

— N-am ce face, a spus Afrodita disperată, pe un ton care a sunat dintr-odată tare copilăresc. Am dat-o în bară. Neferet m-a prins, m-a îndepărtat de la conducerea Fiicelor Întunericului şi a pus pe altcineva. Cred că are de gând chiar să mă trimită la o altă Casă a Nopţii.

— Ştim deja asta! a vociferat mama ei şi a aruncat fiecare cuvânt în parte ca pe un pumnal. Am stat de vorbă cu Neferet înainte să venim la tine. Voia să te transfere la o altă şcoală, dar am intervenit noi. Ai să rămâi aici. În acelaşi timp, am încercat s-o convingem să-ţi dea înapoi poziţia, eventual după o perioadă de restricţie sau de pedeapsă.

— Nu, nu se poate, mamă! a izbucnit Afrodita terorizată şi chiar nu puteam s-o condamn.

Parcă îmi şi imaginam ce impresie trebuie să-i fi lăsat Marii noastre Preotese oamenii ăştia de gheaţă, care se cred perfecţiunea întruchipată. Dacă Afrodita mai avea o şansă cât de mică să-i reintre în graţii lui Neferet, părinţii ei de coşmar probabil că o reduseseră la zero.

— Bineînţeles că aşa am făcut! Ce te aşteptai, să stăm cu mâinile în sân în timp ce tu îţi distrugi viitorul şi devii un vampir oarecare, în te miri ce Casă a Nopţii la dracu-n praznic? a replicat mama ei.

— Mai mult decât ai făcut-o deja, nu s-a lăsat nici tatăl ei mai prejos.

— Dar nu e vorba de nicio restricţie, a spus Afrodita, străduindu-se vizibil să-şi stăpânească dezamăgirea şi să discute omeneşte cu ei. Chestia e că am dat-o în bară rău de tot. Ăsta e în sine un lucru rău, dar, în plus, aici este o fată care are puteri mai mari decât ale mele. Chiar dacă lui Neferet îi trece supărarea pe mine, nu o să mă pună din nou lider al Fiicelor Întunericului. - Apoi Afrodita a spus ceva care mi-a luat piuitul. - Fata cealaltă este un lider mai bun decât mine. Mi-am dat seama de asta la sărbătoa-rea de Samhain. Ea merită să conducă Fiicele Întunericu-lui, nu eu.

Dumnezeule! Adică să fi îngheţat iadul?

Mama Afroditei a făcut un pas spre ea şi am tresărit şi eu odată cu Afrodita, sigură că o să-şi mai ia o palmă. Dar n-a plesnit-o, ci s-a aplecat şi şi-a vârât faţa frumoasă în cea a fiică-sii. De unde stăteam eu, mi-au

părut atât de asemănătoare, că m-a luat cu fiori.

— Să nu te prind că mai spui vreodată că cineva merită mai mult decât tine. Eşti fiica mea şi ai să meriţi întotdeauna tot ce e mai bun.

Apoi s-a ridicat din nou şi şi-a trecut mâna prin părul perfect aranjat, deşi aş băga mâna în foc că nu ar îndrăzni să i se ciufulească vreodată.

— Noi n-am reuşit s-o convingem pe Neferet să-ţi dea înapoi poziţia de lider, aşa că va trebui s-o convingi tu.

— Mamă, ţi-am mai spus..., a dat ea să spună, dar tatăl ei a întrerupt-o:

— Scapă de fata cealaltă, ai să ai mai multe şanse ca Neferet să-ţi redea poziţia de lider.

„Rahat! Eu eram fata cealaltă!”

— Discrediteaz-o, împinge-o să facă greşeli şi apoi ai grijă ca altcineva să-i spună lui Neferet, nu tu. Aşa o să dea mai bine.

Mama ei vorbise cu atâta naturaleţe, de parcă ar fi vorbit despre cum ar trebui să se îmbrace Afrodita a doua zi, nu despre felul în care să-mi facă mie zile fripte.

Dumnezeule, că tot vorbeam despre cotoroanţe infernale!

— Şi ai grijă cum te porţi. Trebuie să fii ireproşabilă. Poate ar fi bine să-ţi dezvălui mai des viziunile, cel puţin pentru o vreme, a adăugat tatăl ei.

— Bine, dar ani de zile mi-aţi spus să-mi ascund viziunile, pentru că ele sunt sursa puterii mele.

Nu-mi puteam crede urechilor! Acum o lună Damien îmi spusese că sunt câţiva care cred că Afrodita încearcă să-şi ţină secrete viziunile faţă de Neferet, dar zic că asta se întâmplă pentru că ea urăşte fiinţele umane, iar în viziunile ei apar întotdeauna tragedii viitoare în care mor oameni. Când îi mărturisea lui Neferet viziunile pe care le avea, Marea Preoteasă reuşea aproape întotdeauna să împiedice tragedia şi să

salveze vieţi omeneşti. Aşa că unul dintre lucrurile care m-au convins s-o înlătur de pe poziţia de lider al Fiicelor Întunericului era tocmai faptul că îşi ţine secrete viziunile. Nu sunt însetată de putere, nu mă înţelegeţi greşit! Nu voiam să-i iau locul. La naiba, eu nici măcar nu ştiam ce să fac cu el. Ştiam doar că Afrodita e o pacoste şi că trebuia să fac ceva ca s-o împiedic. Acum auzeam că unele dintre porcăriile pe care le făcuse se datorau faptului că îi lăsa pe nesuferiţii ăia de părinţi să-i spună ce să facă! Părinţii ei chiar credeau că era bine să ţină ascunse informaţii care ar fi putut salva vieţile unor oameni. Iar tatăl ei era primarul oraşului Tulsa! Acum înţeleg de ce-mi părea cunoscut. Era aşa de ciudată chestia asta, încât mă lua cu dureri de cap.

— Nu viziunile sunt sursa puterii tale! a spus el. Tu chiar nu asculţi niciodată? Am spus că te poţi folosi de viziuni ca să obţii putere, pentru că informaţia înseamnă întotdeauna putere. Sursa viziunilor tale este Transforma-rea care are loc în organismul tău. E o chestiune de genetică, atâta tot.

— Ba ar trebui să fie un dar de la zeiţă, a şoptit Afrodita fără vlagă.

Mama ei a râs dispreţuitoare.

— Nu fi proastă. Dacă ar exista zeiţa asta, de ce ţi-ar da tocmai ţie puteri? În fond, eşti doar un copil stupid şi încă unul în stare de mari greşeli, după cum a dovedit, o dată în plus, episodul ăsta. Aşa că fii şi tu măcar acum deşteaptă, Afrodita, şi foloseşte-te de viziunile tale ca să-ţi recâştigi favorurile, dar arată-te smerită. Trebuie s-o faci pe Neferet să creadă că îţi pare rău.

— Dar îmi pare rău..,, a rostit Afrodita cu un glas abia şoptit.

— Sper ca luna viitoare să ne dai veşti mult mai bune.

— Da, mamă.

— Bine, acum condu-ne înapoi în sala de recepţie,

ca să socializăm cu ceilalţi.

— Pot să vă rog să mai rămân o clipă aici? Nu mă simt prea bine.

— Nici vorbă. Ce-o să zică lumea? se răsti mama ei. Vino-ţi în fire! Ai să ne conduci înapoi în sală şi ai s-o faci cu zâmbetul pe buze. Imediat!

Afrodita s-a ridicat uşor de pe bancă. Cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, de mi-era şi frică să nu mă dea de gol, am luat-o în grabă spre potecă până la răscrucea cu drumul pe care puteam să ies din curte. Odată ajunsă acolo, aproape am luat-o la fugă din grădină.

Tot drumul până la dormitoare m-am gândit numai la conversaţia la care asistasem. Şi eu care credeam că am părinţi de coşmar... Ai mei erau nişte îngeraşi, ca soţii Brady, din Brady Bunch, pe lângă părinţii oribili şi obsedaţi de putere ai Afroditei (ei, bine, da, mă uit şi eu la reluările de pe Nickelodeon, ca toată lumea). Oricât mă enerva să recunosc, scena la care asistasem în seara asta mă ajuta să înţeleg de ce era Afrodita cum era. Pe bune, cum aş fi fost eu dacă n-aş fi avut-o pe bunica Redbird să mă iubească, să fie alături de mine şi să mă ajute să-mi întăresc coloana vertebrală în ultimii trei ani? Şi mai era ceva. Mama fusese normală. E adevărat că fusese stresată şi că muncea foarte mult, dar treisprezece din cei aproape şaptesprezece ani ai mei fusese normală. Se schimbase numai după ce se măritase cu John. Aşa că eu avusesem parte de o mamă bună şi de o bunică extraordinară. Dar dacă nu ar fi fost aşa? Dacă toată viaţa mea ar fi fost ca ultimii trei ani, în care m-am simţit nedorită în propria familie?

Cred că aş fi fost ca Afrodita şi poate că încă i-aş mai fi lăsat pe ai mei să-mi spună ce să fac, pentru că aş fi sperat din tot sufletul că o să fiu suficient de merituoasă, că ei or să fie mândri de mine şi că, într-o bună zi, or să mă iubească cu adevărat.

Gândul ăsta m-a făcut s-o văd cu alţi ochi pe Afrodita, lucru de care nu eram prea încântată.

CAPITOLUL 3

— Da, mă, Zoey, înţeleg ce spui, da' pe bune acum! Printre altele, spunea că o să încerce să-ţi întindă o cursă, ca să nu mai fii liderul Fiicelor Întunericului. Lasă, să nu-ţi mai pară ţie aşa de rău pentru ea, mi-a spus Stevie Rae.

— Da, ştiu. Nu te gândi că nu mai pot după ea. Vreau să spun doar că acum, după ce am asistat la discuţia dintre ea şi ţăcăniţii ăia, înţeleg de ce e aşa. Eu şi cu Stevie Rae ne duceam la prima oră. De fapt, fugeam la prima oră, deoarece, ca de obicei, era cât pe ce să întârziem. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să mai mănânc încă un bol de cereale Contele Ciocula!

Stevie Rae şi-a dat ochii peste cap.

— Şi mai zici de mine că sunt prea de treabă.

— Nu sunt de treabă la faza asta, pur şi simplu încerc s-o înţeleg. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Afrodita se poartă ca o cotoroanţă infernală.

Stevie Rae a pufnit şi a clătinat din cap, agitându-şi buclele blonde ca o fetiţă. Părul ei scurt era o ciudăţenie aici, în Casa Nopţii, unde toată lumea, inclusiv majoritatea băieţilor, avea părul excesiv de lung şi de bogat. Eu să zicem că am avut întotdeauna părul lung, dar mi s-a părut totuşi tare ciudat când am ajuns aici şi am fost bombarda-tă cu păr, păr şi iar păr. Acum înţelegeam de ce. Transfor-marea fizică prin care trecem şi în urma căreia devenim vampiri implică şi faptul că părul şi unghiile ne cresc anormal de rapid. Cu puţin antrenament, poţi să-ţi dai seama în ce clasă este fiecare novice fără să fie nevoie să te uiţi la broderia din piept. Vampirii arată altfel decât fiinţele umane, nu la modul nasol, pur şi simplu altfel, deci e normal ca, pe măsură

ce se Transformă, corpul lor să arate şi el altfel.

— Zoey, nu asculţi ce-ţi spun.

— Ăă?

— Am spus să nu laşi garda jos cu Afrodita. Aşa o fi, o avea părinţi de coşmar şi poate că sunt nişte zbiri şi o tratează ca pe o marionetă. Mă rog. Dar tot e o creatură urâcioasă şi răzbunătoare. Fii cu ochii în patru.

— Bine, stai fără grijă! Aşa am să fac.

— OK. Ne vedem la ora a treia.

— Pa, pa, i-am strigat în urmă. Doamne, ce mai talent de dădacă avea şi fata asta!

Am intrat iute în clasă şi tocmai mă aşezasem în bancă lângă Damien, care a ridicat întrebător din sprâncene la mine: „Iar ai băgat două boluri de cereale?”, când s-a sunat de intrare, iar Neferet s-a înfiinţat în clasă.

Ştiu că e o chestie vecină cu ciudăţenia (sau, poate mai bine spus, suspectă) să remarci permanent ce superbă e o femeie, dar Neferet este al naibii de frumoasă, de-ai zice că absoarbe toată lumina dintr-o încăpere. Avea o rochie simplă, neagră şi nişte cizme negre demenţiale. Purta cerceii aceia din argint care simbolizează calea zeiţei şi, ca de obicei, pe piept avea broderia cu fir de argint care o reprezenta pe zeiţă. Nu arăta ea ca zeiţa Nyx, care jur că mi-a apărut în viziunea pe care am avut-o în ziua în care am fost însemnată, dar transmitea aceeaşi forţă şi încrede-re. Trebuie să recunosc, voiam să fiu ca ea.

Azi nu era o zi obişnuită. În loc să ne predea mai toată ora (şi trebuie să mărturisesc că, oricât ar părea de ciudat, Neferet nu ţinea niciodată ore plicticoase), ne-a dat să facem un eseu pe tema Gorgonei, despre care învăţase-răm toată săptămâna. Aflasem că, de fapt, nu era un monstru care transforma bărbaţii în stană de piatră la o simplă privire. Fusese o Mare Preoteasă vampir, al cărei dar de la zeiţă fusese afinitatea sau o

legătură specială cu pământul, şi poate de aici provine mitul cu „transformatul în piatră”. Sunt destul de sigură că, dacă o Mare Preoteasă vampir se enervează suficient de tare şi are o legătură cu totul specială cu pământul (să nu uităm că pietrele provin din pământ), ea poate fără nici o problemă să transforme pe cineva în piatră. Aşa că tema pentru azi era să scriem un eseu despre mitul acesta şi despre simbolismul lui, precum şi despre semnificaţiile din spatele poveştii romanţate a Gorgonei.

Problema e că eu eram prea neliniştită ca să pot scrie. Pe lângă asta, aveam tot weekendul la dispoziţie ca să termin eseul. Pe mine mă preocupa mai tare problema cu Fiicele Întunericului. Duminică era lună plină şi trebuia să ţin ritualul organizaţiei. Îmi dădeam seama că lumea se aştepta, de asemenea, să anunţ noile schimbări pe care aveam de gând să le fac. Of, mai întâi trebuia să am eu habar de ce schimbări vreau să fac. Spre surprinderea mea, aveam totuşi o idee, dar categoric îmi mai trebuia un ajutor.

N-am dat importanţă privirii strâmbe pe care mi-a aruncat-o Damien când mi-am strâns iute lucrurile şi m-am dus la catedră, la Neferet.

— E vreo problemă, Zoey? m-a întrebat ea.

— Nu. Ba da. De fapt, dacă îmi dai voie să mă duc restul orei la centrul multimedia, probabil că problema mea o să se rezolve.

Mi-am dat seama că eram agitată. Mă aflam în Casa Nopţii doar de o lună şi încă nu prea ştiam eu exact cum trebuie să te învoieşti de la o oră. Ideea e că, de când eram eu aici, numai doi elevi se îmbolnăviseră şi muriseră. Amândoi. Organismul lor respinsese Transformarea, iar la unul dintre cazuri fusesem de faţă, la ora de literatură. Fusese îngrozitor de aiurea. Dar, cu excepţia rarelor situaţii când murea cineva, elevii nu prea lipseau de la ore. Neferet mă privea şi mi-am adus aminte că putea citi gândurile, aşa că probabil simţea

bălmăjeala jenantă care mi se derula în cap. Am oftat.

— Am de căutat nişte chestii pentru Fiicele Întunericului. Vreau să găsesc idei noi de organizare. A părut încântată.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Probabil că da, dar mai întâi vreau să mă informez puţin şi să-mi pun gândurile în ordine.

— Bine, treci pe la mine când eşti gata. Şi stai la centrul multimedia cât timp ai nevoie, a adăugat Neferet.

— Am nevoie de permisiune? am întrebat eu nesigură.

— Eu sunt mentorul tău şi ţi-am dat-o deja, aşa că de ce-ai mai putea avea nevoie? a spus ea zâmbitoare.

— Mersi, i-am spus şi am ieşit în grabă din clasă, cu un sentiment de jenă. Abia aştept să mai treacă ceva timp, ca să ştiu şi eu toate regulile astea interne. Şi, în orice caz, de ce naiba mi-oi fi făcut eu griji nu ştiu. Holurile erau pustii. Aici nu era ca la fosta mea şcoală (liceul South Intermediate din Broken Arrow, Oklahoma - o suburbie plicticoasă a Tulsei), cu directori adjuncţi complexaţi, bronzaţi în exces şi al căror scop în viaţă era să stea la pândă pe hol ca să chinuie elevii. Am încetinit pasul şi mi-am spus că trebuie să mă relaxez. Doamne, ce stresată fusesem în ultima vreme.

Biblioteca era amenajată în partea centrală a şcolii, într-o sală meseriaşă pe mai multe niveluri, construită în stilul turlelor unui castel şi care se potrivea de minune cu restul şcolii. Toată treaba asta arăta ca desprinsă din vechime. Probabil că ăsta fusese unul dintre motivele pentru care le reţinuse atenţia vampirilor acum cinci ani. De fapt, fusese şcoală preparatoare de fiţe, pentru copii de bani gata, dar iniţial fusese mănăstire augustină a Oame-nilor credinţei. Îmi aduc aminte că, atunci când am întrebat-o pe Neferet cum de reuşiseră să-i convingă pe cei de la şcoala preparatoare să le vândă lor, vampirilor, îmi spusese că le făcuseră o ofertă pe care n-au putut s-o

refuze. Când îmi aminteam ce ton ameninţător căpătase vocea ei, încă mi se mai făcea pielea de găină.

— Miorl-aau!

Am tresărit şi mai că m-am scăpat pe mine.

— Nala! Mi-a stat inima în loc!

Indiferentă la zbuciumul meu, mi s-a aruncat în braţe şi a trebuit să jonglez în acelaşi timp cu caietul de notiţe, cu geanta şi cu pisicuţa mea roşcată şi dolofană. În răstimpul ăsta, Nala mi s-a văicărit cu vocea ei de bătrânică morocănoasă. Era înnebunită după mine şi mă alesese fără reţineri, dar asta nu înseamnă că era întotdeauna drăguţă. Am mutat-o şi am deschis uşa de la centrul multimedia.

Ce-i spusese Neferet cretinului de John era adevărul gol-goluţ. Pisicile chiar umblă prin şcoală după bunul lor plac. Adesea, ele îşi însoţesc „stăpânul” sau „stăpâna” la ore. Nalei, de exemplu, îi plăcea să vină după mine de mai multe ori pe zi. Mă făcea s-o scarpin în cap, se văicărea un pic şi apoi pleca la treburile ei de pisică aflată în timpul liber, oricare ar fi ele. Hm, oare urzea cum să pună stăpânire pe lume?

— Vrei să te ajut? m-a întrebat tipa de la centrul multimedia. O întâlnisem pentru scurt timp în săptămâna în care mă obişnuisem cu toate cele de prin şcoală, dar reţinusem că o chema Sappho. Nu vă închipuiţi că era adevărata Sappho, preotesa-vampir care a murit acum vreo mie de ani; chiar zilele astea îi studiem opera la ora de literatură.

— Nu, mulţumesc, Sappho. Nalei nu îi prea place nimeni în afară de mine.

Sappho, o tipă micuţă, brunetă, ale cărei desene elaborate reprezentau, după cum mă luminase Damien, litere din alfabetul grecesc, i-a zâmbit tandru Nalei.

— Nu găseşti că pisicile sunt nişte fiinţe teribil de interesante? Am mutat-o pe Nala pe celălalt umăr, prilej cu care mi-a mârâit în ureche.

— Cu siguranţă nu sunt precum câinii, am răspuns.

— Slavă zeiţei!

— Pot să folosesc un calculator?

Centrul multimedia era împânzit de rafturi interminabile de cărţi, dar avea şi o sală modernă, meseriaşă foc, pentru calculatoare.

— Sigur, simte-te ca la tine acasă şi vino la mine dacă nu găseşti ce-ţi trebuie.

— Mersi.

Am ales un calculator de pe o masă mare şi frumoa-să şi am deschis o pagină de internet. Ăsta era un alt lucru cu totul diferit decât la şcoala mea de dinainte. Aici nu existau parole şi nici programe de restricţionare a anumitor site-uri. Aici toţi se aşteptau ca elevii să dovedească înţelepciune şi să se comporte cum trebuie. Dacă se întâmpla totuşi ca vreunul dintre noi să n-o facă, nu avea nici cea mai mică şansă să nu se afle, dat fiind că vampirii sunt aproape imposibil de minţit. Numai când mă gândeam s-o mint pe Neferet mi se strângea stomacul ca un ghem.

„Hai, concentrează-te şi termină cu prostiile, că e treabă serioasă!”

Bun, îmi trecuse prin minte o chestie şi acum voiam să văd dacă e ceva de capul ei. Am deschis Google şi am scris „şcoli preparatoare particulare”. Mi-a dat milioane de rezultate. Am redus căutarea. Voiam să găsesc unele din alea exclusiviste şi de nivel înalt, nu şcoli speciale cretine, care sunt de fapt şi de drept închisori temporare pentru viitorii infractori. În acelaşi timp, trebuiau să fie vechi, dintre cele care existau de câteva generaţii. Căutam ceva care trecuse testul timpului. Imediat mi-a apărut Chatham Hali, şcoala pe care i-o fluturaseră pe sub nas Afroditei părinţii ei. Era o şcoală preparatoare exclusivistă de pe coasta de est şi, măiculiţă, ce fiţoasă părea! Am închis pagina. N-aveam de gând să iau drept model un loc pe care îl apreciau

ciudaţii ăia de părinţi ai Afroditei. Am mai căutat... Exeter... Andover... Taft... Şcoala domnişoara Porter (he, he, pe bune, chiar aşa se numea)... Kent...

— Kent. Am mai auzit numele ăsta - i-am spus Nalei, care se încolăcise pe masă ca să mă poată privi cu ochişorii ei adormiţi. Am deschis pagina. - E în Connecticut, de aia îmi părea cunoscută. La şcoala asta mergea Shaunee când a fost însemnată.

Am căutat pe site, curioasă să văd pe unde îşi dusese Shaunee primele zile de boboacă, adică de elevă de clasa a treia. Era o şcoală drăguţă, trebuie să recunosc. Fiţoasă, desigur, dar avea ceva care o făcea mai atractivă decât celelalte şcoli. Poate că totul era din cauză că o cunoşteam pe Shaunee. Am continuat să caut pe site şi dintr-odată m-am luminat.

— Asta e! am mormăit în barbă. Asta îmi trebuie. Am scos pixul şi o foaie de hârtie şi m-am apucat să iau notiţe, grămezi de notiţe.

Dacă Nala nu m-ar fi avertizat cu sâsâitul ei, cred că aş fi sărit cât colo la auzul vocii adânci din spatele meu.

— Pari cu totul adâncită în lucru.

Mi-am aruncat privirea peste umăr şi am îngheţat. Dumnezeule!

— Scuză-mă că te-am întrerupt. Numai că mi s-a părut atât de neobişnuit ca un elev să scrie de mână aşa de febril, în loc să recurgă la calculator, ca să scape mai repede, încât m-am gândit că poate compui vreo poezie. Eu, unul, prefer să scriu de mână când compun poezii. Calculatorul este prea impersonal.

„Nu mai fi atât de idioată! Scoate şi tu un sunet!” mi-a trecut ca un fulger prin minte.

— Ăă, nu scriu poezii. Bravo, asta da genialitate!

— A, mă rog. Încercarea moarte n-are. Mi-a părut bine.

Mi-a zâmbit şi a dat să se întoarcă, dar glasul meu

a început oarecum să funcţioneze la parametri normali.

— Ăă, sunt de acord cu tine, calculatoarele sunt prea impersonale. Nu se poate spune că am scris vreodată poezii, dar, atunci când scriu ceva important pentru mine, îmi place să procedez aşa.

Ca o cretină ce sunt, am ridicat pixul în aer.

— Poate că ar trebui să încerci să scrii poezii. Se pare că ai suflet de poet. - A întins mâna. - De obicei, pe la ora asta trec pe aici şi o înlocuiesc pe Sappho. Nu sunt profesor plin, pentru că am venit doar de un an în şcoală. Predau doar două ore, aşa că am destul timp liber. Mă numesc Loren Blake, poet vampir laureat.

L-am prins de antebraţ în stilul tradiţional al vampirilor, încercând să nu mă gândesc la căldura braţului lui, la puterea din el şi la cât de singuri eram în încăpere.

— Ştiu, am spus. Mi-a venit să-mi iau gâtul. Ce tâmpenie fusesem în stare să spun! Vreau să spun că ştiu cine eşti. Eşti primul poet laureat din ultimii două sute de ani. - Mi-am dat seama că îl ţineam încă de braţ şi i-am dat drumul. - Eu sunt Zoey Redbird.

Zâmbetul lui mi-a făcut inima să mi se zbată în piept.

— Şi eu ştiu cine eşti tu. - Ochii lui superbi şi atât de negri încât te puteai pierde în ei au licărit ştrengăreşte. - Eşti prima novice cu Semnul colorat complet şi întins şi, de asemenea, singurul vampir, fie el novice, sau adult, care are o afinitate faţă de toate cele cinci elemente. Mă bucur să te întâlnesc în sfârşit în persoană. Neferet mi-a vorbit foarte mult despre tine.

— Serios? am spus şi m-am îngrozit cât de piţigăiată îmi sunase vocea.

— Desigur. Este foarte mândră de tine. - A dat din cap spre locul neocupat de lângă mine. - Nu vreau să te ţin din treabă, dar te deranjează dacă stau puţin cu tine?

— Absolut deloc. Chiar aveam nevoie de o pauză.

Cred că mi-a amorţit şi fundul.

Doamne, te rog, curmă-mi suferinţa!

— Atunci ai vrea să stai în picioare cât timp stau eu jos? s-a amuzat el.

— Nu, îmi schimb doar poziţia.

„Iar apoi, scuză-mă, trebuie să mă duc să mă arunc de la fereastră.”

— Dacă nu sunt indiscret, pot să te întreb la ce lucrezi cu atâta seriozitate?

„Hai să vedem, trebuie să mă gândesc bine şi apoi să deschid gura! Comportă-te normal! Uită că este bărbatul cel mai ameţitor pe care l-ai avut vreodată prin preajmă! E profesor la noi în şcoală. E ca oricare alt profesor, atâta tot. Da, vezi să nu! Ca oricare alt profesor, dar părea bărbatul perfect, desprins din visul oricărei femei. Şi când zic bărbat, chiar aia vreau să zic. Erik era sexy, frumos şi al naibii de meseriaş. Loren Blake, în schimb, era o cu totul altă lume. Era o lume intangibilă, nepermis de sexy, la care eu nu puteam spera. De parcă el ar fi văzut în mine altceva decât o puştoaică! Vezi să nu! Am şaisprezece ani. Mă rog, aproape şaptesprezece, dar tot aia e. El are, probabil, cel puţin în jur de douăzeci şi unu de ani. Era şi el amabil. Mai mult ca sigur voia să se uite mai de aproape la Semnele mele ciudate. Poate strânge informaţii pentru o poezie extrem de jenantă despre...”

— Zoey. Nu e nici o problemă dacă nu vrei să-mi spui la ce lucrezi. Chiar nu voiam să te deranjez.

— Nu, nu-i nimic. - Am inspirat adânc şi m-am adunat. - Îmi cer scuze, cred că mi-a zburat gândul la ceea ce căutam eu, am minţit şi am sperat că era suficient de tânăr încât să nu aibă incredibilele abilităţi de detector de minciuni ale profesorilor mai în vârstă. Mi-am continuat iute bălmăjeala. - Vreau să schimb regulile Fiicelor Întunericului. Cred că organizaţia are nevoie de o bază solidă, de reguli şi de o direcţie clară. Nu numai

pentru a fi primit, dar şi când eşti acceptat trebuie să respecţi nişte reguli. Nu cred că e bine să ai voie să te porţi ca un idiot, după bunul plac, şi să-ţi menţii privilegiul de a fi Fiică sau Fiu al Întunericului.

M-am oprit şi am simţit că mă aprind la faţă. Ce naiba îndrugam eu aici? Cred că îi păream proasta clasei. Dar, în loc să râdă de mine sau, şi mai rău, să mă pună la locul meu şi apoi s-o ia din loc, el a părut să mediteze la cuvintele mele.

— Şi ce-ai găsit? m-a întrebat.

— Păi, îmi place cum funcţionează organizaţia studenţească dintr-o şcoală particulară, Kent se numeşte. Ia uite! - Am dat clic pe linkul din dreapta şi am citit de acolo: Consiliul Superior şi Sistemul Monitorilor este parte integrantă a vieţii din liceul Kent. Aceşti elevi sunt aleşi lideri şi jură să devină modele de urmat şi să se ocupe de toate aspectele vieţii şcolare din liceul Kent. - Am arătat cu pixul spre monitor. - Vezi, sunt mai multe feluri de monitori şi sunt aleşi la întrunirea anuală a Consiliului prin votul elevilor şi al profesorilor, dar alegerea finală le aparţine directorului, în cazul nostru Neferet, şi Monitorului Superior.

— Adică tu, a spus el.

Iar am roşit.

— Mda. Mai scrie că în luna mai a fiecărui an sunt „numiţi” noi membri ai Consiliului ca posibili candidaţi pentru următorul an şcolar şi cu ocazia asta are loc o ceremonie. - Am zâmbit şi am spus mai mult pentru mine decât pentru el: Prilej pentru un nou ritual, de care Nyx va fi încântată. - Pe când spuneam asta, am simţit în adâncul meu că era adevărat.

— Îmi place, a spus Loren. Mi se pare o idee excelentă.

— Serios? N-o spui doar din politeţe?

— Trebuie să-ţi spun un lucru despre mine. Eu nu mint. L-am privit în ochi. Păreau infiniţi. Era atât de

aproape de mine, încât îi simţeam căldura şi a trebuit să-mi înăbuş un fior de dorinţă neaşteptată, interzisă.

— Bine, mulţumesc - am spus moale. Cuprinsă brusc de îndrăzneală, am continuat: Vreau ca Fiicele Întunericului să fie ceva mai mult decât o simplă organizaţie. Vreau să fie un model, să aibă un comportament exemplar. Aşa că m-am gândit că fiecare dintre noi trebuie să jure să susţină cinci idealuri, întruchipate de cele cinci elemente.

A înălţat din sprâncene.

— La ce te-ai gândit?

— Fiicele şi Fiii Întunericului trebuie să jure să fie cinstiţi faţă de aer, credincioşi focului, înţelepţi faţă de apă, înţelegători cu pământul şi sinceri cu spiritul. Am terminat enunţul fără să mă uit la notiţe. Ştiam deja pe de rost cele cinci idealuri. Aşa că l-am privit în ochi. O clipă a rămas tăcut. Apoi, uşurel, a întins mâna şi a urmat cu degetul linia curgătoare a desenului meu. Îmi venea să tremur sub atingerea lui, dar eram împietrită.

— Frumoasă, inteligentă şi inocentă, a şoptit el. Apoi a rostit cu vocea lui incredibilă: „Cea mai de preţ parte a frumuseţii este aceea pe care un tablou nu o poate reda.”

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar chiar trebuie să iau cu împrumut următoarele trei cărţi din serie pentru profesoara Anastasia.

Vocea Afroditei a rupt vraja dintre mine şi Loren şi mai că mi-a stat inima în loc. Loren părea şi el la fel de cutremurat cum mă simţeam eu. Şi-a lăsat mâna să cadă şi s-a dus la pupitrul bibliotecarului. Am rămas ţintuită locului, de parcă aş fi prins rădăcini, şi am încercat să dau impresia că nu-mi văd capul de câte notiţe trebuia să mai iau, nişte mâzgălituri în realitate. Am auzit-o pe Sappho întorcându-se şi ocupându-se de cărţile Afroditei în locul lui Loren. Pe el l-am auzit plecând şi, ca în transă, m-am întors şi l-am privit. Ieşea pe uşă fără să-mi arunce

cea mai mică privire.

Dar Afrodita mă ţintuia cu privirea, iar pe buzele ei perfecte răsărise un zâmbet răutăcios.

La naiba!

CAPITOLUL 4

Voiam să-i spun lui Stevie Rae despre faza cu Loren şi cum dăduse Afrodita buzna peste noi, dar nu mă simţeam în stare să pomenesc ceva de faţă cu Damien şi cu gemenele. Nu că ei n-ar fi fost prietenii mei, dar abia avusesem timp să mă gândesc la cele petrecute, şi gândul că toţi trei s-ar pune pe comentat pe tema asta m-a făcut să mă sfiesc. Mai ales că gemenele îşi schimbaseră orarul ca să meargă la cursul opţional de poezie al lui Loren şi recunoscusem de bună voie că de fiecare dată stăteau toată ora şi căscau gura la el. Ar începe să bată câmpii dacă le-aş spune ce se întâmplase. Pe de altă parte, ce se întâmplase? Ce Dumnezeu, tipul doar mă atinsese pe faţă.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat Stevie Rae.

Toţi patru şi-au reorientat brusc atenţia de la salata lui Erin, în care încercau să descopere dacă e vreun fir de păr sau doar un fir din ăla ciudat de la ţelină, la mine.

— Nimica, mă gândeam la Ritualul Lunii Pline de duminică. Mi-am privit prietenii. Se uitau la mine cu nişte ochi care-mi dădeau de înţeles că ei chiar credeau că eu mă gândeam la lucruri serioase, nu la prostii. Cât mi-aş dori să am încrederea în mine pe care mi-o arătau ei.

— Şi te-ai hotărât ce-ai să faci? m-a întrebat Damien.

— Cred că da. Ia să vedem, ce părere aveţi despre ideea asta... M-am lansat în explicaţia despre Consiliu şi Monitori şi pe la jumătate mi-am dat seama că, de fapt, nu era rău deloc. Mi-am încheiat expunerea cu cele cinci idealuri având în centru cele cinci elemente.

Nimeni n-a scos un sunet. Tocmai începeam să-mi fac griji, când Stevie Rae şi-a azvârlit braţele în jurul gâtului meu şi m-a îmbrăţişat tare.

— O, Zoey! O să fii o Mare Preoteasă supertare. Damien mă privea euforic şi, cu un glas care i-a tremurat adorabil, a rostit:

— Mă simt ca la curtea unei mari domniţe.

— Ai putea fi chiar tu o mare domniţă, s-a auzit Shaunee.

— Domniţa Mary Poppins... hi, hi, hi, a chicotit Erin.

— Băi...! le-a pus Stevie Rae în gardă.

— Scuze, au spus gemenele într-un glas.

— Nu m-am putut abţine, a spus Shaunee. Dar, pe bune, ideea ne place la nebunie.

— Mda, pare un mod excelent de a ţine la distanţă cotoroanţele, a adăugat Erin.

— Aaa, asta e altă chestie despre care voiam să vorbesc cu voi. - Am inspirat adânc. - M-am gândit că numărul şapte este potrivit pentru Consiliu. Aşa vor fi destui membri şi e imposibil să avem egalitate de voturi. - Au aprobat din cap. - Pe unde am citit eu, nu numai despre Fiicele Întunericului, dar şi despre alte asociaţii studenţeşti în general, se spune că membrii Consiliului sunt din clasele mari. De fapt, Monitorul Superior, adică eu, este din clasele mai mari, nu boboc.

— Mie îmi place mai mult denumirea de „elev de clasa a treia”. Pare de pe vremuri, a spus Damien.

— Indiferent cum îi zicem, tot este anormal să fim cu toţii atât de mici. Asta presupune că mai avem nevoie de doi elevi mai mari alături de noi în Consiliu.

După o scurtă pauză, Damien a zis:

— Îl propun pe Erik Night.

Shaunee şi-a dat ochii peste cap, iar Erin a comentat:

— Măi, băiatule, de câte ori să-ţi spunem că el nu este Mary Poppins ca tine? Lui îi plac sânii şi vaginele, nu

penisurile şi anu...

— Terminaţi! - Nu aveam nici cel mai mic chef să ascult discuţii pe tema asta. - Cred că Erik Night este o alegere bună, şi nu pentru că mă place pe mine sau mă rog...

— Părţile intime ale fetelor? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Exact, părţile intime ale fetelor în loc de cele ale băieţilor. Cred că are calităţile care ne interesează pe noi. Este talentat, drăguţ şi un băiat tare de treabă.

— Şi e frumos..., a spus Erin.

— ... de pică, a încheiat Shaunee.

— Aşa e. Dar n-o să ne apucăm acum să primim membri pe criteriul aspectului.

Shaunee şi Erin s-au încruntat, dar nu m-au contrazis. În realitate, nu sunt chiar îngrozitor de superficiale, doar puţin cam superficiale.

Am tras adânc aer în piept.

— Şi cred că al şaptelea membru al Consiliului trebuie să fie unul dintre cei din grupul Afroditei. Dacă vreunul dintre ei solicită să se alăture Consiliului nostru.

De data asta n-am mai avut parte de tăcere, pentru că Erin şi Shaunee, ca de obicei, au izbucnit în acelaşi timp.

— Adică una dintre cotoroanţele alea infernale?

— Nici de-a dracu'!

Damien a profitat de momentul în care ele îşi trăgeau sufletul, ca să poată chirăi din nou, şi a intervenit:

— Nu cred că e o idee prea bună.

Stevie Rae n-a zis nimic, dar părea supărată şi îşi tot mușca buzele.

Am ridicat mâna şi, spre plăcerea şi surprinderea mea, chiar au tăcut.

— Nu am devenit liderul Fiicelor Întunericului ca să pornesc un război în şcoala asta. Am făcut-o pentru că

Afrodita era tiranică şi trebuia oprită. Acum, că sunt eu la conducere, vreau ca Fiicele Întunericului să fie un grup din care să fie o onoare să faci parte. Şi nu doar o şleahtă de fiţoşi, ca atunci când era Afrodita lider. Ar trebui să fie greu să intri în rândul Fiicelor şi Fiilor Întunericului şi să fie un grup select. Dar nu pentru că numai prietenii actualului lider au şansa să intre. Vreau ca Fiicele şi Fiii Întunericului să fie o asociaţie cu care să se mândrească toată lumea şi cred că, permiţând unuia dintre foştii membri să facă parte din Consiliul meu, aş transmite mesajul potrivit.

— Sau ai creşte un şarpe la sân, a spus Damien liniştit.

— Damien, oare greşesc dacă spun că şerpii îi sunt foarte apropiaţi lui Nyx? i-am răspuns iute, dând curs intuiţiei care mă îmboldea. Nu cumva au o reputaţie proastă doar pentru că de-a lungul istoriei au simbolizat puterea femeii, iar bărbaţii voiau să le ia femeilor puterea şi s-o prezinte în schimb ca pe ceva dezgustător şi înspăimântător?

— Nu, ai dreptate —a spus el cu reţinere -, dar asta nu înseamnă că e o idee bună să primim în Consiliul nostru pe cineva din gaşca Afroditei.

— Vezi, asta e ideea. Nu vreau să fie doar Consiliul nostru. Vreau să devină o tradiţie a şcolii, ceva care să dăinuie în timp.

— Deci, vrei să spui că, dacă vreunul dintre noi nu supravieţuieşte Transformării, prin faptul că am fondat felul ăsta nou de asociaţie va fi ca şi când n-am fi murit, a zis Stevie Rae şi cu asta am văzut că le captase interesul celorlalţi.

— Exact asta voiam să spun, deşi nu cred că mi-am dat seama până în momentul de faţă, am spus iute.

— Hm, îmi place treaba asta, deşi nici prin gând nu-mi trece să mă înec în propriul meu sânge, a comentat Erin.

— Normal că n-o să te îneci în tău propriul sânge, geamăno. E o moarte mult prea puţin atrăgătoare.

— Nici nu vreau să mă gândesc că n-o să supravieţuiesc Transformării - a zis şi Damien -, dar, dacă e să mi se întâmple ceva îngrozitor, aş vrea să rămână ceva în urma mea în şcoala asta.

— Putem să ne facem şi plăci? a întrebat Stevie Rae şi am remarcat că s-a făcut dintr-odată neobişnuit de palidă.

— Plăci?

Habar n-aveam despre ce vorbeşte.

— Da, cred că ar trebui să facem nişte plăci pe care să fie trecute numele... cum ai zis că se numesc?

— Monitori, a spus Damien.

— Aşa, Monitori. Pe placă, sau mă rog, am putea să trecem numele membrilor Consiliului Monitorilor din fiecare an şi să fie expusă pentru totdeauna.

— Exact, a spus Shaunee, entuziasmându-se de idee. Dar să nu fie doar o placă. Ne trebuie ceva mai meseriaş decât o placă amărâtă.

— Ne trebuie ceva unic, aşa ca noi, a adăugat Erin.

— Urme de palme, a venit Damien cu ideea.

— Ce? am întrebat.

— Urmele palmelor noastre sunt unice. Ce-ar fi să ne imprimăm fiecare palmele în ciment, iar sub ele să ne trecem numele, şi-a continuat Damien gândul.

— Ca vedetele de la Hollywood! a exclamat Stevie Rae. Recunosc, părea cam de prost gust, ceea ce însemna că n-avea cum să nu-mi placă. Ideea era la fel ca noi, unică, meseriaşă şi total nepotrivită.

— Cred că ideea cu urmele de palme este excelentă. Şi ştiţi care e locul ideal pentru ele?

M-au privit cu un licăr de bucurie în priviri, uitând pentru moment de grija că una dintre prietenele Afroditei ni s-ar putea alătura şi de frica aproape constantă a morţii subite care ne ameninţa pe toţi.

— Locul cel mai potrivit este curtea.

S-a auzit soneria, semn că trebuia să mergem din nou la ore. I-am spus lui Stevie Rae s-o anunţe pe profa de spaniolă, la profe Garmy, că m-am dus să vorbesc cu Neferet şi că o să întârzii. Voiam neapărat să-i spun ce idei îmi veniseră cât le aveam încă proaspete în minte. Nu aveam să stau prea mult. Urma să-i expun pe scurt planul, ca să văd dacă îi plăcea direcţia în care mă îndreptam. Poate... poate chiar aveam s-o invit la Ritualul Lunii Pline de duminică, să fie de faţă când urma să anunţ noul proces de selecţie a membrilor Fiicelor şi Fiilor Întunericu-lui. Mă gândeam la ce emoţionată aş fi dacă avea să fie şi Neferet de faţă, urmărindu-mă cum formez cercul şi îmi ţin propriul ritual, şi îmi spuneam cu asprime că trebuie să-mi stăpânesc emoţiile şi că pentru Fiicele Întunericului avea să fie mai bine dacă era şi Neferet de faţă, demonstrând astfel că îmi sprijinea ideile noi şi...

— Dar asta am văzut! Vocea Afroditei răzbătea prin uşa între-deschisă a biroului lui Neferet, tulburându-mi gândurile şi făcându-mă să mă opresc brusc.

Avea glasul ciudat, părea foarte supărată şi poate chiar speriată.

— Dacă numai atât eşti în stare să vezi, poate că n-ar mai trebui să împărtăşeşti şi altora ce-ai văzut, a spus Neferet cu o voce ca de gheaţă, înfiorătoare, rece şi tăioasă.

— Neferet, tu m-ai întrebat! Eu n-am făcut decât să-ţi spun ce am văzut.

Despre ce vorbea Afrodita? La naiba! Oare dăduse fuga la Neferet să-i spună că-l văzuse pe Loren atingându-mi faţa? Mi-am aruncat privirea pe holul pustiu. Ar trebui să dispar de aici, dar în niciun caz n-aveam să plec dacă afurisita aia de cotoroanţă vorbea despre mine, chiar dacă Neferet nu părea să creadă o iotă din ce spunea ea. Aşa că, în loc să dispar, ca o fată

deşteaptă, m-am repezit pe furiş spre colţul întunecos de lângă uşa întredeschisă şi, după un scurt moment de gândire, mi-am scos un cercel din ureche şi l-am aruncat în colţ. Mă învârt în general mult prin biroul lui Neferet, aşa nu era imposibil de crezut că aş putea să-mi caut un cercel pe care l-aş fi pierdut în faţa uşii ei.

— Ştii ce vreau de la tine? a spus Neferet atât de tare şi de mânioasă încât m-a luat cu fiori. Vreau să înveţi să nu vorbeşti despre lucruri dis-cu-ta-bi-le, a silabisit ea ultimul cuvânt. Oare prin asta înţelegea bârfitul despre mine şi Loren?

— Eu... voiam doar ca tu să afli - a spus Afrodita printre lacrimi, înăbuşindu-şi cuvintele în suspine. - Mă gâ...gândeam că tu poţi să preîntâmpini.

— Poate ar fi mai bine să te gândeşti că, din cauza egoismului de care ai dat dovadă, Nyx ţi-a luat puterea pe care ţi-a dat-o, pentru că i-ai ieşit din graţii, iar imaginile pe care le vezi acum sunt false.

Nu-mi mai fusese dat să aud niciodată o voce atât de plină de cruzime ca cea a lui Neferet. Parcă nici nu mai era ea şi mă speria într-un fel pe care mi-era greu să-l descriu. În ziua în care fusesem însemnată, înainte să ajung în Casa Nopţii, avusesem un accident. Cât fusesem inconştientă, trăisem o experienţă extracorporală la finalul căreia îmi apăruse Nyx. Zeiţa îmi spusese că avea planuri mari cu mine, iar apoi mă sărutase pe frunte. Când m-am trezit, Semnul meu era complet colorat. Aveam o legătură puternică cu elementele, deşi abia mult mai târziu mi-am dat seama de lucrul ăsta, şi căpătasem şi o intuiţie ciudată, care mă îndemna uneori să spun sau să fac anumite lucruri, iar alteori, în mod evident, să-mi ţin gura. În momentul de faţă intuiţia asta îmi spunea că era ceva aiurea în mânia lui Neferet, deşi era o reacţie la bârfele răutăcioase ale Afroditei la adresa mea.

— Te rog, Neferet, nu spune asta! a hohotit

Afrodita. Te rog, nu-mi spune că Nyx m-a abandonat!

— Nu trebuie să-ţi spun eu nimic. Priveşte în sufletul tău. Ce vezi acolo?

Dacă Neferet ar fi vorbit cu blândeţe, ai fi putut interpreta vorbele ei ca pe nişte sfaturi date de o profesoa-ră sau o preoteasă înţeleaptă unui elev rătăcit, cu alte cuvinte, „analizează-te pe tine ca să vezi care e problema şi apoi rezolv-o”. Însă vocea lui Neferet era tăioasă, ameninţătoare şi plină de cruzime.

— Văd că... că... ăă... am greşit, dar nu că zeiţa mă urăşte. Afrodita plângea aşa de tare, încât îmi era din ce în ce mai greu s-o înţeleg.

— Atunci poate că ar trebui să te uiţi mai atent. Hohotele Afroditei erau sfâşietoare. Nu mai puteam să ascult. Mi-am lăsat naibii cercelul, mi-am ascultat instinctul şi am fugit de acolo mâncând pământul.

CAPITOLUL 5

M-a durut aşa de tare stomacul la ora de spaniolă, încât mi-am scormonit în creier cum să-i spun profei Garmy puedo ir al baho şi am stat atât de mult la baie, încât Stevie Rae a venit după mine ca să vadă ce am. Ştiu că îşi făcea griji din cauza mea. Se ştie că, dacă o novice pare bolnavă, în general asta înseamnă că e pe moarte. Şi sunt convinsă că arătam ca naiba. I-am spus lui Stevie Rae că trebuie să-mi vină ciclul şi că am nişte crampe de mor, deşi nu la propriu. N-a părut prea convinsă.

M-am simţit teribil de uşurată când m-am dus la ultima oră pe săptămâna asta, la echitaţie. Nu numai că îmi plăcea la nebunie cursul ăsta, dar, mai mult decât atât, mă relaxa întotdeauna. Săptămâna asta chiar reuşisem să o mân la galop mic pe Persefona, iapa pe care mi-o încredinţase Lenobia (ei nu-i ziceam „profesoara Lenobia”, pentru că spunea că numele

străvechii regine vampir este în sine un titlu) la ora din prima săptămână, şi repetasem schimbările la galop. M-am antrenat împreună cu frumoa-sa iapă până am sfârşit amândouă lac de sudoare, şi aşa mi-a mai trecut şi durerea de stomac. Apoi am liniştit-o, am ţesălat-o, fără să-mi fac griji că soneria anunţase sfârşitul orelor de vreo jumătate de oră, iar apoi am ţâşnit din grajdul ei. M-am dus în încăperea extrem de curată în care ţineau harnaşamentul ca să pun la loc ţesalele şi, spre surprinderea mea, am dat peste Lenobia stând pe un scaun în faţa uşii. Freca cu săpun o şa englezească ce părea deja impecabilă.

Lenobia era neobişnuită chiar şi pentru un vampir. Avea un păr extraordinar, atât de blond încât părea aproape alb, lung până la brâu. Ochii îi erau de un cenuşiu ciudat, ca cerul unei zile furtunoase. Era micuţă la trup şi avea o atitudine de primă balerină. De jur împrejurul feţei se vedeau desene safirii formate din noduri împletite, printre care se ghiceau cai în salt sau ridicaţi pe picioarele din spate.

— Caii ne pot ajuta să ne rezolvăm problemele, a spus ea fără să-şi ridice privirea de la şa.

Nu ştiam ce să spun. Îmi plăcea Lenobia. Recunosc, când am început orele cu ea mă înfricoşase; era dură şi sarcastică, dar, după ce am ajuns s-o cunosc mai bine şi am demonstrat că înţelesesem faptul că un cal nu este doar un câine mai mare, am început să-i apreciez inteligenţa şi atitudinea fără ocolişuri. De fapt, asemenea lui Neferet, era profesoara mea preferată, însă discuţiile noastre se rezumaseră întotdeauna la cai. Aşa că, după un moment de şovăială, am reuşit să spun:

— Persefona mă calmează chiar şi când nu sunt deloc calmă. Oare are sens ce spun eu?

Şi-a înălţat spre mine privirea umbrită de îngrijorare.

— Are foarte mult sens. - După o scurtă pauză a

continuat: Ţi s-au dat multe responsabilităţi într-un timp foarte scurt, Zoey.

— Nu mă deranjează, am asigurat-o. În fond, este o onoare să fii liderul Fiicelor Întunericului.

— Deseori lucrurile care ne fac cea mai mare onoare ne pot crea în acelaşi timp cele mai mari probleme. - S-a oprit din nou şi poate că era doar în închipuirea mea, dar a părut să ezite dacă să spună mai mult sau nu. Apoi şi-a îndreptat şi mai mult spatele. - Neferet e mentorul tău şi este firesc să-i faci ei confidenţe, dar uneori pare dificil să discuţi cu o Mare Preoteasă. Vreau să ştii că, orice proble-mă ai avea, poţi să vii la mine.

Am clipit surprinsă.

— Mulţumesc, Lenobia.

— Pun eu astea la loc. Hai, fugi! Sunt sigură că prietenii tăi se întreabă pe unde eşti. - Mi-a zâmbit şi a întins mâna să-mi ia ţesalele. - Eşti oricând binevenită s-o vizitezi pe Persefona în grajd. Nu ştiu cum se face, dar, adesea, când ţesali un cal, lumea pare mai puţin complicată.

— Mulţumesc, am repetat eu.

Pe când ieşeam din grajd, pot să jur că am auzit-o spunând uşor în urma mea ceva de genul „Nyx să te binecuvânteze şi să te aibă în pază”. Dar era mult prea ciudat. Sigur, era ciudat şi că-mi spusese că puteam veni oricând să stau de vorbă cu ea. În general, novicii aveau o legătură specială cu mentorii lor, iar eu aveam un mentor de nu se poate în persoana Marii Preotese a şcolii. Normal, ne plăceau şi ceilalţi vampiri, dar, dacă vreunul dintre noi avea o problemă pe care n-o putea rezolva singur, mergea la mentorul lui. Asta era regula.

Drumul de la grajduri până la dormitoare nu era prea lung, dar eu am pornit cu paşi mici, încercând să prelungesc sentimentul de linişte pe care mi-l dăduse Persefona. M-am abătut puţin de la alee şi am luat-o spre

copacii seculari care se înşiruiau în partea estică a zidului gros dimprejurul şcolii. Era aproape ora patru, dimineaţa desigur, iar bezna nopţii era străpunsă de luna care trona dolofană pe cer.

Uitasem ce mult îmi plăcea să mă plimb pe aici, pe lângă zidul şcolii. De fapt, în ultima lună evitasem locul ăsta, de când văzusem, sau cel puţin credeam că văzusem, cele două fantome.

— Miorla-aau!

— Rahat! Nala, iar m-ai speriat! - Mi-am ridicat pisica în braţe în timp ce inima mi se zbătea nebuneşte în piept şi am mângâiat-o, iar ea continua să mi se văicăreas-că. - Pe bune, dacă erai o fantomă?

Nala mi-a aruncat o privire, iar apoi mi-a strănutat drept în faţă, lucru pe care l-am considerat comentariul ei despre şansele ca ea să fie o fantomă.

Bun, prima „apariţie" putea să fi fost o fantomă. Fusesem aici luna trecută, în ziua de după moartea lui Elizabeth. Moartea ei fusese prima dintre cele două morţi de novici care zguduiseră şcoala. Mai exact, care mă zguduiseră pe mine. Fiind novici, lucru care presupunea că oricare dintre noi putea da colţul în orice moment în următorii patru ani, cât dura Transformarea fiziologică din fiinţă umană în vampir din organismul nostru, conducerea şcolii se aştepta să privim moartea ca pe un eveniment oarecare din viaţa noastră. Spuneam câteva rugăciuni pentru cel care murise, aprindeam o lumânare, chestii de genul ăsta. Ideea era să uităm cât mai repede şi să ne vedem de treburi.

Mie nu mi se părea corect, dar poate că era din cauză că îmi începusem Transformarea numai de o lună şi eram încă mai obişnuită să fiu fiinţă umană decât vampir, mai exact novice.

Am oftat şi am scărpinat-o pe Nala între urechi. Revenind, în noaptea de după moartea lui Elizabeth zărisem o fiinţă care mie mi se păruse că ar fi ea. Sau

poate fantoma ei, pentru că bag mâna în foc că Elizabeth murise. O zărisem doar o clipă şi discutasem cu Stevie Rae despre asta, însă nu ajunseserăm la nici o concluzie. Adevărul e că ştiam prea bine de existenţa fantomelor, pentru că acum o lună, alea pe care le invocase Afrodita mai că îi veniseră de hac fostului meu iubit din specia umană. Deci era posibil ca ceea ce văzusem eu să fi fost spiritul eliberat al lui Elizabeth. Dar era la fel de posibil ca ceea ce zărisem să fi fost o novice şi, pentru că era noapte, iar eu venisem aici doar de câteva zile, în care trecusem printr-o grămadă de rahaturi de nedescris, era de aseme-nea posibil să fi fost doar închipuirea mea.

M-am dus până la zid şi m-am întors spre dreapta, apoi am mers de-a lungul zidului şerpuitor în direcţia sălii de recreere, de unde urma s-o iau spre dormitorul fetelor.

— Dar a doua apariţie sigur n-a fost închipuirea mea, nu-i aşa, Nala?

Drept răspuns, pisicuţa şi-a îndesat făţuca în scobitura gâtului meu şi şi-a pornit motoraşul de torcătoare. Am lipit-o de mine, bucuroasă că mă urmase. Numai gândindu-mă la a doua fantomă mă lua cu tremurat. Ca şi acum, Nala era cu mine. Similitudinea situaţiei m-a făcut să-mi rotesc agitată privirea şi să grăbesc pasul. Fusese la scurt timp după ce al doilea novice se înecase în propriii plămâni lichefiaţi şi eliminase sânge prin toate orificiile chiar la ora de literatură. M-a luat cu fiori când mi-am amintit ce nasol fusese, mai ales din cauza atracţiei mele vomitive faţă de sângele lui. În orice caz, fusesem martoră la moartea lui Elliot. Apoi, în aceeaşi zi, Nala şi cu mine dăduserăm nas în el cu el, aproape la propriu, nu prea departe de locul în care eram acum. Crezusem că era tot o fantomă. Asta la început. Apoi încercase să mă atace, iar Nala, pisicuţa mea nepreţuită, se aruncase asupra lui, ceea ce l-a făcut să sară peste zidul de şase metri şi să se facă nevăzut în noapte,

lăsându-ne pe Nala şi pe mine speriate de moarte. Mai ales după ce am remarcat că pisica mea avea lăbuţele năclăite de sânge. De sângele fantomei! Nu-i aşa că era dubios?

Chestia e că nu vorbisem cu nimeni despre apariţia asta. Nici măcar cu cea mai bună prietenă a mea şi colegă de cameră, Stevie Rae, nici cu mentorul meu şi Mare Preoteasă, Neferet, nici cu noul meu prieten superdrăguţ, Erik. Cu absolut nimeni. Voiam s-o fac. De atunci se întâmplaseră atâtea cu Afrodita... preluasem Fiicele Întunericului... Începusem să ies cu Erik... fusesem ocupată până peste cap cu şcoala... etc, etc, mai una, mai alta, hop că a trecut o lună, iar eu nu suflasem nimănui o vorbă. Acum numai când mă gândeam să spun cuiva îmi suna până şi mie ridicol. „Auzi, Stevie Rae/ Neferet/ Damien/ gemenelor/ Erik, luna trecută am văzut stafia lui Elliot după ce a dat colţul şi m-a băgat în sperieţi, iar când a vrut să mă atace, l-a zgâriat Nala. A, şi să nu uit, sângele lui mirosea ciudat. Zău! Că doar mă pricep la sângele frumos mirositor (o altă ciudăţenie de-a mea, pentru că majoritatea novicilor nu simt nevoia de sânge). Mă gândeam să vă spun şi vouă, ca să ştiţi."

Vezi să nu! Probabil că o să încerce să mă trimită la corespondentul vampiresc al psihiatrului şi ia să vezi ce utilă o să-mi fie chestia asta ca să câştig încrederea maselor în calitatea mea de lider al Fiicelor Întunericului! M-am lins pe bot!

Pe lângă asta, cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi era mai simplu să mă conving pe mine însămi că măcar o parte din întâlnirea mea cu Elliot fusese rodul imaginaţiei mele. Poate că nu fusese Elliot sau fantoma lui, sau mai ştiu eu ce. În fond, nu-i cunoşteam pe toţi novicii de aici. Poate că era un alt puştan la fel de urât, cu părul roşcovan şi scărmănat, durduliu şi spălăcit. Mă rog, apoi nu l-am mai văzut pe puştiul ăla, dar în fine... Cât despre sângele ciudat mirositor, cine ştie, poate că

aşa le mirosea unora dintre novici sângele. Că doar nu devenisem eu expertă într-o lună! Încă o chestie, amândouă „fantomele” aveau ochi roşii, lucitori. Asta cum se mai explică?

Toată treaba asta îmi dădea dureri de cap. Fără să mai dau atenţie acestor gânduri cutremurătoare şi dătătoare de coşmaruri, mă pregăteam să mă îndepărtez mai mult de zid şi, implicit, de subiectul fantomelor etc, etc, când am zărit ceva cu coada ochiului. Am împietrit. Era o siluetă. Un corp. Era cineva. Fiinţa aia stătea sub stejarul uriaş în care o găsisem pe Nala luna trecută. Stătea cu spatele la mine, sprijinită de copac, cu capul aplecat.

Doamne ajută, nu m-a văzut! Nu voiam să ştiu cine sau ce era. Mulţumesc, am destule probleme. Chiar nu aveam nevoie şi de fantome în ecuaţia asta, de orice fel ar fi fost. Şi mi-am promis că de data asta o să-i spun lui Neferet despre fantomele bizare, cu sângele ciudat, care îşi făceau veacul pe lângă zidul şcolii. Ea era mai mare, era în stare să facă faţă stresului. Cu inima zbătându-mi-se atât de tare încât jur că acoperea torsul Nalei, am început să mă dau înapoi uşurel, fără zgomot şi mi-am promis că nu mai calc în viaţa mea pe aici singură, în toiul nopţii. Ce Dumnezeu, eram dusă cu pluta? De ce nu mă învăţam minte după prima, hai şi a doua experienţă?

În momentul ăla am călcat fix pe o creangă uscată. Trosc! Am tras aer în piept, iar Nala s-a văicărit cu voce tare; se pare că o striveam la piept fără să-mi dau seama. Capul siluetei de sub copac s-a înălţat brusc şi s-a întors. M-am încordat, gata să lansez fie un răcnet combinat cu o sănătoasă fugă din faţa unei fantome malefice cu ochii roşii, fie unul combinat cu lupta corp la corp cu o fantomă malefică cu ochii roşii. În oricare dintre situaţii, lansarea răcnetului era la loc de cinste, prin urmare, am tras aer în piept şi...

— Zoey, tu eşti?

Vocea era adâncă, sexy şi bine cunoscută.

— Loren?

— Ce faci aici?

Nu a dat să se apropie de mine, aşa că, neştiind ce să fac, am rânjit de parcă nici n-aş fi fost, doar cu câteva secunde înainte, aproape udă în pantaloni de frică, am ridicat indiferentă din umeri şi m-am dus lângă el sub copac.

— Bună, am spus eu pe un ton de adult. - Mi-am amintit că mă întrebase ceva şi m-am bucurat că întunericul îmi disimula îmbujorarea. - A, veneam de la grajduri, iar eu şi Nala ne-am hotărât s-o luăm pe lungitură. - ”Lungitură? Doamne, ce mi-a fost dat să scot pe gură!”

Mi s-a părut că se crispase când mă apropiasem de el, dar la auzul vorbelor mele a început să râdă, iar faţa lui superbă s-a detensionat.

— Lungitură? Bună Nala, a spus şi a mângâiat-o pe cap, dar, cu lipsa ei tipică de politeţe, Nala a mârâit la el, mi-a sărit din braţe, s-a scuturat şi s-a îndepărtat ţanţoş, tot cu mârâituri.

— Îmi pare rău, nu e prea prietenoasă. A zâmbit.

— Nu-ţi face griji. Motanul meu, Wolverine, e ca un bătrânel morocănos.

— Wolverine? am întrebat înălţând din sprâncene.

Zâmbetul lui superb a căpătat un aer ştrengăresc şi, în mod surprinzător, l-a făcut să pară şi mai frumos.

— Mda, Wolverine. M-a ales când eram în clasa a treia. În anul ăla eram turbat după filmul X-Men.

— Poate că din cauza numelui este aşa de morocănos.

— O, putea fi şi mai rău. Cu un an înainte de asta eram înnebunit după Omul-Păianjen. Era cât pe-aci să-l numesc Spidey sau Peter Parker.

— Se pare că eşti o pacoste pentru motanul tău.

— Sigur ar fi de acord cu tine Wolverine! a râs el

din nou, iar eu m-am străduit să mă abţin de la hlizelile isterice pe care frumuseţea lui copleşitoare era cât pe ce să mi le provoace, a se vedea puştoaicele de la concertele trupelor de băieţi.

În momentul de faţă chiar flirtam cu el! „Stai calmă. Abţine-te de la gesturi sau vorbe idioate.”

— Aşadar, ce făceai aşa departe? am întrebat, nebăgându-mi în seamă bălmăjeala mentală.

— Compuneam un haiku. - A ridicat mâna şi am remarcat că ţinea în ea un jurnal din ăla meseriaş, scump de te rupe, legat în piele, cum au scriitorii. - Mă simt inspirat când stau aici, singur, puţin înainte de revărsatul zorilor.

— O, mii de scuze! N-am vrut să te întrerup. La revedere, te las singur, am spus, am făcut cu mâna ca o idioată şi am dat să plec, dar el m-a prins de încheietură cu mâna liberă.

— Nu e nevoie să pleci. Nu îmi găsesc inspiraţia doar în singurătate.

I-am simţit mâna caldă pe încheietura mea şi m-am întrebat dacă îmi simţea oare pulsul sălbatic.

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu-ţi face griji, nu mă deranjezi.

M-a strâns de încheietură, iar apoi, spre nefericirea mea, mi-a dat drumul.

— Îhî, haiku spuneai. - Atingerea lui mă tulburase ridicol de tare şi am încercat să-mi recapăt aerul firesc. - E poezie asiatică cu formă fixă, nu?

Zâmbetul lui m-a făcut să mă bucur că fusesem atentă la doamna Wienecke, la ora de engleză, anul trecut, când învăţaserăm despre poezie.

— Aşa este. Eu prefer structura 5-7-5. - A făcut o pauză, iar zâmbetul lui a căpătat un aer diferit, care mi-a dat fiori la burtică şi m-a ţintuit cu ochii lui frumoşi şi negri. - Că veni vorba de inspiraţie, tu m-ai putea ajuta.

— Sigur, cu dragă inimă, am spus şi m-am bucurat

că vocea nu-mi sunase pierită, cum mă simţeam de fapt.

Privindu-mă încă în ochi, şi-a ridicat mâna şi mi-a mângâiat în treacăt umărul.

— Nyx te-a însemnat aici.

Nu păruse a fi întrebare, dar eu am încuviinţat.

— Da.

— Mi-ar plăcea să văd, dacă nu te simţi prea stânje-nită. Vocea lui m-a umplut de fiori. Logica îmi spunea că voia să-mi vadă desenele din cauză că erau aşa de diferite şi că în niciun caz nu se dădea la mine. Probabil că nu eram pentru el altceva decât un copil, o puştoaică, o novice cu Semne ciudate şi cu puteri neobişnuite. Asta îmi spunea logica. Însă ochii, vocea, felul în care mă mângâia încă pe umăr, toate astea îmi spuneau o altă poveste.

— Îţi arăt, de ce nu?

Purtam jacheta mea preferată, neagră, de piele întoarsă, care îmi pica perfect pe corp. Pe sub ea aveam un maiou violet închis. Da, e sfârşitul lui noiembrie, dar nu mai simt frigul aşa ca înainte să fi fost însemnată, nici eu şi nici altcineva dintre noi. Am dat să-mi scot jacheta.

— Dă-mi voie să te ajut.

Stătea foarte aproape de mine, în faţa mea, dar şi puţin într-o parte. Şi-a întins mâna dreaptă, mi-a prins gulerul cu degetele şi mi-a tras haina în jos de pe umăr până la coate.

Acum ar fi trebuit să-mi privească umărul pe jumătate dezgolit, să se holbeze la desenele pe care niciun alt novice sau vampir de care auzisem vreodată nu le mai avusese. În schimb, el mă privea încă în ochi. Şi dintr-odată mi s-a întâmplat o chestie. Nu m-am mai simţit ca o adolescentă prostuţă şi emoţionată. Privirea lui a răscolit femeia din mine şi a trezit-o la viaţă, iar asta mi-a dat o încredere pe care n-o mai simţisem niciodată. Uşor, mi-am dus mâna la breteluţa maioului de catifea şi am dat-o jos de pe umăr. Apoi, cu ochii încă la el, mi-am

dat părul într-o parte, mi-am înălţat bărbia şi m-am întors un pic ca să-l las să-mi vadă bine spatele, complet gol acum, dacă nu punem la socoteală breteaua subţire a sutienului negru.

A continuat să mă privească atent preţ de câteva secunde şi am simţit răsuflarea răcoroasă a nopţii şi mângâierea lunii pline pe sânul gol, pe umăr şi pe spate.

În mod deliberat, Loren s-a apropiat şi mai mult de mine, ţinându-mă de braţ în timp ce-mi privea spatele.

— Este incredibil - a spus cu o voce aproape şoptită. I-am simţit degetul urmând delicat spirala labirinti-că a desenului meu, care, cu excepţia simbolurilor asemă-nătoare unor rune de pe tărâmuri îndepărtate presărate printre dungile spiralate, semăna foarte mult cu Semnul de pe faţă. - N-am văzut niciodată aşa ceva. Eşti ca o preoteasă străveche întrupată în vremurile noastre. Ce binecuvântare să te avem printre noi, Zoey Redbird!

Mi-a rostit numele ca pe o rugă. Glasul şi atingerea lui m-au înfiorat şi mi s-a făcut pielea de găină.

— Îmi pare rău, cred că îţi este frig.

Loren mi-a ridicat iute, dar cu delicateţe breteaua de la maiou şi jacheta.

— Nu de frig tremuram, m-am auzit spunând şi nu ştiam dacă să fiu mândră de mine sau uimită de îndrăzneala mea.

„Lapte şi miere
Cât tânjesc să mi te gust
Luna veghează”

Nu şi-a desprins ochii de la mine cât timp a recitat aceste versuri. Vocea lui antrenată, perfectă devenise adâncă şi aspră, de parcă îi era greu să vorbească. O vâlvătaie mi-a rumenit obrajii, făcându-mi inima să-mi reverse râuri de lavă în tot trupul. Îngemănarea

coapselor mi-a fremătat şi abia puteam să respir. „Dacă mă sărută, explodez.” Şocul acestui gând m-a determinat să vorbesc.

— Acum ai compus versurile astea? am spus, de data asta fără suflu, aşa cum mă şi simţeam.

A clătinat uşor din cap, iar pe buze i-a înmugurit un zâmbet.

— Nu. Au fost scrise acum câteva secole de un străvechi poet japonez, care îşi cânta iubita goală scăldată de lumina lunii pline.

— Sunt foarte frumoase, am şoptit.

— Tu eşti foarte frumoasă, a rostit el şi mi-a cuprins obrazul în căuşul mâinii. Iar în noaptea aceasta mi-ai fost muză. Îţi mulţumesc.

Mi-am dat seama că mă aplecam spre el şi jur că trupul lui a reacţionat. Poate că n-am eu cine ştie ce experienţă şi, pentru cine se întreabă, ei bine, da, sunt încă virgină. Dar nici tâmpită nu sunt, de cele mai multe ori. Îmi dau şi eu seama când mă place un tip. Iar acum tipul ăsta categoric mă plăcea. Mi-am pus mâna peste a lui şi, dând uitării totul, inclusiv pe Erik şi faptul că Loren era vampir adult, în timp ce eu eram o novice, mi-am dorit să mă sărute, să mă atingă din nou. Ne-am aruncat priviri pătrunzătoare. Amândoi gâfâiam. Apoi, într-o clipită, ochii i-au scăpărat şi, din negri şi lunecoşi, au devenit negri şi goi. Şi-a luat mâna de pe faţa mea şi s-a dat un pas înapoi. Răceala lui m-a lovit ca un crivăţ.

— Mă bucur că te-am întâlnit, Zoey. Şi îţi mulţumesc încă o dată că m-ai lăsat să-ţi admir Semnul, a spus cu un zâmbet politicos.

A dat uşor din cap, cu o plecăciune ceremonioasă şi a plecat.

Nu ştiam dacă să urlu de dezamăgire, să plâng de jenă sau să mârâi iritată. Încruntată şi bodogănind în sinea mea, am luat-o înapoi spre dormitoare, indiferentă la tremurul care-mi cuprinsese mâinile. Mă aflam în

genul ăla de situaţie care necesită ajutorul celei mai bune prietene.

CAPITOLUL 6

Bombănind încă despre bărbaţi şi despre semnalele amestecate, am intrat în sala principală a dormitoarelor şi nici măcar nu m-am mirat că Stevie Rae şi gemenele stăteau adunate în faţa unuia dintre televizoare. Era clar că mă aşteptaseră, lucru care m-a umplut de uşurare. Nu voiam ca toată lumea, în traducere liberă gemenele şi/sau Damien, să afle ce mi se întâmplase adineauri, dar aveam de gând să-i spun lui Stevie Rae până la cel mai mic şi mai savuros detaliu povestea cu Loren şi să mă sfătuiesc cu ea, să văd ce naiba însemnau toate astea.

— Ăă, Stevie Rae, habar n-am cum să fac... ăă... eseul la sociologie pentru luni. Poţi să mă ajuţi şi pe mine, te rog? Nu durează mult şi..., am dat să spun, dar Stevie Rae m-a întrerupt fără să-şi dezlipească ochii de la televizor:

— Stai un pic, Z. Hai încoace! Ia uite aici, a spus şi mi-a făcut semn spre televizor. Gemenele erau şi ele cu ochii lipiţi de ecran.

Când am văzut ce încordate erau toate, m-am încruntat şi am uitat, pentru un timp, de Loren.

— Care-i faza?

Se pare că urmăreau reluarea ştirilor de seară de pe canalul local Fox 23. Crainica Chera Kimiko prezenta ştirile, iar pe ecran se perindau imagini din parcul Woodward.

— E greu de crezut că femeia asta nu e vampir, la cât de nefiresc de meseriaşă e, am spus pe negândite.

— Sst, ascultă ce spune, mi-a retezat-o Stevie Rae.

Surprinsă încă de comportamentul lor ciudat, mi-am ţinut gura şi am ascultat.

„Reluăm principala ştire a serii; poliţia continuă căutările în cazul lui Chris Ford, elev al liceului Union. Tânărul de şaptesprezece ani a fost dat dispărut ieri după antrenament.”

În imaginea de pe ecran apărea Chris, îmbrăcat în echipamentul de fotbal. Când mi-am dat seama despre cine era vorba, mi-a scăpat un chiţăit.

— Băi, eu îl ştiu pe tipul ăsta!

— D-aia te-am chemat, m-a lămurit Stevie Rae.

„Echipele de căutare cercetează zona Utica Square şi parcul Woodward, locul în care a fost văzut pentru ultima oară.”

— E aproape de aici, am spus.

— Sst! m-a apostrofat Shaunee.

— Ştim! a adăugat Erin.

„Până în prezent, nu se ştie de ce se afla în zona parcului Woodward. Mama lui Chris a declarat că nici măcar nu era la curent cu faptul că fiul său ştia drumul spre parcul Woodward şi nici că acesta fusese vreodată acolo. Doamna Ford a adăugat că îl aştepta acasă după terminarea antrenamentului. Au trecut mai bine de 24 de ore de la dispariţia tânărului. Dacă cineva are informaţii care ar putea ajuta poliţia în reperarea lui Chris, este rugat să sune la agenţia Crime Stoppers. Vă puteţi păstra anonimatul.”

Chera a continuat cu o altă ştire şi atunci toată lumea şi-a revenit la normal.

— Spui că-1 cunoşti? m-a întrebat Shaunee.

— Da, dar nu cine ştie ce. E una dintre vedetele echipei Union, joacă în poziţie de runningback, iar când eu mai ieşeam cu Heath... v-am spus că e quarterback în echipa liceului Broken Arrow?

Au dat din cap nerăbdători.

— Păi, mă târa la chefuri cu el şi, cum toţi sportivii se cunosc între ei, Chris şi văru-său, Jon, veneau la o grămadă din chefurile astea. Umblă zvonul că au depăşit

faza în care se matoleau cu bere ieftină şi că, mai nou, se matolesc cu bere ieftină şi fumează ţigări dubioase. - M-am uitat la Shaunee, care dovedise un interes neobişnuit de mare faţă de ştire. - Şi ca să-ţi anticipez întrebarea, da, este exact la fel de drăguţ ca în poză.

— Mare păcat când un frate meseriaş de-al meu păţeşte ceva, a comentat Shaunee, clătinând tristă din cap.

— E păcat când orice tip meseriaş păţeşte ceva, indiferent de culoare, geamăno, a spus Erin. Să nu facem discriminări. Ce e frumos e frumos.

— Mare adevăr ai grăit, geamăno, ca de obicei.

— Mie nu-mi place marijuana, a intervenit Stevie Rae. Pute. Am încercat şi eu o dată şi dacă n-am tuşit de m-am spart şi m-a ars pe gât o grămadă. Să nu mai spun că mi-a intrat şi plantă din aia în gură. A fost oribil!

— Nici nouă nu ne plac scârboşeniile astea, a spus Shaunee.

— Îhî, iar marijuana e o scârboşenie. Plus că îţi dă o poftă de mâncare cretină. Mare păcat că frumuseţe de fotbalişti se uită după aşa ceva, a adăugat Erin.

— Asta le cam ia din farmec, a spus şi Shaunee.

— Problema nu este nici farmecul, nici marijuana, am spus. Am un sentiment nasol în legătură cu dispariţia asta.

— A, nu! a exclamat Stevie Rae.

— Rahat! a completat Shaunee.

— Ce mă enervează când are ea câte un sentiment din ăsta! a spus şi Erin.

N-a fost chip să mai vorbim apoi despre altceva în afară de dispariţia lui Chris, dacă era ciudat şi în ce măsură faptul că ultima oară fusese văzut atât de aproape de Casa Nopţii. În comparaţie cu dispariţia asta, mica mea dramă cu Loren era o nimica toată. Să nu credeţi că îmi dispăruse cheful de a-i povesti măcar lui Stevie Rae, dar nu reuşeam să ignor senzaţia sumbră

care mă copleşise de când văzusem ştirile.

„Chris a murit.” Nu voiam să cred, nu voiam să ştiu nimic de asta. Dar aveam un sentiment care îmi spunea că puştiul avea să fie găsit mort.

Ne-am întâlnit cu Damien în sala de mese şi toate discuţiile s-au concentrat în jurul lui Chris şi al teoriilor fiecăruia în legătură cu dispariţia lui, teorii care variau de la insistenţa gemenelor că „probabil bucăţica s-a certat cu babacii şi a plecat să se umfle de bere ieftină pe aici pe undeva” şi până la convingerea de nestrămutat a lui Damien că poate îşi descoperise tendinţele homosexuale şi plecase la New York, ca să-şi îndeplinească visul de a deveni fotomodel gay.

Eu nu aveam nici o teorie, ci doar un sentiment îngrozitor, despre care nu prea aveam chef să vorbesc. Normal că nu-mi ardea de mâncare, iar stomacul mă durea îngrozitor. Din nou.

— Abia te atingi de bunătatea asta de mâncare, a remarcat Damien.

— Nu mi-e foame.

— Aşa ai spus şi la prânz.

— Ei, uite, spun şi acum la fel! am izbucnit şi am regretat instantaneu când Damien a părut jignit şi şi-a plecat încruntat privirea în bolul lui cu delicioasa salată vietnameză cu tăiţei Bun cha gio. Gemenele au ridicat din sprâncene la mine şi s-au concentrat din nou pe folosirea corectă a beţişoarelor. Stevie Rae m-a privit doar fix, vizibil îngrijorată.

— Ia uite ce am găsit. Am sentimentul că e al tău. Afrodita mi-a aruncat cercelul de argint lângă farfurie. Mi-am înălţat privirea spre faţa ei perfectă. Era ciudat de inexpresivă, la fel ca şi vocea ei.

— Deci, e al tău?

Mi-am dus automat mâna la ureche şi am pipăit perechea care îmi atârna încă la cealaltă ureche. Uitasem complet că îmi aruncasem tâmpenia aia de

cercel ca să mă fac că îl caut în timp ce trăgeam cu urechea la discuţia dintre Neferet şi Afrodita. Rahat!

— Da, mersi.

— N-ai pentru ce. Presupun că nu eşti singura care are câte un sentiment ciudat, nu?

S-a întors şi a ieşit din sala de mese pe uşa de sticlă şi s-a dus în curte. Deşi avea o tavă cu mâncarea neatinsă, nu s-a oprit să arunce nici măcar o privire spre masa la care stăteau prietenele ei. Am remarcat că, în timp ce trecea, ele şi-au ridicat ochii, dar apoi şi-au ferit iute privirea. Niciuna dintre ele nu a făcut vreun gest către Afrodita. Apoi ea şi-a dus cina în curtea slab luminată, unde mâncase de altfel mai toată luna trecută, singură.

— Hm, e cam ciudată, a spus Shaunee.

— Îhî, mai exact, e cotoroanţă infernală şi nebună pe deasupra, a completat Erin.

— Nici măcar prietenii ei n-o mai bagă în seamă, am spus.

— N-o mai tot plânge! a izbucnit Stevie Rae, neobişnuit de iritată. E o pacoste, nu înţelegi?

— N-am spus că n-ar fi, i-am răspuns eu. Am spus doar că până şi prietenii ei i-au întors spatele.

— Ne pune cineva şi pe noi în temă? a întrebat Shaunee.

— Care e faza cu tine şi cu Afrodita? m-a întrebat Damien. Am dat să le spun ce auzisem mai devreme, dar vocea blândă a lui Neferet mi-a tăiat avântul.

— Zoey, sper că nu te deranjează dacă te răpesc prietenilor tăi în seara asta.

Mi-am înălţat uşor privirea spre ea, aproape speriată de ce puteam găsi acolo. Că doar ultima oară când o auzisem vocea ei era incredibil de rece şi de încărcată de ură. I-am privit ochii frumoşi, verzi ca muşchiul de copac, iar în zâmbetul ei plin de bunătate părea să se insinueze îngrijorarea.

— Zoey? Ai păţit ceva?

— Nu, nimic, scuze. Îmi umbla mintea aiurea.

— Aş vrea să te invit să iei cina cu mine în noaptea asta.

— A, sigur. Cum să nu. Nici o problemă. Cu mare plăcere. Mi-am dat seama că bălmăjesc lucruri fără sens, dar se pare că nu mă puteam abţine. Nu puteam decât să sper că până la urmă va trece. Cam la fel cum e cu diareea, nu poate să te ţină veşnic, trece până la urmă.

— Bine, a spus şi le-a adresat un zâmbet prietenilor mei. V-o răpesc pe Zoey, dar nu o reţin mult.

Toţi patru i-au zâmbit pierduţi, de parcă l-ar fi avut lângă ei pe Superman, şi au asigurat-o că nu-i deranjează absolut nimic din ce vrea ea să facă.

Ştiu că e o tâmpenie, dar uşurinţa cu care s-au descotorosit de mine mi-a dat sentimentul că sunt singură pe lume şi că mă paşte un pericol. E stupid. Neferet e mentorul meu şi Mare Preoteasă a lui Nyx, e eroul pozitiv.

Atunci de ce mi se pusese un nod în stomac când ieşeam din sala de mese?

Mi-am aruncat privirea înapoi spre gaşca mea. Schimbaseră deja subiectul. Damien ţinea beţişoarele în sus, evident, le învăţa pe gemene cum să le folosească, iar Stevie Rae făcea demonstraţii. M-am simţit privită şi mi-am mutat privirea de la ei spre peretele de sticlă care separa sala de mese de curte. Singură în întuneric, privirea Afroditei mă urmărea aproape cu milă.

CAPITOLUL 8

Ieşisem deja din sala de mese şi mă îndreptam spre dormitoare când am realizat că nu-i pomenisem nimic lui Neferet despre fantome, dar n-aveam niciun chef să mă duc iar sus şi să vorbesc despre asta. Discuţia pe care tocmai o avusesem cu ea mă lăsase fără vlagă

şi, în ciuda sălii de mese superbe şi a priveliştii pe măsură, a cristalurilor şi a feţelor de masă de in, abia aşteptasem s-o şterg de acolo. Aveam chef să mă duc la mine în cameră, să-i povestesc lui Stevie Rae despre toată chestia aia cu Loren, iar apoi pur şi simplu să lâncezesc, să mă uit la filme proaste şi să încerc să uit, măcar pentru o noapte, că aveam un presentiment cumplit în legătură cu dispariţia lui Chris şi că acum eram mare şi tare, şefa celei mai importante asociaţii a elevilor din şcoală. Da, da... Simţeam nevoia să fiu eu însămi o clipă. După cum îi spusesem lui Neferet, probabil că băiatul era deja acasă. Iar pentru toate celelalte, era timp berechet. Mâine am să-mi notez câteva idei pentru discursul de duminică în faţa Fiicelor Întunericului. Cred că o să trebuiască să mă pregătesc şi pentru Ritualul Lunii Pline... prima oară când am să formez un cerc în public, când am să ţin un ritual pe bune. Mi-a bolborosit iar stomacul, dar nu l-am băgat în seamă.

Mă aflam pe la jumătatea distanţei spre dormitoare când mi-am adus aminte că mai aveam şi un eseu de făcut pentru luni, la sociologie vampirească. Neferet mă scutise de majoritatea temelor la sociologia de clasa a treia, ca să mă pot concentra pe lectura manualului de sociologie de nivel superior, dar în acelaşi timp încercasem din răspute-ri să fiu „normală” (pe cât se putea, că doar sunt adoles-centă şi, pe deasupra, şi novice vampir. E vreuna dintre stările astea normală?), ceea ce presupunea că predam lucrările odată cu restul clasei. Aşa că am refăcut drumul până la clasa mea, unde îmi aveam vestiarul şi manualele. Tot aici era şi biroul lui Neferet, dar pe ea o lăsasem sus, la un pahar de vin cu ceilalţi profi. Aşa că nu riscam să mai fiu martoră la ceva îngrozitor.

Ca de obicei, uşa era descuiată. Ce-ţi mai trebuie încuietori când ai la dispoziţie o intuiţie vampirească suficientă să bage în sperieţi orice puşti? încăperea era

cufundată în întuneric, dar pentru mine nu conta.

Fusesem însemnată de numai o lună, dar vedeam la fel de bine pe întuneric, ca şi pe lumină. De fapt, vedeam chiar mai bine. Lumina puternică mă jenează la ochi, iar lumina soarelui este aproape insuportabilă.

Pe când îmi deschideam vestiarul, am ezitat un pic, pentru că mi-am dat seama că nu mai zărisem lumina soarelui de aproape o lună. Ce chestie ciudată! Nici nu mă gândisem la asta până acum...

Meditam la bizareria noii mele vieţi când am remarcat hârtia prinsă cu scotch în interiorul vestiarului meu. Se zbătea în curentul care se făcuse când deschisesem uşa. Am ridicat mâna ca s-o opresc şi, când mi-am dat seama ce era, mi s-au înmuiat picioarele.

Poezie.

Mai exact, un poem, scurt şi scris cu caractere frumoase, cursive. Am citit o dată şi încă o dată şi mi-am dat seama ce anume era. Era un haiku.

„Zeiţă în faşă Nimfă înmugurită întinde aripele”

Mi-am trecut degetele peste cuvinte. Ştiam cine le scrisese. Era un singur răspuns logic. Inima mi-a fremătat în piept când i-am şoptit numele: - Loren...

— Pe bune, Stevie Rae. Dacă îţi povestesc, trebuie să juri că nu spui nimănui nimic. Şi când spun nimănui, mă refer la Damien şi la gemene.

— Hai, mă, Zoey, ce naiba? Poţi să ai încredere în mine. Am jurat. Ce vrei să fac, să pun gâtul la tăietor? Nu i-am răspuns.

— Zoey, poţi să ai încredere în mine. Jur.

Am privit-o atent pe cea mai bună prietenă a mea. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva, cu cineva care nu e vampir. Am privit în adâncul meu, să văd ce-mi spune ceea ce Neferet numise intuiţie. Am simţit că pot să mă destăinuiesc lui Stevie Rae, părea să nu fie niciun pericol.

— Scuze. Ştiu că pot să am încredere în tine. Doar că... ştiu şi eu? am spus şi am clătinat din cap, copleşită

de nesiguranţă. Uite care e faza, azi mi s-au întâmplat nişte chestii ciudate.

— Vrei să spui, mai mult decât obişnuita ciudăţenie de care avem parte aici?

— Îhî. Loren Blake a venit azi la bibliotecă în timp ce eram eu acolo. Cu el am vorbit mai întâi despre ideea cu Consiliul Monitorilor şi despre planurile pe care le am cu Fiicele Întunericului.

— Loren Blake? Adică cel mai meseriaş vampir pe care l-am văzut vreodată? Măiculiţă! Stai să mă aşez, a spus ea şi s-a prăbuşit pe pat.

— Exact la asta mă refer.

— Cum naibii de n-ai suflat o vorbă până la ora asta? Cred că mureai de nerăbdare.

— Stai că nu e tot. M-a... ăă... atins. Şi nu doar o dată. Vreau să spun că azi l-am văzut de două ori. Eram singuri. Şi cred că mi-a scris o poezie.

— Ce, mă?

— Îhî, mai întâi am crezut că era ceva nevinovat şi nici nu mă gândeam că putea să fie altceva la mijloc. La bibliotecă n-am vorbit decât despre ideile mele în legătură cu Fiicele Întunericului. Nu m-am gândit că ar însemna ceva. Numai că mi-a atins Semnul. - Care dintre ele? m-a întrebat Stevie Rae cu ochii cât cepele, gata-gata să explodeze.

— Ăla de pe faţă. Atunci.

— Cum adică atunci?

— Păi, după ce am ţesălat-o pe Persefona, nu m-am grăbit să mă întorc în dormitor. Aşa că m-am dus la o plimbare pe lângă zidul dinspre vest şi am dat peste Loren.

— Maică, măiculiţă! Şi ce s-a întâmplat?

— Cred că am flirtat.

— Crezi?

— Am râs şi ne-am zâmbit.

— Ăsta e flirt sigur. Doamne, tipul e aşa de bestial!

— Mie îmi spui? Când îmi zâmbeşte, mi se taie răsuflarea. Şi fii atentă fază: mi-a recitat o poezie, i-am spus. Era un haiku scris de un tip care îşi admira iubita goală în lumina lunii.

— Glumeşti! a izbucnit Stevie Rae şi şi-a făcut vânt cu mâna. Treci la faza cu atingerile!

Am inspirat adânc.

— A fost tare ciudat. Totul mergea bine. Ţi-am zis, râdeam, vorbeam, apoi a spus că stătea acolo singur pentru că aşa îşi caută inspiraţia ca să scrie haikuuri...

— Ah, ce romantic!

Am aprobat din cap şi am continuat.

— Aşa e. Mă rog, i-am zis că nu voiam să-i alung inspiraţia şi să-l deranjez, dar a spus că nu-l inspira doar noaptea. Şi m-a întrebat dacă vreau să îi fiu eu muză.

— Mamă!

— Exact aşa am gândit şi eu.

— Normal, i-ai spus că ai fi încântată să-i fi muză.

— Normal, am răspuns.

— Şi..., m-a îndemnat Stevie Rae nerăbdătoare.

— Şi m-a întrebat dacă poate să-mi vadă Semnul. Ăla de pe umeri şi de pe spate.

— Hai, mă!

— Îhî!

— Ha, cred că mie îmi zbura cămaşa cât colo cât ai zice peşte! Am izbucnit în râs.

— Ei, nu mi-am dat bluza jos, doar mi-am coborât un pic jacheta. M-a ajutat şi el.

— Vrei să spui că Loren Blake, poet vampir laureat şi cel mai bestial mascul în viaţă, te-a ajutat să-ţi dai jacheta jos, ca un gentleman de pe vremuri?

— Mda. Uite aşa, i-am făcut o demonstraţie şi mi-am coborât jacheta până la coate. Apoi, nu ştiu ce naiba m-a apucat, că dintr-odată nu m-am mai simţit agitată şi neîndemânatică. Mi-am dat jos breteaua de la maiou. Aşa, am spus şi mi-am dat jos breteaua şi mi-am lăsat la

vedere spatele, umărul şi mare parte din sân, uşurată din nou că aveam pe mine sutienul negru cel bun). Atunci m-a atins din nou.

— Unde?

— Şi-a trecut degetul pe Semnul meu de pe spate şi de pe umăr. Mi-a spus că arăt ca o străveche regină vampir şi mi-a recitat o poezie.

— Mamă! a repetat Stevie Rae.

M-am trântit pe pat cu faţa la ea, am oftat şi mi-am tras la loc breteaua maioului.

— Da, pentru o clipă a fost incredibil. Simţeam clar că era ceva între noi. Ceva serios. Mai că nu m-a sărutat. Cel puţin, ştiu că asta voia. Dar apoi, ca din senin, s-a schimbat. A devenit politicos, ceremonios, mi-a mulţumit că i-am arătat Semnul şi p-aci ţi-e drumu'.

— Nici nu e de mirare.

— Ba pentru mine a fost al naibii de rău. Adică, acu' mă privea în ochi şi îmi dădea semne că mă doreşte, acu' nimic.

— Zoey, eşti elevă, iar el e profesor. Om fi noi la o şcoală de vampiri şi într-o lume complet diferită de viaţa într-un liceu normal, dar unele lucruri nu se schimbă. Elevii n-au acces la profesori.

Mi-am muşcat buzele.

— El e profesor doar cu jumătate de normă şi pe o perioadă limitată.

Stevie Rae şi-a dat ochii peste cap.

— Vezi să nu conteze asta!

— N-a fost doar atât. Adineauri am dat peste poezia asta în vestiarul meu, am spus şi i-am întins hârtia pe erau scrise versurile.

Stevie Rae a inspirat adânc.

— Dumnezeule! Ce romantic!!! Mă ia cu leşin. Cum ţi-a atins Semnul de pe spate?

— La naiba! Tu cum crezi? Cu degetul. Şi-a plimbat degetul pe el, am spus, şi jur că mai simţeam încă focul

atingerii lui.

— Mai întâi îţi recită o poezie de dragoste, apoi îţi atinge Semnul, ca în final să-ţi compună o poezie..., a oftat ea visătoare. Parcă ar fi în Romeo şi Julieta, cu tot cu chestia aia cu dragostea interzisă. - În timp ce îşi făcea din greu vânt cu mâna, s-a oprit şi s-a ridicat din nou. - Şi cu Erik cum rămâne?

— Cum adică cum rămâne cu Erik?

— Zoey, e prietenul tău.

— Nu e oficială treaba, am spus sfioasă.

— Pe naiba, ce-ar trebui să facă băiatul ca să „oficializeze" relaţia voastră? Să se aşeze în genunchi în faţa ta? în ultima lună a fost destul de evident că sunteţi împreună.

— Aşa e, am spus cu tristeţe.

— Îl placi mai mult pe Loren decât pe Erik?

— Nu! Ba da. La naiba, habar n-am. Loren e cu totul altceva. Iar noi doi nici măcar nu putem să ne afişăm împreună sau mai ştiu eu ce, am spus, dar nu eram chiar aşa de sigură de partea cu „mai ştiu eu ce".

Oare puteam să ne vedem pe ascuns? Dar oare voiam asta? De parcă mi-ar fi citit gândurile, Stevie Rae a sugerat:

— Puteţi să vă vedeţi pe ascuns.

— Asta e o tâmpenie. Poate că nici măcar nu are astfel de sentimente pentru mine.

Dar, exact când spuneam asta, mi-am amintit de arşiţa trupului lui şi de dorinţa din privire.

— Şi dacă are astfel de sentimente, Zoey? a spus Stevie Rae privindu-mă cu atenţie. Ştii doar că eşti altfel decât noi, ceilalţi. Nimeni n-a mai avut niciodată un Semn ca al tău. Nimeni n-a mai avut niciodată o afinitate faţă de toate cele cinci elemente. Poate că ţie nu ţi se aplică aceleaşi reguli.

Mi s-a pus un nod în gât. De când venisem în Casa Nopţii, făcusem totul ca să mă integrez. Tot ce-mi

doream era să mă simt aici ca acasă şi să-mi fac prieteni care să-mi fie ca o familie. Nu voiam să fiu diferită şi nici să joc după alte reguli. Am clătinat din cap şi am spus printre dinţi:

— Nu vreau să fie aşa, Stevie Rae. Vreau să fiu normală.

— Îmi dau seama, a spus ea cu blândeţe. Dar chiar eşti diferită, toată lumea ştie. Şi, în plus, nu vrei ca Loren să te placă?

Am oftat.

— Nu prea ştiu ce vreau, în schimb, ştiu sigur că nu vreau să afle nimeni despre povestea asta.

— Eu n-am să suflu o vorbă, a spus Stevie Rae şi, ca o prostănacă de la ţară ce e, s-a făcut că-şi trage fermoarul la gură şi că azvârle cheia peste umăr. Nu scoate nimeni un sunet de la mine, a strecurat printre buzele pe jumătate închise cu fermoar.

— La naiba! Mi-am adus aminte că Afrodita l-a văzut pe Loren atingându-mă.

— Ah, cotoroanţa naibii, te-a urmărit până acolo! a chiţăit Stevie Rae.

— A, nu. Acolo nu ne-a văzut nimeni. Afrodita a intrat în centrul multimedia când Loren mă atingea pe faţă.

— Ah, rahat!

— Rahat e cuvântul potrivit. Şi stai că n-am terminat. Mai ştii că am întârziat la spaniolă pentru că voiam să vorbesc cu Neferet? N-am apucat să-i vorbesc. Când am ajuns la biroul ei, uşa era între-deschisă şi am auzit ce se petrecea înăuntru. Afrodita era cu ea.

— Te pâra, scârba!

— N-aş băga mâna în foc. N-am auzit decât un pic din ce spuneau.

— Pun pariu că îţi tremurau picioarele când te-a luat Neferet din sala de mese să mănânci cu ea.

— Îţi dai seama! am confirmat eu.

— Nu mă mir că păreai aşa de speriată. Acu' mă prind eu. - Apoi a făcut ochii mari. - Ţi-a făcut Afrodita probleme?

— Nu. În seara asta, când am stat de vorbă cu Neferet, mi-a zis că viziunile Afroditei sunt false, pentru că Nyx i-a luat harul. Aşa că, indiferent ce i-a spus Afrodita, Neferet n-a crezut-o.

— Bine, a spus Stevie Rae, cu aerul că ar rupe-o în bucăţi pe Afrodita.

— Ba nu e prea bine. Reacţia lui Neferet a fost aşa de dură! A făcut-o pe Afrodita să plângă în hohote. Pe bune, Stevie Rae, Afrodita a fost distrusă de ce i-a spus Neferet. În plus, Neferet nu mai părea ea însăşi.

— Zoey, iar începi? Să nu-ţi mai tot pară ţie rău de Afrodita!

— Stevie Rae, nu m-ai înţeles. Problema nu e Afrodita, ci Neferet. A fost de o cruzime teribilă. Chiar dacă Afrodita mă pâra pe mine şi mai băga şi de la ea, felul în care a reacţionat Neferet a fost aiurea. Şi am un sentiment tare ciudat în privinţa ei.

— Ai sentimente ciudate în privinţa lui Neferet?

— Da... nu... nu ştiu, mă! Nu e numai Neferet. Sunt mai multe chestii la un loc şi toate se prăvălesc în acelaşi timp. Chris... Loren... Afrodita... Neferet... se pregăteşte ceva, Stevie Rae.

Părea în ceaţă şi mi-am dat seama că avea nevoie de o comparaţie cu ceva de pe meleagurile ei ca să priceapă.

— Ştii cum e înainte să lovească tornada? Cerul e încă senin, dar vântul se răceşte şi îşi schimbă direcţia. Ştii că se pregăteşte ceva, dar nu ştii întotdeauna ce. Ei, exact aşa mă simt eu acum.

— Ca şi când ar veni furtuna?

— Îhî. Şi încă una de proporţii.

— Şi vrei ca eu să...

— Mă ajuţi să casc ochii la furtuna asta.

— Cum să nu?

— Mersi.

— Da' mai întâi, ce-ar fi să căscăm ochii la un film? Damien tocmai a închiriat Moulin Rouge de pe Netflix. Vine cu el încoace, iar gemenele au reuşit să pună mâna pe nişte chipsuri mai de Doamne-ajută şi pe nişte sos picant. - Şi-a aruncat ochii la ceasul ei cu Elvis. - Probabil că exact în momentul ăsta sunt jos, ofticaţi că stau mereu după fundul nostru.

Ce-mi plăcea că îmi deşertam sacul cu dinamită în faţa lui Stevie Rae şi pentru o clipă era în stare să cadă în extaz, iar în secunda doi să discute despre chestii banale, precum filmele şi chipsurile. Ea mă făcea să mă simt normală şi cu picioarele pe pământ, să simt că nu era totul atât de copleşitor şi de încurcat. I-am zâmbit.

— Moulin Rouge? Nu e cu Ewan McGregor?

— Ba da. Sper că-şi arată şi el fundul.

— M-ai convins. Hai să mergem. Şi nu uita...

— Aoleu! Mi-ai mai spus. Nu suflu o vorbă nimănui. - A făcut o pauză şi a ridicat din sprâncene la mine. - Da' vreau să mai spun o dată: Lui Loren Blake îi place de tine! Ura!

— Gata, ai terminat?

— Îhî, a făcut ea cu un rânjet drăcesc.

— Sper că mi-a adus şi mie cineva nişte cola.

— Eşti cam ciudăţică tu, cu cola aia a ta.

— Uite cine vorbeşte, domnişoara Lucky Charms, am spus şi am împins-o pe uşă afară.

— Cerealele Lucky Charms sunt sănătoase.

— Serios? Şi atunci cu ce sunt bezelele Marshmallow, cu fructe sau cu legume?

— Şi una, şi alta. Sunt unice, ca şi mine.

Mă amuzam cu prostuţa de Stevie Rae şi m-am simţit mai bine acum decât mă simţisem toată ziua când am luat-o la trap pe scări şi am intrat în sala principală a dormitoarelor. Gemenele şi Damien îşi revendicaseră

unul dintre imensele televizoare cu ecran plat şi ne-au făcut cu mâna. Stevie Rae avusese dreptate, se înfruptau din snacksuri Doritos pe bune, pe care le înmuiau în sos picant cu ceapă verde (ştiu că sună scârbos, dar chiar e delicios). Starea de bine s-a îmbunătăţit şi mai mult când Damien mi-a dat un pahar mare de cola.

— Aţi stat o mie de ani, a spus el şi s-a dat mai încolo, ca să ne facă şi nouă loc lângă el pe canapea. Gemenele, normal, îşi însuşiseră două scaune mari, identice, pe care le trăseseră aproape de canapea.

— Scuze - a spus Stevie Rae şi apoi s-a întors către Erin cu un zâmbet larg: A trebuit să mă duc într-un loc cu verdeaţă.

— Excelentă descriere, Stevie Rae, a râs Erin încântată.

— Îhh, hai, băgaţi filmul, a spus Damien.

— Stai că e la mine telecomanda, i-a răspuns Erin.

— Ia stai un pic! i-am spus chiar înainte să apese pe „play”. Sonorul era oprit, dar am văzut-o pe Chera Kimiko de la Fox New 23. Avea un aer trist şi serios în timp ce vorbea grav spre cameră, în josul ecranului scria „a fost descoperit cadavrul unui adolescent”.

— Dă-i sonor. Shaunee s-a executat.

„Reluăm principala ştire a dimineţii: cadavrul fotbalistului echipei Union dat dispărut, Chris Ford, a fost descoperit de doi canotori în după-amiaza zilei de vineri. Trupul acestuia a fost distrus de stânci şi de şlepurile care transportă nisip, utilizate la îndiguirea porţiunii din apropierea străzii 21 a râului Arkansas, în scopul creării de noi praguri recreative. Avem informaţii că tânărul a încetat din viaţă ca urmare a unei pierderi masive de sânge, cauzată de răni multiple, provocate după toate probabilităţile de muşcăturile unui animal de mari dimensiuni. Vă vom ţine la curent cu evoluţia cazului după publicarea raportului medico-legal.”

Stomacul meu, care în sfârşit se liniştise şi se

comporta normal, mi s-a strâns din nou. Am simţit cum mă ia cu frig. Numai că veştile proaste nu se teminaseră. Ochii frumoşi, căprui, ai Cherei au privit cu gravitate spre cameră, în timp ce continua să vorbească.

„La atât de scurt timp după aceste tragice veşti am primit o informaţie privitoare la un alt jucător al echipei Union care a fost dat dispărut.” Pe ecran a apărut fotografia unui alt tip drăguţ îmbrăcat în echipamentul tradiţional alb-roşu al echipei Union. „Brad Higeons a fost văzut ultima oară vineri, la terminarea orelor, la cafeneaua Starbucks din Utica Square, unde împărţea fotografii ale lui Chris. Brad nu era numai colegul de echipă al lui Chris, ci şi vărul său.”

— Dumnezeule! Cad băieţii ăştia de la Union ca muştele - a spus Stevie Rae. Mi-a aruncat o privire şi am văzut-o făcând ochii mari. - Zoey, ţi-e bine? Arăţi cam aiurea.

— Şi pe el îl cunoşteam.

— E ciudat, a spus Damien.

— Mergeau tot timpul împreună la chefuri. Toată lumea îi cunoştea pentru că sunt veri, deşi Chris e de culoare, iar Brad e alb.

— Mie mi se pare logic, a spus Shaunee.

— Subscriu, geamăno, a intervenit şi Erin.

Abia le mai auzeam de zumzetul pe care îl aveam în urechi.

— Eu... trebuie să ies un pic.

— Vin cu tine, s-a oferit Stevie Rae.

— Nu, stai aici şi uitaţi-vă la film. Eu... eu mă duc să iau puţin aer.

— Eşti sigură?

— Absolut. Nu stau mult. Mă întorc la timp să-i văd fundul lui Ewan.

Deşi aproape că simţeam privirea îngrijorată a lui Stevie Rae în urma mea şi le auzeam pe gemene discutând aprins cu Damien dacă apărea pe bune în film

fundul gol al lui Ewan McGregor, m-am năpustit afară din dormitor şi m-am cufundat în noaptea răcoroasă de noiembrie.

M-am îndepărtat de clădirea principală a şcolii fără să văd nimic împrejur şi am luat-o instinctiv cât mai departe de locurile în care puteam da nas în nas cu cineva. M-am străduit să nu mă opresc şi să respir adânc. „Ce naiba m-a apucat?" Simţeam o apăsare în piept şi mi-era aşa de rău de la stomac, încât a trebuit să înghit întruna în sec, să nu dau la boboci. Zumzăitul din urechi se mai potolise, dar nu puteam să scap de teama care mă învăluise ca un linţoliu. Fiecare celulă din corpul meu urla: „Ceva nu merge! Ceva nu merge! Ceva nu merge!"

Pe măsură ce înaintam, am observat că noaptea, până de curând senină, cu un cer presărat de stele care dădeau lunii aproape pline o mână de ajutor ca să mai alunge din bezna deasă, devenise dintr-odată noroasă. Briza dulce şi răcoroasă era acum rece, presărând în jurul meu frunzele îngălbenite ale copacilor şi amestecând miresmele pământului şi ale vântului cu întunericul... Nu ştiu cum se face, dar asta m-a mai liniştit, iar vâltoarea fărâmelor de gânduri şi teama s-au domolit atât cât să pot gândi din nou logic.

Am luat-o spre grajduri. Lenobia spusese că pot să mă duc la Persefona s-o ţesal ori de câte ori voiam să meditez şi să fiu singură. Aveam mare nevoie de asta, iar stabilirea unei direcţii precise, a unei destinaţii, era o rază de lumină în haosul căruia îi căzusem pradă.

Grajdurile joase şi răsfirate pe o suprafaţă întinsă erau chiar în faţă; respiraţia mi se mai potolise când, deodată, am auzit sunetul ăla. Mai întâi n-am realizat ce era. Era prea înăbuşit, prea bizar. Apoi m-am gândit că poate era Nala. Îi stătea în obicei să vină după mine şi să mi se văicărească, cu glasul ei ciudat de bătrânică, până mă opream şi o luam în braţe. Mi-am rotit privirea şi am strigat uşurel „pis-pis".

Sunetul s-a auzit şi mai clar, dar nu era nici o pisică, era limpede. Privirea mi-a fost atrasă de o mişcare aproape de grajd şi am văzut o siluetă prăbuşită pe banca de lângă uşile de la intrare. Era un singur felinar acolo, lângă uşi. Banca era aşezată chiar unde se termina pata de lumină gălbuie şi tremurătoare.

S-a mişcat din nou şi mi-am dat seama că era un om... sau un novice... sau un vampir. Stătea aşezat, dar aplecat, prăvălit parcă in el însuşi. Apoi s-a auzit iar sunetul ăla. De la distanţă, mi-am lat seama că era un vaier ciudat, de parcă fiinţa aia care stătea acolo avea dureri.

Normal, mi-a venit să fug mâncând pământul, dar nu am putut. Nu era bine. Pe lângă asta, am simţit, am devenit conştientă de sentimentul din străfundul meu care îmi spunea că nu pot să plec, că indiferent ce era acolo pe banca aia, trebuie să dau piept cu el.

Am inspirat adânc şi m-am apropiat de bancă.

— Ăă, ai păţit ceva?

— Nu! s-a auzit ca o explozie şoptită şi înfiorătoare.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat în timp ce încercam să zăresc ceva în întuneric, ca să-mi dau seama cine era pe bancă. Mi s-a părut că văd plete deschise la culoare şi parcă nişte mâini pe faţă...

— Apa! Apa e atât de rece şi de adâncă. Nu pot să ies... nu pot să ies.

Şi-a luat mâinile de pe faţă, iar apoi şi-a înălţat privirea spre mine, dar ştiam deja cine era, îi recunoscusem vocea. Şi mi-am dat seama şi ce i se întâmpla. M-am străduit s-o abordez cu calm. M-a fixat cu privirea şi i-am văzut faţa scăldată de lacrimi.

— Hai, Afrodita. Ai o viziune. Trebuie să te duc la Neferet.

— Nu! a gâfâit ea. Nu! Nu mă duce la ea. N-o să mă asculte. Nu mă mai crede.

Mi-am amintit ce spusese mai devreme Neferet,

cum că Nyx îi luase Afroditei harurile. De ce mi-aş mai bate capul cu ea? Cine ştie ce i se întâmpla Afroditei? Probabil că în felul ăsta ridicol voia ea să fie în centrul atenţiei, iar eu, una, nu aveam timp pentru porcării din astea.

— Bine. Află că nici eu nu te cred, i-am spus. N-ai decât să stai aici şi să ai viziuni sau mai ştiu eu ce. Eu, una, am alte griji.

M-am întors ca să intru în grajd, dar mâna i s-a strecurat spre mine şi m-a prins de încheietură.

— Nu poţi să pleci - a spus ea clănţănind din dinţi. Era evident că îi era greu să vorbească. - Trebuie să-mi asculţi viziunea.

— Ba nu trebuie, am spus şi mi-am smuls încheietura din strânsoarea ei. Indiferent ce ţi se întâmplă e problema ta, nu a mea. Aşa că rezolvă-ţi-o.

De data asta, când m-am întors, m-am îndepărtat cu paşi repezi.

Dar se pare că nu au fost suficient de repezi, pentru că vorbele ei m-au biciuit.

— Trebuie să mă asculţi, altfel bunica ta o să moară.

CAPITOLUL 9

— Ce naiba tot vorbeşti? am apostrofat-o.

Avea respiraţia întretăiată şi îşi dădea ochii peste cap. Deşi era întuneric, vedeam cum începe să i se vadă albul ochilor. Am înşfăcat-o de umeri şi am scuturat-o.

— Spune-mi ce vezi!

Cu o încercare vizibilă de a se controla, a dat smucit din cap.

— Îţi spun, a gâfâit. Numai să nu pleci.

M-am aşezat lângă ea pe bancă şi am lăsat-o să mă prindă de mână, fără să dau importanţă faptului că mă strângea aşa de tare încât am crezut că o să-mi rupă

ceva. Noi două eram la cuţite şi niciodată n-aş avea încredere în ea, dar acum, singurul lucru de care îmi păsa era că bunica ar putea fi în pericol.

— Nu plec nicăieri - i-am spus cu asprime. Apoi mi-am adus aminte cum o îndemnase Neferet să vorbească: Spune-mi ce vezi, Afrodita.

— Apă! E îngrozitoare... e murdară şi rece. Totul e în ceaţă... nu pot... nu pot să deschid portiera de la Saturn...

M-a trecut un fior cumplit. Bunica are un Saturn! Şi l-a luat pentru că era una dintre cele mai sigure maşini, care se pare că rezistau la orice.

— Unde e maşina, Afrodita? În ce apă?

— În râul Arkansas, a gâfâit ea. Podul.. s-a dărâmat. Afrodita hohotea îngrozită.

— Am văzut maşina dinaintea mea căzând şi lovindu-se de şlep. A luat foc! Băieţii ăia... care încercau să-i facă să claxoneze pe şoferii de camion când treceau... sunt în maşină.

Am înghiţit în sec.

— Spune, ce pod e? Când s-a întâmplat?

Afrodita s-a crispat dintr-odată.

— Nu pot să ies! Nu pot să ies! Apa e..., a spus ea şi a scos un sunet oribil, de parcă s-ar fi înecat, apoi s-a lăsat pe spate şi i-am simţit mâna vlăguită.

— Afrodita! am strigat şi am zgâlţâit-o. Trebuie să te trezeşti. Trebuie să-mi spui ce altceva ai mai văzut!

Pleoapele i s-au mişcat încetişor. De data asta nu i-am mai văzut albul ochilor şi, când i-a deschis, păreau normali. Afrodita mi-a dat brusc drumul la mână şi, cu mâinile tremurânde, şi-a dat părul de pe faţă. Am remarcat că era umed de sudoare. A mai clipit de câteva ori, apoi s-a uitat la mine. Privirea îi revenise la normal, dar tot ce am putut citi pe faţa sau în vocea ei era oboseală.

— Deci, ai rămas până la urmă, a spus ea.

— Spune-mi ce ai văzut. Ce-a păţit bunica?

— Podul pe care e maşina ei se prăbuşeşte, cade în râu şi se îneacă, a spus ea pe un ton neutru.

— Nu, n-o să se întâmple asta. Spune-mi ce pod e. Când s-a întâmplat şi cum? Mă duc s-o salvez.

Colţurile buzelor i s-au ridicat într-un simulacru de zâmbet.

— O, se pare că dintr-odată crezi în viziunile mele?

Teama de ce i s-ar putea întâmpla bunicii mă sfâşia în adâncul sufletului. Am apucat-o de mână şi m-am ridicat, trăgând-o şi pe ea după mine.

— Hai să mergem!

A încercat să se smulgă din strânsoarea mea, dar era prea slăbită şi am ţinut-o fără nici o greutate.

— Unde?

— La Neferet, unde vrei?! O să dezlege ea porcăria asta şi te asigur că tu ai să vorbeşti cu ea.

— Nu! aproape a strigat Afrodita. N-am să-i spun nimic. Jur că nu suflu o vorbă. Indiferent de situaţie, am să-i spun că nu-mi amintesc nimic în afară de apă şi de un pod.

— Scoate Neferet tot de la tine!

— Ba nu! O să-şi dea seama că mint, că-i ascund ceva, dar n-o să-şi dea seama ce anume. Dacă mă duci la ea, bunica ta o să moară.

Mi s-a făcut aşa de rău, încât am început să tremur.

— Ce vrei, Afrodita? Vrei să fii din nou liderul Fiicelor Întunericului? Bine, n-ai decât. Dar spune-mi de bunica.

O suferinţă nedisimulată i-a brăzdat Afroditei chipul palid.

— Nu poţi tu să mă pui la conducerea Fiicelor Întunericului. Neferet trebuie s-o facă.

— Şi atunci ce vrei?

— Vreau să mă asculţi, ca să înţelegi că Nyx nu m-

a părăsit. Vreau să crezi că viziunile mele încă sunt adevărate. - M-a privit în ochi şi a continuat cu o voce joasă şi gâtuită. - Şi vreau să-mi rămâi datoare. Cândva o să fii o Mare Preoteasă puternică, mai puternică decât Neferet. Poate că într-o bună zi o să am nevoie de protecţie, şi atunci am să-ţi cer să-ţi plăteşti datoria.

Voiam să-i spun că nu aveam cum s-o apăr de Neferet. Nici acum şi poate niciodată, şi de fapt nici nu voiam. Afrodita era dusă şi văzusem deja cât de egoistă şi de cumplită putea să fie. Nu voiam să-i fiu datoare şi nu voiam să am nimic de-a face cu ea.

Pe de altă parte, n-aveam de ales.

— Bine, nu te duc la Neferet, dar spune-mi ce ai văzut.

— Mai întâi, promite-mi că îmi rămâi datoare. Ţine minte, nu este o promisiune deşartă, aşa cum fac oamenii. Când vampirii îşi dau cuvântul, fie ei novici, sau adulţi, trebuie să se supună.

— Dacă îmi spui cum s-o salvez pe bunica, îţi promit că am să-ţi rămân datoare cu o favoare.

— La alegerea mea, a spus ea prevăzătoare.

— Da, bine.

— Trebuie să spui, ca să închei jurământul.

— Dacă îmi spui cum s-o salvez pe bunica, îţi dau cuvântul meu că îţi rămân datoare cu o favoare, care vrei tu.

— Ai jurat, acum trebuie să te ţii de cuvânt, a şoptit ea cu o voce care mi-a dat fiori, dar nu i-am băgat în seamă.

— Acum, spune-mi!

— Mai întâi trebuie să mă aşez, a zis Afrodita şi s-a prăbuşit pe bancă, cuprinsă iar de tremur.

M-am aşezat lângă ea şi am aşteptat cu nerăbdare să se adune. Când a început să vorbească, m-a cuprins groaza de-a binelea şi în adâncul sufletului am ştiut că viziunea ei era adevărată. Dacă Nyx era supărată pe ea,

ei, bine, nu prea o arăta în noaptea asta.

— În după-amiaza asta bunica ta o s-o ia pe autostrada Muskogee, în drum spre Tulsa. - S-a oprit şi şi-a plecat capul într-o parte, de parcă ar fi ascultat şoapte purtate de vânt. - Luna viitoare e ziua ta şi vine în oraş ca să-ţi ia un cadou.

M-a cuprins uimirea. Afrodita avea dreptate. În decembrie era ziua mea; dar era întotdeauna naşpa, pentru că mă născusem pe 24 decembrie, aşa că niciodată n-am prea sărbătorit-o. Chestia era că toată lumea o punea mereu la grămadă cu Crăciunul. Chiar şi anul trecut, când am împlinit şaisprezece ani şi ar fi trebuit să dau un chef mare, ca la carte, până la urmă n-a fost cine ştie ce. Enervantă chestie!... Mi-am alungat repede gândurile astea. Nu era momentul să mă lansez în eterna mea văicăreală pe tema zilei mele de naştere.

— Bun, deci vine în oraş în după-amiaza asta şi ce se întâmplă? Afrodita a mijit ochii, de parcă ar fi încercat să vadă ceva în întuneric.

— E ciudat. De obicei îmi dau foarte bine seama care e cauza accidentelor ăstora, de exemplu, că avionul are o defecţiune sau mai ştiu eu ce, dar de data asta am fost atât de concentrată asupra bunicii tale, încât n-aş putea spune de ce se rupe podul. Mi-a aruncat o privire. - O fi din cauză că e prima viziune pe care am avut-o vreodată în care apare o persoană pe care o cunosc. Chestia asta mi-a distras atenţia de la restul.

— Ba n-o să moară, am spus cu tărie.

— Atunci n-are cum să fie pe pod acum. Îmi amintesc că ceasul de la bord arăta 15:15, deci sunt sigură că o să se întâmple după-amiază.

Mi-am aruncat instantaneu ochii la ceas; era 6:10 dimineaţa, în vreo oră o să se lumineze de ziuă (iar eu ar trebui să mă duc la culcare), asta înseamnă că bunica urmează să se trezească. Îi ştiam orarul. Se scula la revărsatul zorilor şi se ducea la o plimbare în lumina

palidă a dimineţii. Apoi se întorcea în cabana ei călduţă şi lua un mic dejun uşor înainte să se apuce de treburile pe care le avea de făcut pe plantaţie. Am s-o sun să-i spun să stea acasă, nici prin gând să nu-i treacă să plece astăzi pe undeva cu maşina. Aşa o să fie în siguranţă, o să am eu grijă să fie aşa. Apoi mi-a trăsnit altceva prin cap. Am privit-o pe Afrodita.

— Şi cu ceilalţi oameni cum rămâne? Ţin minte că ai spus ceva despre nişte copii din maşina din faţa ta şi că maşina aia se izbea şi lua foc.

— Mda.

M-am încruntat la ea.

— Mda, ce?

— Mda, priveam din punctul de vedere al bunicii tale şi am văzut o grămadă de alte maşini în jurul meu care au avut accident. Dar s-a derulat foarte repede, aşa că nu mi-am dat seama câte erau.

N-a mai spus nimic altceva şi am dat scârbită din cap.

— Şi adică pe ei nu-i salvăm? Ai spus că or să moară nişte băieţi! Afrodita a înălţat din umeri.

— Ţi-am spus că totul era în ceaţă. Nu mi-am dat seama unde se întâmplă, şi singurul motiv pentru care am realizat când va fi a fost că am văzut data şi ora pe bordul maşinii bunicii tale.

— Şi deci pe ceilalţi oameni îi laşi să moară?

— Ce-ţi pasă? Bunica ta scapă.

— Afrodita, îmi faci silă. Îţi pasă şi de altcineva în afară de tine însăţi?

— Mă laşi? Oi fi tu perfectă! N-am auzit să-ţi pese de altcineva în afară de bunica ta.

— Normal că ea m-a interesat cel mai mult, că doar o iubesc! Dar nici ceilalţi nu vreau să moară. Şi n-o să moară nimeni dacă pot să împiedic să se întâmple catastrofa. Aşa că vezi cum faci şi spune-mi despre ce pod este vorba.

— Ţi-am spus deja, este pe autostrada Muskogee. Dar nu pot să spun exact unde.

— Mai gândeşte-te! Ce altceva ai mai văzut?

A oftat şi a închis ochii. Am privit-o în timp ce îşi înălţa sprâncenele şi a părut să se crispeze. Cu ochii încă închişi, a spus:

— Stai aşa, că nu e pe autostradă. Am văzut un indicator. Este podul 1-40 peste râul Arkansas, ăla chiar de după autostradă, în apropiere de Webber's Falls. - Apoi a deschis ochii. - Ţi-am spus când şi unde. Nu pot să-ţi spun mai mult. Cred că e un soi de vas cu platformă, gen şlep, loveşte podul, dar mai mult nu ştiu. N-am văzut nimic după care să pot identifica vasul. Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu, dar ceva am să fac, am mormăit.

— Ei, cât timp te gândeşti tu cum să salvezi lumea, eu mă duc înapoi în dormitor, să-mi fac manichiura. E o tragedie să ai unghiile nearanjate.

— Ştii, faptul că ai părinţi de rahat nu îţi dă dreptul să fii lipsită de inimă, am spus.

Se întorsese, dar când i-am spus asta s-a oprit. Şi-a îndreptat spatele şi, când m-a privit peste umăr, în ochii mijiţi i-am citit mânia.

— Ce ştii tu?

— Despre părinţii tăi? Nu mare lucru, doar că-ţi spun ce să faci şi că mama ta e de coşmar. Iar în general, despre părinţi duşi cu pluta ştiu destule. Am probleme pe tema părinţilor naşpa de când s-a recăsătorit mama, acum trei ani. E nasol, dar nu e o scuză să fii o scârbă nesuferită.

— Să vezi cum e să ai parte de optişpe ani de ceva mai grav decât problemele pe tema părinţilor naşpa, şi-apoi poate ai să începi să înţelegi cum e. Până atunci, habar n-ai ce spui.

Apoi, în stilul ei caracteristic şi nesuferit, şi-a dat părul pe spate şi s-a îndepărtat cu paşi mari, dând din

fund, de parcă d-aia nu mai puteam eu.

— Fata asta are mari probleme!

M-am aşezat pe bancă şi m-am apucat să-mi scotocesc prin geantă după telefonul mobil, bucuroasă că-l aveam la mine, deşi trebuia să-l ţin fără sonerie, nici măcar pe vibraţii. Motivul putea fi rezumat într-un cuvânt: Heath. Era aproape-fostul meu prieten din specia umană şi, de când el şi sigur-fosta mea prietenă, Kayla, încercase-ră să mă ajute „să evadez” - da, chiar aşa au spus, fraierii - din Casa Nopţii, Heath depăşise deja nivelul maxim al obsesiei faţă de mine. Recunosc, nu era vina lui. Eu fusesem aia care băuse din sângele lui şi declanşasem toată treaba cu Impregnarea, dar, mă rog... În orice caz, deşi numărul mesajelor cu care mă bombarda scăzuse de la un catralion (adică vreo douăzeci) pe zi la două-trei, tot n-aveam chef să-mi las telefonul pornit, ca să mă deranje-ze. Şi, cum era de aşteptat, când l-am deschis aveam două apeluri ratate, amândouă de la Heath. Totuşi, nu era niciun mesaj, deci, slavă Domnului, băiatul promitea.

Bunica părea adormită când a răspuns la telefon, dar imediat ce şi-a dat seama că sunt eu, s-a înveselit.

— O, Pasăre Zoey! Ce plăcere să mă trezească vocea ta, a spus ea.

Am zâmbit.

— Mi-e dor de tine, bunico.

— Şi mie mi-e dor de tine, drăguţă.

— Bunico, motivul pentru care te sun e cam ciudat, dar va trebui să ai încredere în mine.

— Bineînţeles că am încredere în tine, a răspuns ea fără ezitare. E aşa de diferită de mama, că uneori mă întreb cum e oare posibil să fie rude.

— Fii atentă, azi ai de gând să vii în Tulsa, la cumpărături, nu-i aşa?

Pentru o clipă a amuţit, dar apoi a izbucnit în râs.

— Bag de seamă că o să fie greu să-i fac nepoatei

mele vampir vreo surpriză de ziua ei.

— Bunico, vreau să-mi promiţi ceva. Promite-mi că nu te duci nicăieri azi. Nu pleca nicăieri cu maşina, stai liniştită acasă.

— Ce se întâmplă, Zoey?

Am şovăit, neştiind cum să-i spun. Atunci, cu incredibila ei capacitate de a mă înţelege, a zis cu blândeţe:

— Zoey, ţi-am spus că mie poţi să-mi spui orice. Am să te cred. Până în clipa aia nici nu-mi dădusem seama că îmi ţineam respiraţia. Am scos aerul afară din piept şi am spus:

— Podul 1-40 peste râul Arkansas din apropiere de Webber's Falls o să se prăbuşească. Trebuia să fii şi tu pe el, dar ai fi murit, am spus ultima parte fără vlagă, abia şoptit.

— O! Dumnezeule! Stai să mă aşez.

— Bunico, eşti bine?

— Acum cred că da, dar, dacă nu mă avertizai tu, n-aş mai fi fost şi mă simt cam ameţită. - Cred că a luat o revistă sau aşa ceva, pentru că am auzit cum îşi făcea vânt. - Cum ai aflat de asta? Ai viziuni?

— Nu, nu eu, Afrodita.

— Fata care a fost lider al Fiicelor Întunericului? Credeam că nu sunteţi prietene.

Am pufnit.

— Nu suntem. Absolut deloc. Dar am dat peste ea când avea o viziune şi mi-a spus ce a văzut.

— Şi ai încredere în ea?

— În niciun caz, dar am încredere în puterea ei şi am văzut-o, bunico. Era ca şi cum ar fi fost acolo, cu tine. A fost îngrozitor. Te-a văzut izbindu-te şi pe copiii ăia murind...

A trebuit să mă opresc, ca să-mi trag sufletul. Dintr-odată, am realizat teribilul adevăr: bunica mea putea să moară azi.

— Stai puţin, mai erau şi alţi oameni implicaţi în accident?

— Da, când se prăbuşeşte podul cad mai multe maşini în râu.

— Şi cu ei cum rămâne?

— Mă ocup eu şi de asta. Tu stai acasă.

— N-ar trebui să mă duc la pod şi să încerc să-i opresc?

— Nu, nu te duce acolo. O să am eu grijă să nu păţească nimeni nimic, ai cuvântul meu. Dar vreau să te ştiu în siguranţă, am spus.

— Bine, drăguţă, te cred. Nu-ţi face griji în privinţa mea. O să stau cuminte acasă. Ocupă-te tu de lucrul ăsta, iar dacă ai nevoie de mine, sună-mă oricând.

— Mersi, bunico. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

După ce am închis, am rămas un pic pe loc şi m-am concentrat să mă opresc din tremurat, dar numai un pic. În cap mi se înfiripa deja un plan şi nu-mi mai ardea de bâţâit. Trebuia să mă apuc de treabă.

CAPITOLUL 10

— Şi de ce nu putem să-i spunem lui Neferet de chestia asta? Ea ar da câteva telefoane, cum a făcut şi luna trecută, când Afrodita a avut viziunea aia cu avionul care se prăbuşea pe aeroportul Denver, a întrebat Damien, atent să nu vorbească prea tare.

Dădusem fuga înapoi în dormitor, îmi adunasem gaşca şi le povestisem în linii mari viziunea Afroditei.

— M-a pus să promit că nu mă duc la Neferet. E o chestie nasoală între ele.

— Era şi momentul ca Neferet să vadă cât de nenorocită e, a completat Stevie Rae.

— Vacă urâcioasă, a intrat Shaunee în horă.

— Cotoroanţă infernală, i-a dat Erin dreptate.

— Mă rog, nu contează cum e, contează viziunea

pe care a avut-o şi oamenii care riscă să moară, am spus.

— Am auzit că nu mai sunt credibile viziunile ei, pentru că i-a ieşit din graţii lui Nyx, a spus Damien. Poate de aia te-a pus să promiţi că nu te duci la Neferet, pentru că a inventat totul şi vrea să te bage în sperieţi, ca să faci ceva cu care fie te faci de râs şi pari ridicolă, fie ai necazuri.

— Aşa aş fi fost şi eu tentată să cred dacă n-aş fi fost de faţă când a avut viziunea. Nu se prefăcea, pot să pariez.

— Dar oare ţi-a spus tot? m-a întrebat Stevie Rae.

M-am gândit la asta un moment. Afrodita recunoscuse deja că putea să-i ascundă lui Neferet anumite lucruri. Ce mă făcea să cred că nu proceda la fel şi cu mine? Apoi mi-am adus aminte de paloarea ei, de felul în care mă strânsese de mână, de frica din vocea ei când murea alături de bunica. M-am cutremurat.

— Spunea adevărul, i-am asigurat. Dragilor, va trebui să aveţi încredere în intuiţia mea. - Mi-am privit prietenii. Niciunul dintre ei nu era prea încântat de asta, dar ştiam că fiecare avea încredere în mine şi că puteam să contez pe ei. - Aşa că, uitaţi care e faza: tocmai am sunat-o pe bunica. N-o să fie pe pod, dar o grămadă de alţi oameni, da. Trebuie să ne gândim cum să-i salvăm.

— Afrodita a spus că un soi de şlep loveşte podul şi din cauza asta se prăbuşeşte? a întrebat Damien.

Am aprobat din cap.

— Te poţi da drept Neferet şi să faci ce ar face ea, să suni pe cine se ocupă de şlepul ăsta şi să-i spui că o elevă de-a ta a prevăzut că o să aibă loc o tragedie. Lumea ascultă de Neferet, le e prea frică să n-o asculte. Se ştie prea bine că informaţiile ei au salvat o grămadă de oameni.

— M-am gândit şi eu la asta, dar nu ţine, pentru că Afrodita n-a văzut bine vasul. Nici măcar nu era sigură că

era un şlep. Aşa că n-am cum să ştiu cu cine să iau legătura ca să îl oprească. Şi nu pot să mă dau drept Neferet pentru că mi se pare prea grav. O să dau de necaz. De unde ştiţi voi că oamenii pe care îi sun eu nu o sună înapoi pe Neferet, să-i mai ceară şi alte informaţii? Atunci să vezi dezastru!

— O să iasă urât, a spus Shaunee.

— Mda, aşa află Neferet că a mai avut cotoroanţa o viziune, deci se poate spune că ţi-ai încălcat cuvântul, a continuat Erin.

— Pe scurt, n-ai cum să opreşti vasul şi nici cum să te dai drept Neferet. Atunci, singura posibilitate e să închidem podul, a zis Damien.

— Aşa m-am gândit şi eu, am spus.

— Ce ziceţi de o ameninţare cu bomba? a izbucnit Stevie Rae. Ne-am uitat cu toţii la ea.

— Ce? s-a mirat Erin.

— Explică-te, a intervenit Shaunee.

— Sunăm şi noi la cine sună tâmpiţii ăia care ameninţă cu „plantarea” unei bombe.

— Asta ar putea să meargă, s-a auzit Damien. Când se primeşte o ameninţare cu bomba într-o clădire, întotdeauna o evacuează.

Deci presupun că, dacă anunţi o ameninţare cu bomba asupra unui pod, închid podul, cel puţin până află că e o alarmă falsă.

— Dacă sun de pe mobilul meu nu-şi dau seama cine sunt, nu? am întrebat.

— Haide, mă! a dat Damien din cap, de parcă aş fi fost o idioată. Normal că pot localiza apelurile de pe telefoanele mobile. Nu mai suntem în anii '90.

— Şi atunci cum fac?

— Foloseşti tot un telefon mobil, numai că trebuie să fie unul de unică folosinţă, mi-a explicat Damien.

— Ca aparatele de fotografiat de unică folosinţă?

— Tu pe ce lume trăieşti? s-a mirat Shaunee.

— Cine nu ştie că există telefoane de unică folosinţă? a zis şi Erin.

— Eu, de exemplu, a spus Stevie Rae.

— Cum spuneam, au exclamat gemenele într-un glas.

— Poftim - a zis Damien şi a scos din buzunar un Nokia care arăta cam naşpa - foloseşte-l pe al meu.

— De ce ai telefon de unică folosinţă?

M-am uitat cu atenţie la telefon; arăta destul de normal.

— Mi l-am luat când au turbat ai mei că sunt homosexual. Până să fiu însemnat şi să vin aici, ziceai că or să mă izoleze de lume pentru tot restul zilelor. Nu că mă aşteptam să mă încuie în vreun dulap, dar e bine totuşi să fii pregătit. De atunci am avut întotdeauna grijă să am unul la îndemână.

Niciunul dintre noi nu ştia ce să spună. Ce porcărie că părinţii lui Damien erau aşa de turbaţi vizavi de orientarea lui homosexuală!

— Mersi, Damien, am spus într-un final.

— Pentru puţin. După ce dai telefon, ai grijă să-l închizi şi să mi-l dai înapoi, ca să-1 distrug.

— Bine.

— Şi vezi să le spui că bomba este sub apă. Aşa va trebui să închidă podul suficient de mult timp, până trimit scafandri să verifice.

Am dat din cap.

— Bună idee. O să le spun că bomba o să explodeze la 15:15, ora la care a văzut Afrodita pe bordul maşinii bunică-mii că o să aibă loc accidentul.

— Nu ştiu cât durează chestiile astea, dar cred că ar trebui să suni pe la două şi jumătate. Aşa au suficient timp să ajungă acolo şi să închidă podul, dar nu atât de mult încât să îşi dea seama că e o alarmă falsă şi să dea voie maşinilor pe pod prea devreme, a mai spus Stevie Rae.

— Da'... auziţi? a intervenit Shaunee. Tu pe cine suni?

— La naiba, habar n-am.

Simţeam cum mi se încordează umerii şi am ştiut că foarte curând o să mă ia o mare durere de cap.

— Caută pe Google, a sugerat Erin.

— Nu, s-a repezit Damien. Nu trebuie să rămână nici o urmă în calculator. Trebuie să suni la biroul local al FBI-ului. Sigur apare în cartea de telefon. Ei or să procede-ze ca de obicei când sună câte un ţăcănit.

— Da, îi înhaţă şi-i bagă în închisoare, să le putrezească oasele pe-acolo, am mormăit abătută.

— Ba nu, n-or să te prindă. Nu o să laşi niciun fel de urmă. N-or să aibă niciun motiv să creadă că e vreunul dintre noi. Sună pe la două şi jumătate. Spune-le că ai pus o bombă sub pod din cauză că..., a şovăit Damien.

— Din cauza poluării! a ciripit Stevie Rae.

— A poluării? s-a mirat Shaunee.

— Nu cred că ar trebui să spui că e din cauza poluării. Cred că e mai bine să spui că e din cauză că te-ai săturat până peste cap de intervenţia guvernului în treburile sectorului privat, a sugerat Erin.

Am clipit de uimire. Ce naiba spune fata asta acolo?

— Excelentă idee, geamăno, a spus Shaunee. Erin a rânjit.

— Parcă-l aud pe taică-miu. Ar fi mândru de mine. Hm, nu pentru faza cu aruncatul podului în aer, dar pentru restul, da.

— Am înţeles, geamăno, a liniştit-o Shaunee.

— Mie tot mai mult îmi place varianta cu poluarea. Să ştiţi că poluarea e o mare problemă, s-a încăpăţânat Stevie Rae.

— Bun, fiţi atenţi, ce-ar fi să spun că e din cauza intervenţiei guvernului şi a poluării din râurile noastre?

Ăsta e motivul pentru care am pus bomba sub pod. - M-au privit lipsiţi de expresie. Am oftat. - Din cauza poluării din râu.

— Aaaa, au făcut ei.

— Am fi nişte terorişti de toată jena, a chicotit Stevie Rae.

— Ăsta e un lucru bun de fapt, a spus Damien.

— Deci, ne-am înţeles? Sun la FBI şi nu suflăm o vorbă despre viziunea Afroditei.

Au aprobat din cap.

— Bun. Bravo. Acum să caut o carte de telefon, ca să iau numărul de la FBI şi apoi...

Cu coada ochiului am surprins o mişcare şi, când mi-am înălţat privirea, am văzut-o pe Neferet însoţind doi bărbaţi în costume de poliţişti spre dormitoare. Au amuţit cu toţii instantaneu şi am auzit murmure în încăpere: „Sunt fiinţe umane...” Apoi n-am mai avut timp să mă gândesc sau să ascult ceva, pentru că era evident că Neferet şi cei doi bărbaţi din specia umană veneau direct spre mine.

— A, Zoey, aici erai, mi-a spus Neferet cu obişnuitul ei zâmbet cald. Domnii aceştia vor să stea de vorbă cu tine. Cred că putem merge în bibliotecă. Nu poate să dureze prea mult.

Neferet a făcut un gest ceremonios spre mine şi spre cei doi poliţişti s-o urmăm, în timp ce trecea în grabă din sala principală, de unde toată lumea căsca gura la noi, în sălița alăturată, căreia îi zicem biblioteca din dormitor, dar care, de fapt, era mai mult o sală a calculatoarelor, cu câteva scaune confortabile şi câteva rafturi înţesate de cărţi cu coperte moi. Erau numai două fete la calculatoare şi Neferet le-a făcut un semn scurt să plece. Au ieşit în grabă şi, după ce a închis uşa în urma lor, Neferet s-a întors spre noi. M-am uitat la ceasul calculatorului; era 7:06 dimineaţa, sâmbătă dimineaţa. Ce se întâmplase?

— Zoey, dumnealui este detectivul Marx - şi a arătat spre cel mai înalt dintre ei - şi dumnealui, detectivul Martin, de la secţia Omucideri din cadrul Poliţiei din Tulsa. Vor să-ţi pună câteva întrebări în legătură cu băiatul care a fost ucis.

— Bine, am spus, întrebându-mă ce întrebări voiau oare să-mi pună. Ce naiba, doar nu ştiam nimic. Nici măcar nu-l cunoşteam chiar aşa de bine.

— Domnişoară Montgomery, a început detectivul Marx, dar Neferet l-a întrerupt imediat.

— Redbird, a spus ea.

— Poftim?

— Zoey şi-a schimbat oficial numele de familie în Redbird când a devenit minoră emancipată, la intrarea în şcoala noastră, luna trecută. Toţi elevii noştri sunt emancipaţi. Ni se pare util, dată fiind unicitatea acestei şcoli.

Poliţistul a dat scurt din cap. Nu-mi dădeam seama dacă îl irita chestia asta, dar am bănuit că nu, dat fiind că nu-şi lua ochii de la Neferet.

— Domnişoară Redbird, a continuat el, avem informaţii că îi cunoaşteţi pe Chris Ford şi pe Brad Higeons. Este adevărat?

— Mda... vreau să spun... da - m-am corectat iute. Nu era momentul să vorbesc ca o adolescentă toantă. - Îi cunosc..., mai bine zis, i-am cunoscut pe amândoi.

— Când spuneţi că i-aţi cunoscut, la ce anume vă referiţi? a întrebat brusc detectivul Martin, tipul mai scund.

— Vreau să spun că nu mai umblu cu adolescenţi din specia umană, dar nici înainte să fiu însemnată nu prea ieşeam cu Chris şi cu Brad.

M-am întrebat de ce era aşa de stresat, dar apoi mi-am dat seama: Chris murise şi Brad era dat dispărut. Cum eu vorbisem de amândoi la trecut, probabil că sunase aiurea rău.

— Când i-aţi văzut ultima oară pe cei doi băieţi? m-a întrebat Marx.

Mi-am muşcat buzele gânditoare.

— Nu i-am mai văzut de câteva luni, de la începutul campionatului de fotbal, şi chiar şi atunci a fost pentru că ne-am nimerit împreună la două-trei chefuri.

— Deci nu ieşeaţi cu niciunul dintre ei? M-am încruntat.

— Nu, eu ieşeam din când în când cu quarterbackul echipei Broken Arrow. De-aia îi ştiam pe băieţii de la Union. - Am zâmbit şi am încercat să mai detensionez atmosfera. - Lumea crede că fotbaliştii de la Union îi urăsc pe cei de la Broken Arrow, dar nu e adevărat. Majoritatea au crescut împreună. O grămadă dintre ei sunt încă prieteni.

— Domnişoară Redbird, de când sunteţi în Casa Nopţii? a întrebat tipul mai scund, indiferent la încercarea mea de a fi drăguţă.

— Zoey este cu noi exact de o lună, a răspuns Neferet în locul meu.

— Şi în luna care a trecut v-a vizitat vreunul dintre ei, fie Chris, fie Brad?

— Nu! am răspuns complet surprinsă.

— Vreţi să spuneţi că nu v-a vizitat aici niciun tânăr? a lansat Martin întrebarea.

Surprinsă cu garda jos, am dat din colţ în colţ şi pun pariu că le-am părut cu musca pe căciulă. Slavă Domnului, m-a salvat Neferet.

— În prima săptămână au venit s-o vadă pe Zoey doi prieteni de-ai ei, deşi nu cred că se poate numi vizită oficială - a spus ea şi le-a adresat detectivilor un zâmbit blând, un zâmbet de adult care sugera: „ştiţi cum sunt copiii”. Apoi s-a întors spre mine şi m-a încurajat: Haide, spune-le despre cei doi prieteni ai tăi care au crezut că ar fi amuzant să se caţere pe zidurile noastre.

Neferet m-a fixat cu ochii ei verzi. Îi povestisem

cum se căţăraseră Heath şi Kayla pe zid cu ideea absurdă de a mă scoate de aici. Sau, cel puţin, asta fusese ideea lui Heath. Kayla, cea mai bună prietenă a mea de dinainte, voise pur şi simplu ca eu să văd că are gânduri cu Heath. Îi spusesem lui Neferet toate astea şi chiar mai mult. Îi mărturisisem că îi băusem lui Heath sângele din greşeală, asta până să ne prindă Kayla şi să-şi iasă din minţi. Am privit-o pe Neferet în ochi şi mi-a fost clar, ca şi când mi-ar fi spus-o, că trebuia să ţin pentru mine micul incident cu sângele, lucru cu care eram perfect de acord.

— Nu e cine ştie ce şi, în plus, a fost acum o lună. Kayla şi Heath s-au gândit să vină pe furiş şi să mă ia de aici.

Am făcut o pauză şi am clătinat din cap, sugerând că fusese o nebunie din partea lor, dar poliţistul mai înalt a intervenit rapid:

— Kayla şi Heath şi mai cum?

— Kayla Robinson şi Heath Luck - am spus. (Ei, bine, da, numele de familie al lui Heath este Luck, dar singurul lucru care-l făcea norocos era că nu îl prinsese poliţia conducând sub influenţa băuturilor alcoolice. - Mă rog, Heath e mai încet din când în când, iar Kayla, hm, Kayla e expertă în pantofi şi coafuri, dar nu prea are simţul realităţii. Nu se gândiseră la faptul că mă transformam în vampir şi că, dacă plecam din Casa Nopţii, muream. Le-am explicat că nu numai că nu voiam să plec, dar nici nu puteam. Şi asta a fost tot.

— Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit când v-au vizitat prietenii dumneavoastră?

— Vreţi să spuneţi când m-am întors în dormitor?

— Nu. Am să reformulez întrebarea. Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit când au venit să vă vadă Kayla şi Heath? a întrebat Martin.

Am înghiţit în sec. - Nu.

Şi nici nu minţeam de fapt. Se pare că nu e

neobişnuit ca novicii să simtă nevoia de sânge, ca vampirii. Eu n-ar trebui s-o simt aşa de devreme, dar nici n-ar trebui să am Semnul complet colorat şi nici desenele specifice unui vampir adult. Asta ca să nu mai spun că niciun novice sau vampir n-a fost însemnat vreodată pe umăr şi pe spate, ca mine. Pe scurt, nu sunt tocmai o novice normală.

— Nu l-aţi tăiat pe băiat ca să-i beţi sângele? m-a întrebat poliţistul mai scund cu o voce tăioasă.

— Nu! am strigat.

— O acuzaţi de ceva pe Zoey? a întrebat Neferet şi a făcut un pas spre mine.

— Nicidecum, doamnă. Pur şi simplu o interogăm ca să ne facem o imagine mai clară asupra prietenilor lui Chris Ford şi ai lui Brad Higeons. Cazul prezintă mai multe aspecte neobişnuite şi..., i-a dat înainte poliţistul mai scund, timp în care mintea mi-a luat-o la trap.

Ce se întâmpla? Nu-l tăiasem pe Heath, doar îl zgâriasem şi n-o făcusem intenţionat. Şi nici nu se poate spune că îi „băusem" sângele, mai bine spus, i-l linsesem. Dar de unde naiba ştiau ei de asta? Heath nu era tocmai un geniu, dar nu pot să cred că ar povesti în stânga şi-n dreapta, şi cu atât mai puţin poliţiei, că tipa după care alerga el ca un câine în călduri bea sânge. Nu. Heath n-ar fi suflat o vorbă, dar...

Şi atunci mi-am dat seama de ce mă luaseră la întrebări.

— Trebuie să vă spun ceva despre Kayla Robinson, am spus brusc, punând capăt tiradei plicticoase a poliţistului mai scund. M-a văzut sărutându-l pe Heath. Hm, de fapt, el m-a sărutat pe mine. Ea îl place pe Heath. — Mi-am mutat privirea de la un poliţist la celălalt. - Dacă înţelegeţi ce vreau să spun, chiar îl place pe Heath, adică vrea să fie prietena lui, acum că eu nu-i mai stau în cale. De-aia, când l-a văzut sărutându-mă, s-a enervat şi a început să urle la mine. Recunosc, nu m-

am purtat prea matur. M-am enervat şi eu, că doar, ce Dumnezeu, e aiurea când cea mai bună prietenă umblă după prietenul tău. Mă rog - m-am foit de parcă mi-ar fi fost jenă să recunosc ce le spuneam - i-am spus vreo două Kaylei; ea s-a speriat şi a plecat.

— Ce anume i-aţi spus? a întrebat detectivul Marx.]Am oftat.

— Ceva de genul „dacă nu pleci, zbor la tine şi-ţi sug sângele”.

— Zoey! a strigat Neferet cu glas tăios. Ştii foarte bine că asta nu se face. Avem şi aşa destule probleme de imagine, fără să mai sperii şi tu intenţionat adolescenţii din specia umană. Nici nu mă mir că biata copilă s-a dus la poliţie.

— Ştiu, îmi pare foarte rău.

Deşi am înţeles că Neferet îmi făcea jocul, tot a trebuit să fac un efort să nu mă fac mică la auzul forţei din vocea ei. Mi-am înălţat privirea spre poliţişti. Amândoi o priveau pe Neferet cu ochii măriţi de teamă. Aha! Carevasăzică, până acum nu le arătase decât faţa ei superbă, cea menită publicului larg. Habar n-aveau cu ce forţă aveau de-a face.

— Şi de atunci nu i-aţi mai văzut pe niciunul dintre cei doi? a întrebat poliţistul mai înalt după o pauză stânjenitoare.

— Numai o dată, doar pe Heath, în timpul ritualului nostru de Samhain.

— Mă scuzaţi, ce anume?

— „Samhain” este denumirea mai veche a nopţii pe care o cunoaşteţi probabil mai bine cu numele de Halloween, le-a explicat Neferet.

Redevenise incredibil de frumoasă şi de bună şi am înţeles de ce poliţiştii păreau nedumeriţi, dar i-au zâmbit la rândul lor, ca şi cum nu ar fi avut de ales. Cunoscându-i forţa lui Neferet, nici n-ar fi avut.

— Haide, Zoey, mi-a spus ea.

— Eram mai mulţi la ritual. Ca să înţelegeţi, e ca un fel de slujbă religioasă în aer liber, le-am explicat. - între noi fie vorba, n-avea nici o legătură cu o slujbă religioasă în aer liber, dar nici prin gând nu-mi trecea să le explic unor poliţişti din specia umană cum era cu formarea cercului şi cu invocarea spiritelor unor vampiri morţi şi însetaţi de sânge. I-am aruncat o privire lui Neferet, care a dat încurajator din cap. Am tras adânc aer în piept şi am rememorat trecutul în timp ce vorbeam. Ştiam că n-are nici o importanţă ce spun, pentru că Heath nu-şi mai amintea nimic din noaptea aia, noaptea în care aproape fusese omorât de fantomele unor vampiri din vechime. Neferet avusese grijă ca această amintire să fie ştearsă total şi permanent. Tot ce mai ţinea minte era că mă găsise alături de o grămadă de alţi elevi şi apoi i se tăiase filmul. - în orice caz, Heath a venit pe furiş la noi în timpul ritualului. A fost tare jenant, mai ales pentru că... hm... era mangă.

— Heath era băut? a întrebat Marx. Am dat din cap.

— Da, era băut. Dar nu vreau să-i fac probleme.

Mă hotărâsem să nu mai aduc vorba şi despre nefericita şi, sper eu, temporara patimă pentru marijuana.

— N-o să aibă probleme.

— Mă bucur. Nu e el prietenul meu, dar în general e băiat bun.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Redbird, spuneţi-ne doar ce s-a întâmplat.

— Nu mare lucru. A apărut pe nepusă masă la ritualul nostru şi a fost tare jenant. I-am spus să plece acasă şi să nu mai calce pe aici, că s-a terminat totul între noi. S-a făcut de râs, după care a leşinat. L-am lăsat acolo şi cu asta bssta.

— De atunci nu l-aţi mai văzut? - Nu.

— Aţi mai auzit de el?

— Mda. Mă sună exagerat de mult şi-mi lasă mesaje stresante pe mobil. Dar acum şi-a mai revenit - am adăugat în grabă. Chiar nu voiam să aibă probleme. - Cred că, în sfârşit, începe să înţeleagă că totul s-a sfârşit între noi.

Poliţistul mai înalt a terminat de notat ceva, după care a dus mâna la buzunar şi a scos de acolo o pungă de plastic cu ceva în ea.

— Despre ăsta ce ne puteţi spune, domnişoară Redbird? L-aţi mai văzut vreodată?

Mi-a dat punga şi am realizat ce era înăuntru. Un pandantiv de argint atârnat de o cureluşă lungă şi neagră de catifea. Pandantivul avea forma unor semiluni aşezate spate în spate în faţa unei luni pline încrustate cu granate. Era simbolul trinităţii zeiţei, mamă, fecioară şi străbună. Aveam şi eu unul la fel, pentru că era colierul pe care îl poartă liderul Fiicelor Întunericului.

CAPITOLUL 11

— De unde îl aveţi? a întrebat Neferet.

Îmi dădeam seama că încerca să-şi stăpânească vocea, dar în ea se simţea o anume iritare, imposibil de disimulat.

— Acest colier a fost găsit lângă cadavrul lui Chris Ford.

Am deschis gura, dar mi-era imposibil să spun ceva. Eram sigură că mă îngălbenisem la faţă şi mi s-a pus un nod în stomac.

— Recunoaşteţi colierul, domnişoară Redbird? a repetat detectivul Marx întrebarea.

Am înghiţit în sec şi mi-am dres glasul.

— Da. Este pandantivul Fiicelor Întunericului.

— Fiicele Întunericului?

— Fiicele şi Fiii Întunericului este o asociaţie exclusivistă, formată din cei mai de seamă elevi ai noştri,

a explicat Neferet.

— Şi dumneavoastră faceţi parte din această asociaţie? a întrebat el.

— Eu sunt liderul ei.

— Ne-aţi putea arăta colierul dumneavoastră?

— Nu... nu-l am la mine. Îl am în cameră, am spus ameţită de emoţie.

— Domnilor, o acuzaţi de ceva anume pe Zoey? a intervenit Neferet.

Vorbise pe un ton calm, dar unda de mânie extremă care i-a străbătut glasul m-a cutremurat şi mi-a zbârlit părul de pe mâini. După schimbul de priviri agitate dintre cei doi poliţişti, mi-am dat seama că şi ei o sesizaseră.

— Doamnă, noi doar întrebăm.

— Cum a murit? am întrebat cu vocea pierită, dar s-a auzit anormal de tare în liniştea apăsătoare din jurul lui Neferet.

— A murit din cauza unor răni şi a pierderii de sânge, mi-a răspuns Marx.

— A fost tăiat cu un cuţit cu arc sau ceva de genul ăsta?

La ştiri spuseseră că a fost muşcat de un animal, aşa că ştiam deja răspunsul, dar m-am simţit obligată să întreb. Marx a clătinat din cap.

— Asemenea răni nu puteau proveni de la un cuţit. Erau mai degrabă zgârieturi de animal sau muşcături.

— Era secătuit de sânge aproape complet, a adăugat Martin.

— Şi aţi venit aici pentru că pare a fi atacul unui vampir, nu? a spus Neferet fioroasă.

— Am venit aici în căutare de răspunsuri, doamnă, i-a răspuns Marx.

— Atunci vă sugerez să-i verificaţi alcoolemia tânărului. Din câte ştiu eu despre grupul său de prieteni, beau în mod frecvent. Probabil că s-a îmbătat şi a căzut

în râu. Rănile au fost mai mult ca sigur provocate de stânci sau poate chiar de animale. Nu e neobişnuit să găseşti coioţi în apropierea râului, chiar şi în oraşul Tulsa, a spus Neferet.

— Da, doamnă. Se fac diferite teste. Chiar şi aşa, secătuit de sânge, cadavrul ne va spune multe lucruri.

— Bun. Sunt sigură că unul dintre multele lucruri pe care vi le va spune este că băiatul era băut, poate chiar drogat. Cred că ar trebui să căutaţi o cauză a morţii mai de bun simţ decât atacul vampirilor. Presupun că aţi terminat, nu-i aşa?

— O singură întrebare, domnişoară Redbird, a continuat detectivul Marx fără s-o privească pe Neferet. Unde eraţi joi între orele opt şi zece?

— Seara? am întrebat. - Da.

— Eram la şcoală, la ore.

Martin mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— La şcoală, la ora aia?

— Poate ar trebui să vă faceţi mai bine temele înainte să-mi interogaţi elevii. În Casa Nopţii orele încep la ora opt seara şi durează până la trei dimineaţa. De foarte mult timp vampirii preferă noaptea. - Încă se mai simţea ameninţarea în glasul lui Neferet. - Zoey era la ore când a murit tânărul. Acum aţi terminat?

— Pentru moment am terminat cu domnişoara Redbird. - Marx a dat câteva pagini înapoi din carneţelul în care scrisese mai devreme, după care a adăugat: Dar trebuie să stăm de vorbă cu Loren Blake.

Am făcut un efort să nu reacţionez la auzul numelui lui Loren, dar sunt convinsă că am tresărit şi am simţit cum roşesc.

— Regret, dar Loren a plecat ieri în zori cu avionul particular al şcolii. S-a dus la şcoala noastră de pe coasta de est, ca să fie alături de elevii calificaţi în finala concursului internaţional de monologuri din Shakespeare. Însă pot să-i transmit un mesaj, să vă sune

la întoarcere, duminică, a spus Neferet îndreptându-se spre uşă şi trimiţându-i clar la plimbare pe cei doi.

Numai că Marx nu s-a urnit din loc. Încă se uita la mine. Şi-a dus încet mâna la buzunarul interior al hainei şi a scos o carte de vizită. Mi-a înmânat-o cu următoarele cuvinte:

— Dacă vă amintiţi ceva, orice, care credeţi că ne-ar putea ajuta la descoperirea ucigaşului lui Chris, vă rog să mă sunaţi. Apoi a dat din cap spre Neferet. - Doamnă, vă mulţumesc pentru timpul acordat. Revenim duminică, să stăm de vorbă cu domnul Blake.

— Vă conduc, a spus Neferet.

M-a strâns de umăr şi s-a îndepărtat în grabă, urmată de cei doi poliţişti.

Am rămas pe loc şi am încercat să-mi pun ordine în gândurile învălmăşite. Neferet minţise, şi nu doar la modul că nu spusese nimic despre faptul că îi băusem sângele lui Heath şi că aproape fusese omorât la ritualul de Samhain. Minţise în legătură cu Loren. Nu plecase din şcoală ieri în zori. La ora aia, el era cu mine lângă zidul estic.

M-am prins de mâini, ca să le opresc din tremurat.

N-am reuşit să adorm înainte de ora zece, de dimineaţă, se înţelege. Damien, gemenele şi Stevie Rae au vrut să afle totul despre vizita poliţiştilor şi le-am spus totul fără reţineri. M-am gândit că, poate dacă povestesc din nou detaliile, îmi dau seama ce naiba se întâmpla. Dar mă înşelam. Nimeni n-a reuşit să înţeleagă de ce se găsise colierul unei Fiice a Întunericului lângă cadavrul unui puşti din specia umană. Da, l-am căutat pe al meu şi era la locul lui, în caseta cu bijuterii. Erin, Shaunee şi Stevie Rae au bănuit cu toţii că, într-un fel sau altul, Afrodita era de vină că poliţiştii puseseră mâna pe colier şi poate chiar pentru crimă. Damien şi cu mine nu eram prea siguri. E adevărat că Afrodita nu putea să sufere oamenii, dar pentru mine nu era tot aia cu răpirea şi

uciderea unui fotbalist bine făcut, pe care nu prea putea să-l dosească în gentuţa ei dementţială Coach. Şi, în niciun caz, nu umbla cu fiinţe umane. Ca să vă răspund la întrebare, da, avusese şi ea un colier de lider al Fiicelor Întunericului, dar Neferet i-l luase şi mi-l dăduse mie în noaptea în care devenisem lider al Fiicelor şi Fiilor Întunericului.

Cu excepţia misterului cu colierul, concluzia la care am ajuns cu toţii a fost că „târâtura aia de Kayla” (apelativul le aparţine gemenelor) le spusese poliţiştilor că eu îl omorâsem, pentru că era geloasă că Heath era încă nebun după mine. Era evident că poliţia nu avea niciun suspect serios, dacă dăduse fuga aici la spusele unei puştoaice geloase. Recunosc, prietenii mei nu ştiau nimic despre faza cu băutul sângelui. Încă nu reuşeam să-mi fac curaj să le spun că i-am băut (de fapt, lins) sângele lui Heath. Aşa că le-am spus şi lor aceeaşi versiune îmbunătăţită pe care le-o servisem şi poliţiştilor. Singurele persoane care ştiau adevărul despre chestia cu sângele, în afară de Heath şi de „târâtura aia de Kayla”, erau Neferet şi Erik. Lui Neferet îi spusesem, iar Erik dăduse peste mine acolo imediat după faza cu Heath, aşa că ştia adevărul. Şi apropo de Erik, dintr-odată aveam chef să vină mai repede înapoi la şcoală. Avusesem atâtea pe cap în ultima vreme, încât nu-mi rămăsese timp să-i duc dorul, cel puţin până azi, când mi-am dorit să am pe cineva cu care să pot sta de vorbă despre ce se întâmpla şi care să nu fie Mare Preoteasă.

Duminică, mi-am reamintit în timp ce încercam să adorm. Erik se întoarce duminică. Exact când se întorcea şi Loren. Nu, nu voiam să mă gândesc la ce ar putea fi între mine şi Loren şi că, într-un fel, de asta fusesem atât de ocupată încât nu-mi rămăsese timp să-mi fie dor de Erik. Dar de ce naiba voia poliţia să stea de vorbă cu Loren? Niciunul dintre noi nu găsise răspunsul la întrebarea asta.

Am oftat şi am încercat să mă relaxez. Nu puteam să sufăr să simt nevoia să dorm şi să nu reuşesc, dar mi-era imposibil să-mi alung gândurile. Nu numai că mă chinuia încă treaba cu Chris Ford şi cu Brad Higeons, dar, pe lângă asta, peste puţin timp trebuia să sun la FBI şi să mă dau drept teroristă. Dacă mai pui şi faptul că abia dacă mă gândisem la cercul pe care trebuia să-l formez şi la Ritualul Lunii Pline pe care trebuia să-l ţin, atunci nu mai era de mirare că îmi plesnea capul.

Mi-am aruncat ochii la ceas. Era 10:30 dimineaţa. Mai erau patru ore până când trebuia să mă trezesc, să sun la FBI, apoi să văd cu ce să-mi ocup timpul până ce aveam să aflu veşti despre accidentul de pe pod, cum că a fost evitat, sper eu, şi că a fost găsit Brad, sper eu în viaţă, şi să mă gândesc şi cum să ţin Ritualul Lunii Pline, din nou sper eu, fără să mă fac de cacao.

Stevie Rae, care jur că ar fi fost în stare să adoarmă şi în apă, sforăia uşurel din partea cealaltă a camerei. Nala stătea covrig lângă capul meu, pe pernă. Până şi ea încetase să se văicărească la mine şi sforăia ciudat, pisiceşte. M-am îngrijorat în treacăt şi m-am întrebat dacă n-ar trebui cumva să o consulte vreun doctor, să vadă dacă are vreo alergie, pentru că strănuta la greu. Dar am tras concluzia că aşa mă stresam şi mai mult. Pisicuţa asta era grăsună ca un porc de Crăciun. Ce Dumnezeu, avea burtica aia ca un marsupiu în care se putea ascunde lejer o turmă de puişori de cangur! Probabil că de-aia răsufla greu. Nu era puţin lucru să cari toată grăsimioara aia după tine!

Am închis ochii şi m-am apucat să număr oi, la propriu. Lumea spune că dă roade, nu? Aşa că mi-am imaginat un câmp împrejmuit şi am pus nişte oiţe albe, drăguţe şi pufoase, să sară peste gard. Eu cred că aşa trebuie numărate oile de adormit. Oi de adormit, auzi vorbă! După oaia cu numărul 56, numerele au început să mi se înceţoşeze în minte şi în sfârşit m-am afundat într-

un somn intermitent, în care am remarcat că oile purtau echipamentul alb-roşu al echipei Union. Era pe acolo şi o păstoriţă, care le mâna să sară peste gardul care arăta acum a poartă miniaturală de fotbal. Eu pluteam adormită şi alene pe deasupra scenei cu oile, ca un super-erou zburător. Nu-i vedeam faţa păstoriţei, dar chiar şi din spate îmi dădeam seama că era înaltă şi frumoasă. Părul castaniu îi ajungea până la talie. Ca şi când ar fi simţit că o privesc, s-a întors spre mine şi şi-a înălţat ochii verzi ca muşchiul de copac. I-am zâmbit larg. Normal că Neferet era şefa, deşi era doar un vis. I-am făcut cu mâna, dar, în loc să-mi răspundă, Neferet a mijit ochii periculoasă şi s-a întors brusc. A mârâit ca un animal sălbatic, a înşfăcat o oaie fotbalistă, a ridicat-o şi, cu o mişcare de expertă, i-a tăiat gâtul cu o unghie anormal de puternică, precum o gheară, şi şi-a îndesat faţa în gâtul năclăit de sânge al animalului. Eu, cea plutitoare, am fost îngrozită, dar şi fascinată în mod bizar de ceea ce făcea Neferet. Voiam să-mi feresc privirea, dar nu puteam... nu voiam..., apoi corpul oii a început să pâlpâie, asemenea valurilor de căldură care se înalţă dintr-o oală ce fierbe. Am clipit şi am văzut că nu mai era o oaie, ci Chris Ford, iar ochii lui de mort erau larg deschişi, ficşi şi mă priveau acuzator.
Am gâfâit îngrozită şi mi-am smuls privirea de la sângele lui, dornică să mi-o feresc de scena de groază, dar aceasta mi-a rămas ţintuită acolo, pentru că dintr-odată nu mai era Neferet cea care se înfrupta din gâtul lui Chris, ci Loren Blake, iar acesta mă privea zâmbitor de dincolo de marea de sânge. Nu puteam să privesc în lături, m-am tot uitat şi m-am uitat...

Corpul meu toropit de somn s-a cutremurat la auzul unei voci cunoscute care a plutit în jurul meu. La început şoapta a fost aşa de slabă, încât nici n-am auzit-o, dar, pe când Loren sorbea ultima picătură de sânge din trupul lui Chris, am auzit cuvintele în mod distinct şi

le-am şi văzut. S-au prins în dans în aerul dimprejur, însoţite de o lumină argintie, la fel de cunoscută mie ca şi vocea aceea.

„... Nu uita, întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.”

Pleoapele mi s-au deschis brusc şi m-am ridicat în capul oaselor, respirând anevoie. Cutremurată şi un pic îngreţoşată, mi-am aruncat ochii la ceasul care arăta 12:30 şi mi-am înăbuşit un mârâit. Dormisem numai două ore, deci nu era de mirare că mă simţeam ca naiba. M-am dus în tăcere la baia pe care o împărţeam cu Stevie Rae, să-mi arunc nişte apă pe faţă şi să încerc să-mi alung buimăceala. Numai că, din păcate, nu era chiar aşa de simplu să mă descotorosesc de sentimentul pe care mi-l lăsase visul ăla ciudat.

N-aveam şanse să mai pun geană pe geană. M-am dus vlăguită la fereastra acoperită cu perdele grele şi am tras cu ochiul afară. Era o zi posomorâtă; norii joşi împresurau soarele şi o burniţă măruntă şi neîncetată învăluia totul ca într-o perdea. Se potrivea la marele fix cu starea mea, ca să nu mai zic că făcea lumina zilei mai suportabilă. De când nu mai ieşisem eu afară în timpul zilei? M-am gândit un pic la treaba asta şi mi-am dat seama că într-o lună nu văzusem mai mult de un revărsat al zorilor. M-au cuprins fiorii şi dintr-odată m-a luat claustrofobia, de parcă aş fi fost închisă într-un coşciug.

M-am dus la baie şi am deschis flaconul de sticlă cu pudră cu care îşi disimulează novicii desenele. Când am ajuns în Casa Nopţii mai că avusesem un pui de atac de panică dându-mi seama că, până să pun piciorul aici, nu mai văzusem niciodată un novice. Nici măcar o dată. Normal, mi-am imaginat că asta însemna că vampirii îi ţin pe novici încuiaţi în şcoală pe durata celor patru ani. Dar n-a durat mult până să aflu adevărul, şi anume că

novicii aveau ceva libertate, dar, dacă voiau să părăsească şcoala, trebuiau să respecte două reguli foarte importante. Prima era că trebuiau să-şi acopere Semnul şi că nu trebuiau să poarte niciun semn distinctiv al clasei din care făceau parte.

A doua şi, după mine cea mai importantă, era că, odată ce un novice venea în Casa Nopţii, trebuia să stea în apropierea vampirilor. Transformarea din fiinţă umană în vampir era una bizară şi complexă, nici până în ziua de azi ştiinţa, indiferent cât de avansată era ea, nu reuşise să înţeleagă exact ce şi cum. Un lucru însă era sigur în legătură cu Transformarea: dacă un novice pierdea contactul cu vampirii adulţi, procesul o lua razna şi adolescentul murea întotdeauna. Aşa că puteam să părăsim şcoala ca să mergem la cumpărături sau chestii de genul ăsta, dar, dacă stăteam departe de vampiri mai mult de câteva ore, organismul nostru începea procesul de respingere şi muream. Nu era deci de mirare că, înainte să fiu însemnată, nu avusesem niciodată sentimentul că văzusem vreun novice. Poate văzusem, dar:

a) avusese toate Semnele disimulate şi

b) înţelegea că nu putea să umble aiurea, ca un adolescent obişnuit. Novicii fuseseră printre noi, dar veneau cu treabă şi, în plus, deghizaţi.

În acelaşi timp, era logic să se deghizeze. N-o făceau ca să se ascundă printre oameni şi să-i spioneze sau alte cretinităţi la care se duc cu gândul fiinţele umane. Adevărul e că fiinţele umane şi vampirii coexistau într-o fragilă stare de pace. Să spui în stânga şi-n dreapta că novicii chiar ieşeau din şcoală ca să se ducă la cumpărături sau la cinematograf era un posibil motiv de necazuri şi de reacţii exagerate. Parcă-mi şi imaginam ce ar spune indivizi ca oribilul ăla de taică-miu vitreg. Probabil credea că adolescenţii vampir umblă în găşti şi se dedau la tot soiul de acte reprobabile. Mare

dobitoc! Dar n-ar fi singurul adult din specia umană care s-o ia razna. Categoric, regulile vampirilor îşi aveau rostul cu vârf şi îndesat.

M-am apucat voiniceşte să-mi dau cu pudră pe Semnele safirii care îmi trădau natura. Uimitor cât de bine acoperea chestia asta Semnele! Când mi-a dispărut complet semiluna colorată împreună cu dantelăria de spirale albastre care îmi încadra ochii, s-a ivit vechea Zoey, dar n-aş putea descrie sentimentul pe care mi-l lăsa. Ştiu că erau multe alte schimbări la mine pe lângă cele câteva desene, dar absenţa Semnului lui Nyx m-a şocat, mi-a dat sentimentul că am pierdut ceva.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să dau ascultare ezitării care îmi dădea ghes, să-mi şterg faţa, să iau o carte bună şi să mă bag înapoi în pat.

În loc de asta, eu i-am şoptit imaginii mele din oglindă: „Ce puştoaică pari!” şi mi-am tras pe mine blugii şi un pulover negru. Apoi am scotocit în linişte prin sertare, căci, dacă le trezeam pe Stevie Rae sau pe Nala, nu mai puteam eu să plec de una singură, până am dat de hanoracul meu cu Borg Invasion 4D şi l-am tras şi pe el pe mine, apoi mi-am luat în picioare comozii mei adidaşi Puma şi mi-am îndesat pe cap şapca cu OSU, mi-am pus ochelarii mei meseriaşi de soare Maui Jim şi gata, eram pregătită de luptă. Ca să n-am timp să mă răzgândesc, un lucru înţelept de altfel, mi-am înşfăcat geanta şi am ieşit din cameră în vârful picioarelor.

Nu era nimeni în sala mare a dormitoarelor. Am deschis uşa, am tras adânc aer în piept, ca să mă calmez înainte să ies. Chestia aia că vampirii iau foc dacă ies la lumina soarelui este o minciună sfruntată, dar e adevărat că lumina zilei le provoacă dureri vampirilor adulţi. Pentru mine, o novice ciudat de „evoluată” în procesul de Trans-formare, era categoric neplăcut, dar am strâns din dinţi şi m-am afundat în ploaia măruntă.

Campusul părea pustiu. Era ciudat că nu trecusem

pe lângă niciun elev sau vampir cât timp am parcurs aleea care şerpuia prin spatele clădirii principale, care încă mă ducea cu gândul la un castel, până la parcare. Broscuţa mea clasică Volkswagen, din '66 era uşor de reperat printre maşinile scumpe pe care le preferau vampirii. Motorul ei, care nu mă lăsase niciodată la greu, a tuşit un pic, apoi a pornit, după care s-a pus pe tors, ca şi cum ar fi fost nou-nouţ.

Am deschis uşa garajului cu chestia aia ca o telecomandă pe care mi-o dăduse Neferet după ce îmi adusese bunica maşina. Poarta de fier forjat a şcolii s-a deschis repede, fără zgomot.

Deşi până şi lumina slabă a zilei ceţoase îmi supăra ochii şi îmi dădea mâncărimi pe piele, imediat ce am ieşit pe poarta şcolii m-am înseninat. Să nu credeţi că nu-mi plăcea în Casa Nopţii sau mai ştiu eu ce. Sinceră să fiu, şcoala şi prietenii mei de acolo îmi deveniseră şi cămin, şi familie. Problema e că azi aveam nevoie de ceva mai mult. Voiam să mă simt din nou normală, şi cu asta mă refer la Zoey cea de dinainte de a fi însemnată, atunci când cea mai mare grijă a mea era ora de geometrie, iar singura „putere” pe care o aveam era aşa-zisa capacitate de a descoperi pantofi drăguţi la reduceri.

Hm, nu suna rău ideea cu cumpărăturile. Utica Square era la mai puţin de doi kilometri de Casa Nopţii şi îmi plăcea la nebunie magazinul American Eagle de acolo. Din nefericire, de când fusesem însemnată, garderoba mi se umpluse de culori închise, violet, negru şi albastru. Ce-mi trebuia mie acum era un pulover roşu aprins.

Am lăsat maşina în parcarea mai goală din spatele rândului de magazine în mijlocul cărora se afla American Eagle. Copacii erau mai mari şi mie îmi plăcea umbra, dar se adăuga şi faptul că era mai puţină lume aici, în spate. Îmi dau seama că păream o adolescentă normală, dar în spatele acestei normalităţi eram încă

însemnată şi cam agitată din cauza primei mele incursiuni în timpul zilei în lumea mea de dinainte.

Nu că m-aş fi aşteptat să dau nas în nas cu vreun cunoscut. Pe vremuri, prietenii mei de la liceu mă considerau „ciudată” şi „într-o ureche” pentru că îmi plăcea să-mi fac cumpărăturile în magazinele şic din centru, nu în mall-urile gălăgioase, plicticoase şi duhnind a mâncare. De la bunica Redbird mi se trăgeau gusturile neobişnuite. Ea numea asta „excursii în natură”, ocazii cu care mă plimba prin tot oraşul cât era ziulica de lungă şi întreprindeam tot felul de explorări tare distractive. Era imposibil să dau peste Kayla şi gaşca din Broken Arrow în Utica, iar în curând mirosurile şi înfăţişarea bine cunoscute ale magazinului American Eagle m-au învăluit în magia lor consumistă. Când m-am dus să plătesc puloverul roşu demenţial, deja nu mă mai durea stomacul şi, deşi era miezul zilei şi eu eram nedormită, nici capul nu mă mai durea.

Dar un lucru era clar, muream de foame. Peste drum de magazin era o cafenea Starbucks, în centrul complexului, într-o zonă drăguţă şi umbroasă. Pun pariu că pe o zi umedă şi mohorâtă ca asta nu ar sta nimeni la măsuţele de fier de pe aleea lată şi străjuită de copaci.

Puteam să-mi iau un cappuccino din ăla meseriaş, o brioşă uriaşă cu afine, un exemplar din Tuba World şi să stau afară prefăcându-mă că sunt o puştoaică de liceu.

Părea să fie un plan ca lumea. Avusesem dreptate, nu era nimeni la mesele de afară; am pus gheara pe cea mai apropiată de o magnolie uriaşă şi m-am apucat să-mi torn zahăr în băutură, în timp ce ciuguleam din brioşa uriaşă.

N-aş putea spune când i-am simţit prima oară prezenţa. A început discret, ca o mâncărime pe sub piele. M-am foit pe scaun, încercând să mă concentrez la pagina cu premiere cinematografice, şi mă gândeam că poate

reuşesc să-l conving pe Erik să mergem weekendul viitor la ultimul film siropos pentru fete... Dar nu reuşeam să fiu atentă la cronicile de film. Senzaţia aia enervantă nu mai dispărea. Iritată la culme, mi-am înălţat privirea şi am îngheţat.
Heath stătea sub un felinar, la mai puţin de cinci metri de mine.

CAP ITOLUL 12

Heath lipea un soi de anunţ pe stâlpul felinarului. I-am văzut foarte clar faţa şi m-a surprins ce atrăgător era. Da, mă rog, îl cunoşteam din clasa a treia şi îl urmărisem evoluând de la drăguţ la stângaci, apoi iar la drăguţ şi, în cele din urmă, la demenţial, dar niciodată nu-l văzusem în lumina asta. Pe faţă avea întipărit un aer dur, fără urmă de veselie, care îl făcea să pară mult mai mare de optspre-zece ani. Era ca şi cum aş fi întrezărit în el bărbatul de mai târziu, iar imaginea asta mi-era tare plăcută. Era înalt şi blond, cu pometii înalţi şi o bărbie proeminentă. Chiar şi de la distanţa asta îi vedeam genele bogate, surprinzător de negre, încadrându-i ochii căprui şi blânzi, pe care îi cunoşteam atât de bine.

Apoi, ca şi când mi-ar fi simţit privirea, ochii i-au lunecat de la stâlp la mine. A rămas nemişcat şi l-a cuprins un fior, de parcă s-ar fi stârnit brusc un vânt rece.
Ar fi trebuit să mă ridic şi să intru în Starbucks, unde oamenii stăteau ciorchine de vorbă şi râdeau şi unde ar fi fost imposibil să fim singuri. Dar n-am făcut-o, ci pur şi simplu am rămas pe loc, timp în care lui i-au căzut foile din mână. Au plutit uşor la pământ, ca nişte păsări muribunde, iar el a venit în grabă spre mine. S-a oprit lângă măsuţa din faţa mea şi nu a scos o vorbă preţ de câteva clipe interminabile. Nu ştiam ce să fac, mai ales că eram neaşteptat de agitată. În sfârşit, am curmat

tăcerea aceea insuportabilă:

— Bună, Heath.

A tresărit, de parcă tocmai ar fi sărit la el cineva de după colţ şi l-ar fi speriat de moarte.

— La dracu'! a izbucnit. Chiar eşti tu.

M-am încruntat la el. Nu fusese niciodată prea deştept, dar chiar şi de la el venind, părea o observaţie cam tembelă.

— Normal că sunt eu. Ce credeai, că e o fantomă?

S-a lăsat să cadă pe scaunul din faţa mea, ca şi cum dintr-odată nu l-ar mai fi ţinut picioarele.

— Da, adică nu... habar n-am. Chestia e că te văd mereu, dar niciodată nu eşti în realitate. Mă gândeam că şi acum e la fel.

— Heath, ce Dumnezeu spui acolo? am spus privindu-1 cu ochii mijiţi şi l-am adulmecat. Eşti beat? - A clătinat din cap. - Drogat?

— Nu. N-am mai băut de o lună şi m-am lăsat şi de fumat. Vorbise fără ocolişuri, dar am clipit şi m-am simţit de parcă aş fi încercat să gândesc cu un creier lichefiat.

— Te-ai lăsat de băutură?

— Şi de ţigări. Am renunţat la tot. De aia te-am tot sunat. Voiam să ştii că m-am schimbat.

Habar n-aveam ce să zic.

— Ce să spun, mă bucur.

Ştiu că vorbisem ca o idioată, dar felul în care mă scruta Heath mă răscolea. Şi mai era ceva: îi simţeam mirosul. Nu era miros de parfum sau de sudoare, ci o aromă puternică şi seducătoare, care îmi amintea de arşiţă, de lumina lunii şi de visele erotice, îi simţeam aroma asta prin pori şi simţeam nevoia să mă dau mai aproape de el.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Nici măcar la sms-uri nu mi-ai răspuns.

Am clipit tare, ca să alung dorinţa pe care o simţeam pentru el şi ca să pot gândi limpede.

— Heath, nu are niciun rost. Nu poate fi nimic între noi, i-am dat eu o explicaţie de bun simţ.

— Ştii că deja e ceva între noi. - Am clătinat din cap şi am dat să-i explic că se înşela, dar m-a întrerupt. - Ţi-a dispărut Semnul!

M-a iritat la culme tonul lui entuziast şi i-am replicat instantaneu.

— Te înşeli din nou. Nu mi-a dispărut Semnul. Mi l-am acoperit ca să nu turbeze fiinţele astea umane cretine de pe aici. - N-am dat importanţă suferinţei de pe faţa lui, care părea să fi alungat maturitatea de mai devreme, redându-i aerul de băieţel drăgălaş după care eram aşa de înnebunită pe vremuri şi i-am spus cu blândeţe: Heath, n-o să-mi dispară niciodată Semnul. Fie o să mă Transform în vampir, fie o să mor în următorii trei ani. Sunt singurele posibilităţi. N-am să mai fiu niciodată ca înainte. Şi nici între noi nu mai poate fi ca pe vremuri. - Am făcut o pauză, după care am adăugat cu blândeţe: îmi pare rău.

— Zo, asta înţeleg, dar ce nu înţeleg eu e de ce trebuie să se termine totul între noi.

— Heath, dacă mai ţii minte, între noi se terminase totul înainte ca eu să fiu însemnată, i-am spus exasperată.

în locul obişnuitei replici aruncate şmechereşte, a continuat să mă privească în ochi şi mi-a spus calm şi serios:

— Asta era din cauză că mă purtam ca un cretin, iar tu nu puteai să suferi faptul că mă îmbătăm şi că mă drogăm. Şi aveai dreptate, o dădeam în bară la greu. Acum m-am lăsat de chestii din astea, mă concentrez pe fotbal şi pe învăţătură, ca să fiu acceptat la Oklahoma State University. - Mi-a aruncat zâmbetul lui de băieţel adorabil, după care eram topită încă din clasa a treia. - Acolo o
să meargă şi prietena mea. Ea se face veterinar,

veterinar vampiresc.

— Heath..., am şovăit străduindu-mă să-mi înghit nodul din gât care îmi ardea gâtlejul, semn că eram gata-gata să izbucnesc în plâns. Nu ştiu dacă mai vreau să fiu veterinar şi, chiar dacă ar fi aşa, asta nu înseamnă că noi doi mai putem fi împreună.

— Ai pe altcineva. - Nu păruse supărat, doar foarte trist. - Nu-mi amintesc mare lucru din noaptea aia. Am încercat, dar ori de câte ori mă gândesc prea mult, mi se învălmăşeşte totul în cap, ca un coşmar fără sens, şi sfârşesc cu dureri de cap.

Am rămas nemişcată. Ştiu că se referea la ritualul de Samhain, când el venise după mine şi Afrodita scăpase din mână fantomele vampirilor. Heath era să moară. Erik fusese şi el acolo şi, după cum spusese şi Neferet, se dovedise un adevărat războinic când rămăsese alături de Heath şi se luptase cu duhurile. Aşa avusesem eu timp să-mi formez propriul cerc şi să le fac să plece de acolo învârtindu-se. Ultima oară când îl văzusem pe Heath era inconştient, iar nenumăratele-i răni îi sângerau puternic. Neferet mă asigurase că avea să-i vindece rănile şi să-i şteargă amintirile. Numai că se pare că amintirile astea reveneau.

— Heath, nu te mai gândi la noaptea aia. S-a terminat şi e mai bine să...

— Erai cu cineva acolo, m-a întrerupt. Ieşi cu tipul ăla?

— Da, am spus cu un oftat.

— Zo, dă-mi şansa să te recâştig.

Am clătinat din cap, deşi cuvintele lui mi-au strâns inima.

— Nu, Heath, nu se poate.

— De ce? a spus, şi-a întins mâna spre mine şi şi-a pus-o peste a mea. Nu-mi pasă de chestia cu vampirii. Tot Zoey eşti, Zoey pe care o ştiu dintotdeauna, prima fată pe care am sărutat-o, care mă cunoaşte mai bine

decât oricine altcineva pe lumea asta şi pe care o visez în fiecare noapte.

Aroma sexy şi delicioasă a mâinii lui a urcat până la mine şi-i simţeam pulsul cu degetele. Nu voiam să-i spun, dar n-aveam încotro. L-am privit în ochi şi am zis:

— Motivul pentru care nu m-ai uitat e că, atunci când am gustat din sângele tău acolo, pe zidul şcolii, s-a declanşat Impregnarea. Acum mă vrei pentru că asta se întâmplă atunci când un vampir şi, pare-se, unii novici beau sânge de la o fiinţă umană. Neferet, Marea noastră Preoteasă, spune că nu ne-am Impregnat până la capăt şi că, dacă mă ţin departe de tine, se destramă şi o să redevii normal, şi o să mă uiţi, aşa că asta am făcut până acum, am spus într-un suflet.

Ştiam că probabil o să se sperie şi că o să strige la mine că sunt un monstru sau mai ştiu eu ce, dar nu aveam încotro, iar acum, că ştia, putea să privească obiectiv lucrurile şi...

Râsul lui a pus capăt şirului gândurilor mele. Şi-a dat capul pe spate şi-a râs cu exuberanţa tipică lui Heath, iar sunetul ăsta familiar, plăcut şi cam neghiob mi-a smuls un zâmbet.

— Ce e? am întrebat eu, străduindu-mă să rămân încruntată.

— Zo, m-ai spart la faza asta! a spus el şi m-a strâns de mână. Sunt nebun după tine de la opt ani. Ce legătură are asta cu suptul sângelui?

— Heath, crede-mă, s-a declanşat Impregnarea.

— Nu mă deranjează, mi-a spus cu un zâmbet larg.

— Şi n-o să te deranjeze nici că eu o să trăiesc cu câteva sute de ani mai mult decât tine?

A dat din sprâncene la mine ca un nătăfleţ şi a spus:

— Există lucruri mai rele decât să ai lângă tine, la cincizeci de ani, o tipă tânără şi sexy.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce mai individ!

— Heath, nu e chiar aşa de simplu. Mai sunt şi alte lucruri de luat în considerare.

M-a lovit uşor cu degetul în tâmplă.

— De când te ştiu complici lucrurile. Singurele chestii pe care trebuie să le luăm în considerare suntem noi doi.

— Heath, e mai mult de atât. - M-a străfulgerat un gând şi am ridicat din sprâncene, aruncându-i un zâmbet, chipurile, nevinovat. - Apropo, ce mai face fosta mea prietenă, Kayla?

Deloc afectat, a spus ridicând din umeri:

— Habar n-am. Nu prea ne mai vedem.

— De ce?

Era cam ciudat. Chiar dacă nu ieşea cu Kayla, făcuseră parte, ca noi toţi, din acelaşi grup ani de zile.

— Nu mai e acelaşi lucru. Nu-mi place ce vorbeşte, a spus fără să mă privească.

— Despre mine?

A încuviinţat din cap.

— Ce vorbeşte? am întrebat, nu ştiu dacă mai mult jignită decât ofticată.

— Diverse chestii, a spus, ferindu-şi încă privirea.

Când mi-am dat seama, am mijit ochii la el.

— Crede că am vreo legătură cu moartea lui Chris.

A clătinat agitat din umeri.

— Nu tu sau, cel puţin, n-a spus că ai fi tu. Crede că vampirii sunt de vină, dar mulţi oameni cred asta.

— Tu crezi la fel?

Mi-a aruncat o privire fulgerătoare.

— Nici prin gând nu-mi trece! Dar se întâmplă ceva aiurea. Cineva răpeşte jucători de fotbal. De asta eram acum aici, lipeam anunţuri cu poza lui Brad. Poate cineva îşi aminteşte să-l fi văzut când a fost răpit sau orice altceva.

— Îmi pare rău pentru Chris, i-am spus şi mi-am trecut degetele printre ale lui. Ştiu că eraţi prieteni.

— E nasol. Nu-mi vine să cred că a murit. -A înghiţit în sec şi mi-am dat seama că încerca să-şi înăbuşe lacrimile. - Eu cred că şi Brad a murit.

Eram de acord cu el, dar nu puteam să spun asta cu glas tare.

— Poate că nu, poate că or să-l găsească.

— Mda, poate. A, înmormântarea lui Chris e luni. Vii cu mine?

— Nu pot, Heath. Tu îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă o novice ar apărea la înmormântarea unui puşti pe care lumea crede că l-a omorât un vampir?

— Hm, cred că ar ieşi urât.

— Da, aşa e. Şi asta tot încerc să te fac să înţelegi.

Noi doi am avea mereu astfel de probleme.

— Nu şi după ce terminăm şcoala, Zo. Atunci ai putea să-ţi dai cu chestia asta cu care ţi-ai dat acum pe faţă şi lumea nici măcar n-ar şti.

Probabil că ar fi trebuit să mă scoată din pepeni ce-mi spusese, dar era atât de serios, atât de convins că, dacă îmi acopăr desenele cu un pic de pudră, totul ar putea fi ca înainte. Şi nu puteam să mă supăr, pentru că înţelegeam de ce voia asta. Nu asta făceam şi eu aici, nu încercam oare să-mi retrăiesc o parte din viaţa de dinainte?

Dar eu nu mai eram aşa şi în adâncul sufletului nici nu voiam să mai fiu aşa. Îmi plăcea ce devenisem, chiar dacă nu era numai greu să mă desprind de mine cea veche, ci şi un pic trist.

— Heath, eu nu vreau să-mi acopăr Semnul. N-aş mai fi eu. Am tras aer în piept şi am continuat: Zeiţa noastră mă consideră deosebită, mi-a pus Semnul ei şi mi-a dat nişte puteri nemaiîntâlnite. Mi-ar fi imposibil să mă prefac că mai sunt fata de până acum, chiar dacă aş vrea. Şi în plus nici nu vreau, Heath.

M-a cercetat cu privirea.

— Bine. Facem cum spui tu şi să-i ia naiba pe ăia

cărora nu le place.

— Nu asta am spus să facem, Heath. Eu nu...

— Stai. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Mai gândeşte-te. Putem să ne revedem aici peste câteva zile, a zâmbit. Dacă vrei, am să vin noaptea.

Era mai greu decât îmi închipuisem să-i spun lui Heath că n-o să ne mai vedem. De fapt, nici nu mă gândisem că o să am discuţia asta cu el. Credeam că o terminaserăm deja. Acum prezenţa mea aici, împreună cu el, mi se părea ciudată, în parte normală şi în parte imposibilă, cuvinte care descriau de fapt destul de bine relaţia noastră. Am oftat şi mi-am coborât privirea spre mâinile noastre împreunate, şi ochii mi-au picat pe ceas.

— Drace! - am exclamat, mi-am smuls mâna dintr-a lui, mi-am înhăţat geanta şi sacoşa de la American Eagle. Era 14:15, iar într-un sfert de oră trebuia să sun naibii la FBI. - Heath, tre' să plec. Am ceva de făcut la şcoală şi nu vreau să întârzii. Te... te sun mai încolo.

Am dat să plec în grabă, dar, deloc surprinzător, a venit cu mine.

— Nu, m-a întrerupt când mă pregăteam să-i spun să plece. Te conduc la maşină.

Nu m-am luat la harţă cu el. Ştiam eu tonul ăla. Oricât de prostuţ şi de exasperant putea fi, primise o educaţie bună de la tatăl lui. Încă din clasa a treia era un gentleman, îmi deschidea uşa, îmi căra cărţile, chiar şi când prietenii lui îi reproşau că era un papă-lapte. Unul dintre lucrurile pe care le făcea întotdeauna era să mă conducă la maşină, asta e.

Volkswagenul meu stătea singurel sub un copac mare, exact unde îl parcasem. Ca de obicei, s-a întins pe după mine şi mi-a deschis portiera. N-am putut să nu-i zâmbesc, că doar nu degeaba îmi plăcuse tipul atâţia ani, era un dulce.

— Mersi, Heath - am spus şi m-am strecurat pe locul şoferului. Voiam să cobor geamul şi să-mi iau la

revedere de la el, dar în doi timpi şi trei mişcări se aşezase pe locul din dreapta şi-mi zâmbea larg. - Ăă, nu poţi să vii cu mine, i-am spus. Şi mă grăbesc, deci nu pot să te duc nicăieri.

— Ştiu. Nu vreau să mă duci nicăieri, sunt cu maşina.

— Păi, atunci bine, pa. Te sun mai încolo. Nu s-a mişcat de pe loc.

— Heath, trebuie să...

— Vreau să-ţi arăt ceva, Zo.

— Poţi să-mi arăţi iute?

Nu voiam să fiu răutăcioasă cu el, dar chiar trebuia să mă întorc la şcoală şi să dau telefonul acela. De ce naiba nu luasem în geantă telefonul de unică folosinţă al lui Damien? Băteam nerăbdătoare darabana pe volan, în timp ce Heath şi-a băgat mâna în buzunarul de la blugi şi a căutat ceva acolo.

— Gata, am găsit. Am început s-o iau la mine de vreo câteva săptămâni, că poate îmi trebuie, a spus şi a scos din buzunar ceva lung de vreo trei centimetri şi subţire, acoperit cu un soi de carton împăturit.

— Heath, pe bune, trebuie să plec, iar tu..., am spus, dar mi-a pierit glasul.

Desfăcuse chestia aia. Lama micuţă a strălucit seducătoare, deşi lumina era slabă. Am încercat să vorbesc, dar mi se uscase gura.

— Zoey, vreau să-mi bei sângele, a spus el cu simplitate.

O dorinţă arzătoare mi s-a răspândit prin tot corpul. M-am prins cu amândouă mâinile de volan, ca să le opresc din tremurat... sau ca nu cumva să mă întind după lamă şi să-i crestez pielea dulce şi caldă, pentru ca sângele lui delicios să picure şi să picure, şi să...

— Nu! - am ţipat şi, spre regretul meu, l-am văzut chircindu-se sub forţa din vocea mea. Am înghiţit şi m-am concentrat să-mi vin în fire. - Ia-o de aici şi ieşi din

maşină, Heath.

— Nu mi-e frică, Zo.

— Mie mi-e, aproape am suspinat.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Suntem împreună, ca întotdeauna.

— Nu-ţi dai seama ce faci, Heath.

Nici măcar n-am putut să-l privesc. Mi-era teamă că, dacă îl privesc, n-aş mai putea să refuz.

— Ba îmi dau foarte bine seama. În noaptea aia ai băut din sângele meu şi a fost... a fost incredibil. Nu pot să mi-o scot din minte.

Îmi venea să urlu. Nici eu nu putusem să-mi scot din minte noaptea aia, oricât de mult am încercat, dar nu puteam să-i spun lui asta. În schimb, mi-am întors în sfârşit privirea spre el şi mi-am forţat mâinile să se relaxeze. Numai când mă gândeam să-i beau sângele parcă mi se strângea pielea pe mine şi ardeam de dorinţă.

— Heath, pleacă! Nu e bine.

— Nu-mi pasă ce crede lumea că e bine, Zoey. Te iubesc.

Şi înainte să apuc să reacţionez, a ridicat lama şi şi-a trecut-o în jos pe gât. Am privit fascinată firişorul stacojiu care i se prelingea pe pielea albă.

Apoi am simţit mirosul delicios, tenebros şi ademenitor, ca ciocolata, numai că acesta era şi mai dulce, şi mai sălbatic. În câteva clipe, a învăluit întreaga atmosferă şi mă atrăgea ca un magnet, cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu numai că voiam să gust, dar simţeam şi nevoia, trebuia să gust.

Nici nu realizasem că mă mişcasem înainte ca Heath să vorbească, dar dintr-odată mă aplecam spre el, reducând distanţa dintre scaunele noastre, ispitită de sângele lui.

— Da, fă-o Zoey, a spus Heath cu o voce adâncă şi aspră, de parcă i-ar fi fost greu să-şi controleze

respiraţia.

— Vreau... vreau să gust, Heath.

— Ştiu, iubito, haide, a şoptit el.

Nu m-am putut abţine. Limba mi s-a strecurat afară din gură şi i-a lins sângele de pe gât.

CAPITOLUL 13

Gura mi-a fost invadată de aromă. Când saliva mi-a atins rana superficială, sângele a început să-i curgă mai repede şi, cu un geamăt care m-a surprins până şi pe mine, am deschis gura şi mi-am lipit buzele de pielea lui, lingând deliciosul firişor stacojiu. Heath m-a cuprins cu braţele, în timp ce eu l-am prins pe după umeri, ca să-mi lipesc mai bine gura de el. Şi-a dat capul pe spate şi l-am auzit gemând. Mi-a pus o mână pe fund, iar pe cealaltă mi-a strecurat-o pe sub pulover şi mi-a cuprins sânul.

Atingerea lui a făcut ca totul să fie şi mai plăcut şi m-a cuprins un val de căldură de nedescris. Cu un gest ordonat parcă de altcineva, mi-am coborât mâna de pe umărul lui Heath pe piept în jos şi i-am mângâiat umflătura tare din pantaloni, în timp ce continuam să-i sug sângele de pe gât. Orice urmă de raţiune mi s-a risipit. Eram prizoniera simţurilor, a gustului, a atingerii. Undeva în străfundurile minţii ştiam că ceea ce se manifesta era animalul din mine, însetat şi feroce, dar nu-mi păsa. Îl doream pe Heath cum nu mai dorisem pe nimeni în viaţa mea.

— Ah, Dumnezeule, Zo, aşa, nu te opri! a gâfâit, iar şoldurile lui s-au mişcat ritmic, odată cu mâna mea.

Deodată s-a auzit un ciocănit în geamul din dreapta.

— Alo! Nu aveţi voie să vă giugiuliţi aici!

Vocea bărbatului m-a cutremurat, alungând arşiţa care pusese stăpânire pe mine. Am zărit o uniformă de paznic şi am dat să mă urnesc de lângă Heath, dar mi-a

lipit capul de gâtul lui şi s-a întors astfel încât paznicul, care stătea chiar lângă portiera din dreapta, să nu mă vadă foarte bine, iar sângele care picura constant din gâtul lui Heath să rămână ferit privirii.

— M-aţi auzit? a zbierat tipul. Plecaţi de aici până nu vă iau numele şi îi sun pe părinţii voştri.

— Sigur, domnule - a strigat Heath plin de voioşie. E uimitor cât de normală îi păruse vocea, cu excepţia unei uşoare gâfâieli. - Plecăm imediat.

— Aşa să faceţi. Sunt cu ochii pe voi. Puştani afurisiţi...! a bombănit tipul îndepărtându-se furios.

— Gata, a plecat, acum nu mai vede sângele, a spus Heath şi m-a eliberat din strânsoare.

Imediat m-am îndepărtat şi m-am lipit de portieră, cât mai departe de el. Cu mâinile tremurânde, mi-am deschis fermoarul genţii şi am pescuit dinăuntru o batistuţă de hârtie, pe care i-am dat-o fără să-l ating.

— Apasă-ţi-o pe gât, ca să se oprească sângerarea.

S-a supus.

Am coborât geamul, mi-am prins mâinile şi am inspirat adânc aerul proaspăt, încercând să-mi alung din minte aroma trupului şi sângelui lui Heath.

— Zoey, uită-te la mine.

— Nu pot, Heath, am spus şi mi-am înghiţit lacrimile care îmi ardeau gâtul. Te rog, pleacă.

— Nu plec până nu te uiţi la mine şi nu asculţi ce vreau să-ţi spun. Am întors capul şi l-am privit.

— Cum naiba de te porţi aşa de calm, de normal?

Îşi ţinea încă batistuţă pe gât. Era îmbujorat şi avea părul ciufulit. Mi-a zâmbit. Nu cred că mai văzusem vreodată un tip atât de adorabil.

— Stai, mă, Zo. Pentru mine e absolut normal să mă giugiulesc cu tine, că doar mă înnebuneşti de ani de zile.

Avusesem cu el discuţia pe tema „încă nu sunt pregătită să fac dragoste cu tine” când eu aveam

cincispre-zece ani, iar el aproape şaptesprezece. La vremea aia îmi spusese că înţelege şi că era dispus să aştepte, dar asta nu însemna că nu ne giugiuleam la greu, numai că ce se întâmplase adineauri în maşină fusese altfel, mai pasional, mai sălbatic. Ştiam că, dacă acceptam să ne mai vedem, nu mai rezistam prea mult timp virgină, şi nu pentru că m-ar forţa Heath, ci din cauză că n-aş mai putea să-mi controlez pofta de sânge. Gândul ăsta m-a speriat şi m-a fascinat în acelaşi timp. Am închis ochii şi mi-am frecat fruntea. Iar mă lua cu durere de cap.

— Te doare gâtul? l-am întrebat şi m-am uitat la el printre degete, de parcă m-aş fi uitat la un film din ăla stupid de groază.

— Nu, mi-e bine, Zo. Nu mi-ai făcut nimic rău. - A întins mâna şi mi-a tras mâna mea de pe faţă. - Totul o să fie bine, nu-ţi mai face atâtea griji.

Voiam să-l cred şi dintr-odată am realizat că voiam să-l revăd. Am oftat.

— O să încerc. Dar acum chiar trebuie să plec. Nu pot să mai întârzii la şcoală.

M-a prins de mână. I-am simţit pulsul şi mi-am dat seama că fremăta în ritmul inimii mele, de parcă noi doi ne-am fi sincronizat trupurile.

— Promite-mi că o să mă suni, a spus.

— Îţi promit.

— Şi că ne vedem din nou aici săptămâna viitoare.

— Nu ştiu când pot să scap. O să fie cam greu în timpul săptămânii.

Mă aşteptam să protesteze, dar pur şi simplu a dat din cap şi m-a strâns de mână.

— Bine, am înţeles. Trebuie să fie o mare porcărie să stai la şcoală 24 de ore din 24, de luni până duminică. Uite cum facem. Vineri jucăm cu Jenks, acasă. Poţi să vii la Starbucks, să ne întâlnim după meci?

— Poate vin.

— O să încerci? - Da.

Mi-a zâmbit larg şi s-a aplecat spre mine să mă sărute. - Aşa te vreau! Ne vedem vineri. - S-a dat jos din maşină şi, înainte să închidă portiera, s-a aplecat şi mi-a spus: Te iubesc, Zo.

Pe când mă îndepărtam l-am văzut în oglinda retrovizoare. Stătea în mijlocul parcării, cu batistuţa încă la gât şi-mi făcea cu mâna.

— Zoey Redbird, nu ştii în ce te bagi, mi-am spus cu glas tare. Zăgazurile cerului plumburiu s-au rupt şi s-a pornit o ploaie rece.

La trei fără douăzeci şi cinci intram în vârfurile picioarelor înapoi în cameră. Până la urmă era bine că rămăsese atât de puţin timp, aşa nu mă gândeam prea mult la ce aveam de făcut. Stevie Rae şi cu Nala dormeau buştean. De fapt, Nala plecase din patul meu gol şi se făcuse covrig la capul lui Stevie Rae, pe perna ei. Am zâmbit. Ştiam bine că pisicuţa asta era genul care punea fundul pe perna omului. Am deschis încetişor raftul de sus al biroului meu şi am luat telefonul de unică folosinţă al lui Damien şi bucăţica de hârtie pe care mâzgălisem numărul FBI-ului, după care m-am dus la baie.

Am inspirat adânc de câteva ori şi mi-am amintit de sfatul lui Damien: n-o lungi prea mult. „Vezi să pari un pic furioasă şi lejer dusă cu pluta, dar vezi să nu se observe că eşti o puştoaică.” Am format numărul. La auzul vocii serioase a bărbatului care a răspuns cu: „Biroul Federal de Investigaţii. Cu ce vă pot ajuta?”, mi-am luat o voce gravă şi tăioasă şi am rostit fiecare cuvânt în parte ca şi cum aş fi avut grijă să-mi stăpânesc mânia care mă rodea, aşa cum îmi descrisese Erin, cu brusca şi neobişnuita ei pricepere într-ale politicii, că ar trebui să dau impresia că mă simt.

— Vreau să vă anunţ că am pus o bombă. - Am continuat să vorbesc, ca să nu-i dau timp să mă

întrerupă, rostind cuvintele încet şi clar, pentru că ştiam că mă înregistrează. - Gruparea mea, Jihadul naturii (lui Shaunee îi aparţinea numele ăsta), a amplasat-o în apă pe unul dintre pilonii (cuvântul ăsta fusese ideea lui Damien) podului 1-40 de peste râul Arkansas, în apropiere de Webber's Falls. Este programată să se declanşeze la orele 15:15 (ideea genială de a spune ora în felul ăsta, oficial, îi aparţinuse tot lui Damien). Ne asumăm pe deplin răspunderea pentru acest act de nesupunere civică (o altă contribuţie de-a lui Erin, deşi recunoscuse că terorismul nu era tocmai nesupunere civică, ci, ăă... terorism, o chestie complet diferită), ca să protestăm împotriva intervenţiei guvernului Statelor Unite în viaţa noastră şi împotriva poluării râurilor din America. V-am avertizat, dar ţineţi minte că este doar primul nostru atac! am spus şi am închis.

Apoi am întors hârtiuţa şi am format numărul de pe verso.

— Fox News Tulsa! a răspuns o femeie zglobie.

Ideea asta era a mea. Mă gândisem că, dacă sun la un canal local de ştiri, aveam mai multe şanse ca ştirea despre ameninţarea cu bomba să fie difuzată rapid la ştirile locale şi apoi vedeam la televizor şi poate chiar aflam sigur când sau dacă tentativa noastră de a-i face să închidă podul reuşise. Am mai tras o gură de aer şi m-am apucat să duc la îndeplinire şi restul planului.

— O grupare teroristă cunoscută drept Jihadul naturii a sunat la FBI ca să anunţe că au amplasat o bombă pe podul 1-40 peste râul Arkansas, în apropiere de Webber's Falls. Este programată să explodeze astăzi la trei şi un sfert. - Am făcut greşeala să mă opresc o secundă, iar femeia, care dintr-odată nu mai era aşa de zglobie, a spus:

— Doamnă, vă rog să vă prezentaţi şi să-mi spuneţi de unde aveţi informaţia asta.

— Jos guvernul, să nu mai intervină şi să se

termine cu poluarea. Trăiască puterea poporului! am strigat şi apoi am închis. Imediat după aceea am închis telefonul de tot. Genunchii mi s-au înmuiat şi m-am prăbuşit pe capacul de la toaletă. O făcusem, chiar o făcusem!

În uşa de la baie s-au auzit două bătăi timide, urmate de vocea cântată a lui Stevie Rae.

— Zoey, ai păţit ceva?

— N-am nimic, am spus fără vlagă.

Cu un efort, m-am ridicat şi m-am dus la uşă. Am deschis-o şi am dat cu ochii de Stevie Rae, care mă privea adormită şi cu un aer de iepuraş speriat.

— Ai sunat? a întrebat în şoaptă.

— Da, da' nu e nevoie să vorbeşti în şoaptă. Suntem doar noi două. - Nala a căscat şi mi-a aruncat un „miorla-aau” morocănos din locul unde zăcea, pe perna lui Stevie Rae. - Şi cu Nala.

— Ce s-a întâmplat? Au spus ceva?

— După faza cu „bună ziua, FBI”, nu. Damien a zis să nu le dau ocazia să spună ceva, nu?

— Le-ai spus că noi suntem Jihadul naturii?

— Stevie Rae, nu suntem în realitate Jihadul naturii, doar ne prefacem.

— Păi, te-am auzit strigând faza cu jos guvernul şi cu poluarea şi m-am gândit că... poate... de fapt, nu ştiu ce-am gândit. Cred că m-a luat valul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Stevie Rae, mă prefăceam. Femeia de la televiziu-ne m-a întrebat cum mă cheamă şi cred că m-am cam pierdut. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, le-am spus tot ce am vorbit noi. Sper să dea roade.

Mi-am scos de pe mine hanoracul şi l-am agăţat de speteaza unui scaun, ca să se usuce.

Deodată, Stevie Rae a observat că am părul ud şi Semnul acoperit, chestie de care uitasem complet cu gândul la telefoane. La naiba!

— Ai fost undeva?

— Îhî, am spus cu îndărătnicie. Nu mă mai lua somnul, aşa că m-am dus la magazinul American Eagle din Utica şi mi-am luat un pulover, am spus şi am arătat spre sacoşa udă pe care o aruncasem într-un colţ.

— Trebuia să mă trezeşti şi pe mine. Aş fi mers cu tine. Dacă nu ar fi părut atât de supărată, aş fi avut mai mult timp să mă gândesc la cât să-i spun din ce se întâmplase între mine şi Heath înainte să izbucnesc:

— Am dat nas în nas cu fostul meu prieten.

— Măiculiţă! Spune tot! a exclamat şi s-a trântit în pat cu ochii scânteietori. Nala a mârâit, a sărit de pe perna ei şi s-a urcat pe a mea. Am înşfăcat un prosop şi m-am apucat să-mi şterg părul.

— Eram la Starbucks, iar el lipea anunţuri cu poza lui Brad.

— Şi ce s-a întâmplat când te-a văzut?

— Am stat de vorbă. Şi-a dat ochii peste cap.

— Hai, spune tot, ce s-a mai întâmplat?

— S-a lăsat de băutură şi de droguri.

— Mamă! Asta e treabă serioasă. Nu de-aia te-ai despărţit de el în primul rând?

— Îhî.

— Ia zi, cum mai stă treaba cu el şi cu târâtura aia de Kayla?

— Heath zice că nu s-au mai întâlnit din cauza tâmpeniilor pe care le spune ea despre vampiri.

— Vezi? Am zis noi că din cauza ei au venit poliţaii ăia să te ia la întrebări, a spus Stevie Rae.

— Aşa se pare.

Stevie Rae m-a privit cu atenţie, chiar prea multă.

— Îl mai placi încă, nu-i aşa?

— Nu e chiar aşa de simplu.

— De fapt, într-o oarecare măsură e foarte simplu.

Dacă nu-l mai placi, gata, ai terminat cu el. E simplu, mi-a explicat Stevie Rae cu o logică imbatabilă.

— Îl mai plac încă, am recunoscut.

— Aha! a exclamat şi s-a foit un pic în pat. Fată, ai un milion de tipi la picioare. Ce-o să te faci?

— Habar n-am, i-am răspuns amărâtă.

— Erik se întoarce mâine de la concursul de monologuri.

— Ştiu. Neferet a spus că Loren s-a dus să îi sprijine pe Erik şi pe ceilalţi colegi ai noştri, ceea ce presupune că se întoarce mâine cu ei. Şi i-am spus lui Heath că vineri după meci ies cu el.

— O să-i spui lui Erik despre treaba asta?

— Habar n-am.

— Îl placi mai mult pe Heath decât pe Erik?

— Habar n-am.

— Şi cu Loren cum rămâne?

— Stevie Rae, habar nu am. - Durerea de cap se instalase confortabil şi mi-am frecat tâmplele. - Ce-ar fi să nu mai pomenim nimic de asta un timp, cel puţin până îmi mai limpezesc un pic gândurile.

— Bine. Hai să mergem, a spus şi m-a înşfăcat de mână.

— Unde? am întrebat complet nedumerită.

Trecuse de la Heath la Erik, apoi la Loren şi, hodoronc-tronc, „hai să mergem!”

— Ai nevoie de tratament cu Contele Ciocula, iar eu cu Lucky Charms, şi amândouă de ştirile de la CNN şi de la postul local.

Mi-am târât picioarele spre uşă. Nala s-a întins, a miorlăit morocănoasă şi apoi m-a urmat fără chef. Stevie Rae a dat din cap spre noi două.

— Haideţi, mândrelor. O să vezi ce bine o să te simţi după o porţie de Contele Ciocula.

— Şi după o cola, am spus.

Stevie Rae s-a strâmbat de parcă ar fi strivit o lămâie între dinţi.

— La micul dejun?

— Hm, am sentimentul că e genul ăla de zi în care cola la micul dejun este o necesitate.

CAPITOLUL 14

Din fericire, n-a durat prea mult până să avem veşti. Eu, Stevie Rae şi gemenele ne uitam la „Doctor Phil Show” şi exact la trei şi zece - Stevie Rae şi cu mine eram la al doilea bol de cereale, iar eu la a treia cola - Fox News a întrerupt emisiunea cu ştiri de ultimă oră.

„Sunt Chera Kimiko şi vă prezint ştirile de ultimă oră. Am fost informaţi că în această după-amiază, în jurul orelor 14:30, biroul local al FBI-ului a primit o ameninţare cu bombă din partea unei grupări teroriste numită Jihadul naturii. Postul nostru de televiziune a aflat că gruparea pretinde că a amplasat o bombă pe podul 1-40, care traversează râul Arkansas în apropiere de oraşul Webber's Falls. Mai multe informaţii are corespondentul nostru Hannah Downs.”

Am privit toţi patru nemişcaţi cum camera de filmat se opreşte asupra tinerei reportere care stătea în faţa unui pod aparent obişnuit. Mă rog, era obişnuit, cu excepţia armatei de oameni în uniforme care roiau în jurul lui. Am respirat uşurată. Podul era categoric închis.

„Mulţumesc, Chera. După cum puteţi vedea, podul a fost închis de către FBI, poliţia locală şi echipele ATF din Tulsa. În momentul de faţă au loc cercetări minuţioase, pentru a descoperi presupusa bombă.

— Hannah, au descoperit ceva până în acest moment? a întrebat Chera.

— Chera, deocamdată nu se poate preciza. FBI-ul tocmai şi-a trimis bărcile în larg.

— Mulţumesc, Hannah.”

Apoi au dat legătura în studio.

„Vă vom ţine la curent cu acest eveniment imediat ce vom avea informaţii suplimentare despre presupusa

bombă sau despre această nouă grupare teroristă. Până atunci, dăm înapoi legătura...”

— Ameninţare cu bomba. Deşteaptă mişcare!

Vorbise atât de încet, iar eu eram aşa de concentrată la televizor, încât mi-a luat ceva să-i sesizez vocea. Când în sfârşit am realizat, mi-am înălţat iute privirea. Stătea în dreapta mea, un pic în spatele canapelei pe care stăteam eu şi Stevie Rae. Mă aşteptam să-i văd pe faţă obişnuitul rânjet dispreţuitor şi m-a surprins când a dat uşor din cap spre mine, aproape respectuos.

— Ce vrei? a spus Stevie Rae cu o voce tăioasă, lucru ciudat la ea, şi am remarcat că vreo câteva fete care se uitaseră până atunci la celelalte televizoare şi-au întors privirea spre noi. Judecând după brusca schimbare de expresie a Afroditei, o remarcase şi ea.

— De la un fost „frigider”? Nimic! a mârâit ea.

Insulta asta a făcut-o pe Stevie Rae să se crispeze. Ştiu că ura să i se reamintească faptul că îi permisese Afroditei şi găştii ei din Fiicele Întunericului să se folosească de sângele ei la ritualul de luna trecută, care scăpase de sub control. Să fii folosit drept „frigider” era o chestie aiurea, dar să ţi se spună aşa era de-a dreptul o jignire.

— Auzi, cotoroanţă infernală şi scârboasă, a spus Shaunee cu un glas mieros. Că veni vorba, se pare că noile Fiice ale Întunericului...

— Şi cu asta ne referim la noi, nu la tine şi la priete-nele tale dezgustătoare, a intervenit Erin.

— ... scot la bătaie un post de „frigider” pentru ritualul de mâine, a continuat Shaunee mieroasă.

— Şi, cum nu mai eşti deloc interesantă, singura ta şansă de a participa la ritual este pe post de gustărică, a spus Erin. Ai venit să dai concurs?

— Dacă de-aia ai venit, ne pare rău. Cine ştie pe unde ţi-au umblat ţie toate cele, iar nouă nu ne plac

scârboşeniile, a continuat Shaunee.

— Să mă pupi undeva, scârbă, a izbucnit Afrodita.

— N-ai tu norocul ăsta, i-a replicat Shaunee.

— Exact, târfă! a încheiat Erin.

Stevie Rae tăcea, palidă şi supărată. Îmi venea să le dau cap în cap.

— Gata, terminaţi. - Au amuţit, iar eu m-am uitat la Afrodita. - Să nu-i mai zici niciodată „frigider” lui Stevie Rae. - Apoi mi-am întors atenţia spre gemene. - Gata, nu mai foloseşte nimeni sângele novicilor la ritualuri. Asta înseamnă că nimeni nu mai e „gustărică”. - Nu se poate spune că ţipasem la gemene, dar mi-au aruncat amândouă priviri uimite şi îndurerate. Am oftat. - Suntem de aceeaşi parte a baricadei, am spus încet, ca să nu-mi răzbată glasul până la celelalte fete din încăpere, care se vedea clar că trag cu urechea. Aşa că n-ar fi rău să o lăsăm mai moale cu ciondăneala.

— Nu-ţi face iluzii. Nu suntem nici pe departe de aceeaşi parte a baricadei, a spus ea şi apoi s-a îndepărtat nervoasă, cu un rânjet.

Am privit în urma ei. Exact înainte să iasă pe uşă s-a uitat înapoi la mine şi mi-a făcut cu ochiul.

Ce fusese asta? Păruse chiar pusă pe glume, ca şi când am fi fost prietene şi ne jucam şi noi, dar asta era imposibil. Oare?

— Îmi dă fiori fata asta, a zis Stevie Rae.

— Afrodita are mari probleme, am spus, şi toate trei mi-au aruncat o privire de parcă aş fi spus că Hitler fusese de fapt băiat bun. Fetelor, eu nu vreau ca Fiicele Întunericului să fie o asociaţie elitistă, de fiţe, în care numai unii dintr-o gaşcă anume pot să intre; vreau să fie o asociaţie în care lumea să fie unită. - M-au fixat cu privirea. - Datorită ei am putut s-o salvez pe bunica şi alte câteva persoane.

— Ţi-a spus numai pentru că vrea ceva de la tine. E odioasă, Zoey. Să nu crezi vreodată altceva, a comentat

Erin.

— Te rog, nu-mi spune că o primeşti din nou în Fiicele Întunericului, a şoptit Stevie Rae.

Am clătinat din cap.

— Nu. Şi chiar dacă aş vrea, ceea ce nu e cazul - am adăugat iute -, potrivit noilor mele reguli, nu îndeplineşte condiţiile de a deveni membră. O Fiică sau un Fiu al Întunericului trebuie să ne susţină idealurile prin comportamentul său.

— Nici de-a naibii nu ştie cotoroanţa asta cum să fie cinstită, credincioasă, înţeleaptă, înţelegătoare şi sinceră cu orice altceva în afară de propriile planuri odioase, a pufnit Shaunee.

— Poate faţă de stăpânirea lumii să fie, a adăugat Erin.

— Şi să nu crezi că exagerează, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, nu e prietena mea! Chestia e că... nu ştiu..., am şovăit eu încercând să exprim în cuvinte instinctul care îmi şoptea atât de des şi mă îmboldea să fac sau să nu fac anumite lucruri. Cred că uneori chiar îmi pare rău pentru ea. Şi cred că o şi înţeleg un pic. Afrodita vrea pur şi simplu să fie acceptată, dar n-a găsit cea mai bună cale. Ea crede că prin manipulare, minciuni şi dominare poate forţa lumea s-o placă. Asta a văzut acasă şi ăsta e motivul pentru care e ea aşa acum.

— Zoey, îmi pare rău, dar asta e o vrăjeală, a spus Shaunee. E prea mare să se comporte ca dracu' doar pentru că are o mamă cretină.

— Hai, te rog, las-o mai moale cu frecţia asta că, vezi, Doamne, maică-sa e de vină pentru faptul că ea e o scârbă împuţită, a continuat Erin.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar şi mămica ta e sărită, Zoey, iar tu n-ai lăsat-o pe ea sau pe cretinul de taică-tu vitreg să facă din tine o ţăcănită, a zis Stevie Rae. Nici pe Damien nu-l mai place mămica lui pentru că este homosexual.

— Exact, iar el nu a devenit o cotoroanţă odioasă, i-a urmat gândul Shaunee. De fapt, el e exact invers. E ca... ca..., a şovăit ea în aşteptarea ajutorului lui Erin.

Geamăno, cum se numeşte personajul lui Julie Andrews din Sunetul muzicii?

— Maria. Şi ai dreptate, geamăno. Damien e ca măicuţa aia exagerat de bună la suflet. Trebuie s-o lase şi el mai moale, că altfel nu-i pică nimic în plasă.

— Nu pot să cred că vorbiţi despre viaţa mea amoroasă, s-a auzit vocea lui Damien.

Am tresărit toate şi am mormăit: „Scuze.” A clătinat din cap, în timp ce eu şi Stevie Rae ne-am dat mai încolo, ca să-i facem loc lângă noi.

— Şi ţin să vă anunţ că nu vreau doar „să-mi pice ceva în plasă”, potrivit dezgustătoarei voastre exprimări. Vreau o relaţie de lungă durată, cu o persoană la care să ţin, şi sunt dispus să aştept.

— Ja, Frăulein, a şoptit Shaunee.

— Maria, a mormăit şi Erin.

Stevie Rae a încercat să-şi disimuleze chicotitul într-un acces de tuse.

Damien a mijit ochii la ele, moment în care am hotărât că era rândul meu să intervin.

— A mers, i-am spus încet. Au închis podul.

Am scos telefonul mobil din buzunar şi i l-am dat înapoi. S-a asigurat că este închis şi a dat din cap.

— Ştiu, am văzut la ştiri şi am venit imediat încoace, a spus Damien şi şi-a aruncat privirea spre ceasul de la DVD playerul de lângă televizor, după care mi-a zâmbit larg. E trei şi douăzeci. Am reuşit!

Am schimbat toţi cinci un zâmbet. Aşa e, mă simţeam uşurată, dar mai aveam totuşi o grijă care nu-mi dădea pace şi era altceva decât problema mea cu Heath. Poate mai aveam nevoie de o cola, a patra.

— Bun, deci cu asta am terminat. De ce stăm aici şi discutăm despre viaţa mea amoroasă? s-a interesat

Damien.

— Sau despre absenţa ei, i-a şoptit Shaunee lui Erin, care, alături de Stevie Rae, făcea mari eforturi să nu râdă.

Fără să le bage în seamă, Damien s-a ridicat şi, cu ochii la mine, a spus:

— Hai să mergem! - Ce?

Şi-a înălţat ochii spre ceruri şi a clătinat din cap.

— Chiar trebuie să mă ocup singur de toate? Mâine ai de ţinut un ritual, iar asta presupune să aranjăm sala de recreere. Doar nu-ţi închipui că s-a oferit Afrodita voluntar să-ţi aranjeze treburile?

— Nici nu m-am mai gândit la asta! Păi, ce, avusesem timp?

— Ei, te gândeşti acum, a spus şi m-a tras în sus de mână. Avem treabă.

Mi-am înşfăcat cola şi l-am urmat cu toatele pe vârtejul de Damien afară, în după-amiaza rece şi noroasă de sâmbătă. Ploaia se oprise, dar norii erau şi mai negri.

— Cred că o să ningă, am spus şi am privit cu ochii mijiţi spre cerul plumburiu.

— O, ce mi-aş dori eu. Cât mi-ar plăcea să ningă! s-a entuziasmat Stevie Rae şi a făcut o piruetă cu braţele întinse, ca o fetiţă.

— Mută-te în Connecticut. O să ai atunci parte de zăpadă până o să-ţi iasă pe nas. După luni şi luni de frig şi de umezeală devine al naibii de plictisitor. Îţi spun eu! De-aia suntem noi, ăştia din nord, aşa de morocănoşi, i-a zis Shaunee în glumă.

— Nu-mi pasă ce spui tu, n-ai cum să-mi strici plăcerea. Zăpada e superbă. Pământul pare acoperit cu o pătură albă şi pufoasă când ninge. - Şi-a întins braţele şi a strigat: Vreau să ningă!

— Mda, şi eu vreau blugii ăia vintage, brodaţi, de 450 de dolari, pe care i-am văzut în noul catalog de la Victoria's Secret, a replicat Erin. Dar asta dovedeşte că

nu putem avea întotdeauna ce ne dorim, fie ea zăpadă, sau nişte blugi meseriaşi.

— Oo, geamăno, poate îi găseşti la reduceri. Blugii ăia sunt prea mişto ca să renunţi la ei.

— De ce nu încerci să vezi dacă nu poţi să reproduci modelul pe blugii tăi preferaţi? Nu poate să fie chiar aşa de greu, ştii? a făcut Damien o remarcă de bun simţ (dar tare gay).

Tocmai voiam să-i dau dreptate lui Damien când mi-a căzut pe frunte primul fulg de zăpadă.

— He, he, Stevie Rae, ţi s-a îndeplinit dorinţa. Ninge. Stevie Rae a chiţăit fericită.

— Aşa! Şi mai mult, şi mai mult!

Şi dorinţa i s-a îndeplinit. Când am ajuns la sala de recreere, fulgii dolofani de zăpadă se aşterneau peste tot. Trebuia să recunosc că Stevie Rae avea dreptate. Zăpada acoperise pământul ca un covor minunat şi totul devenise alb şi moale, şi chiar şi Shaunee cea morocănoasă şi sătulă de zăpadă râdea şi încerca să prindă fulgi cu limba.

Am intrat cu toţii în sala de recreere chicotind. Înăuntru mai erau câţiva colegi; unii jucau biliard, alţii jocuri video, la aparate ca cele din sălile de jocuri, dar cu aspect demodat. Când ne-au auzit râzând şi scuturându-ne de zăpadă, unii dintre ei s-au oprit şi au dat la o parte draperiile grele, negre, care protejau încăperea de lumina zilei.

— Îhî! le-a confirmat Stevie Rae. Ninge!

Eu am zâmbit şi mi-am făcut drum spre bucătăria-oara din spatele clădirii, urmată de Damien, de gemene şi de Stevie Rae cea turbată după zăpadă. Ştiam că lângă bucătărie era o magazie şi că acolo se aflau chestiile pe care le foloseau Fiicele Întunericului pentru ritualuri. Hai să mă apuc să aranjez treburile şi să mă prefac că ştiu ce naiba fac!

Am auzit uşa în spatele meu şi am fost surprinsă

de vocea lui Neferet.

— Superbă zăpadă, nu-i aşa?

Cei care stăteau pe la ferestre au aprobat-o respectuos. Spre surprinderea mea, am simţit o undă de iritare pe care mi-am înăbuşit-o imediat, m-am oprit şi m-am întors să-mi salut mentorul. Prietenii mei m-au urmat, cum îşi urmează boboceii de raţă mămica.

— Zoey, mă bucur să te găsesc aici, a spus Neferet cu atâta afecţiune în glas, încât iritarea pe o care o simţisem faţă de ea pentru că mă întrerupsese a dispărut ca prin farmec. Neferet era ceva mai mult decât mentorul meu. Îmi era ca o mamă, iar eu dădeam dovadă de egoism să mă enervez că venise să mă caute.

— Bună, Neferet, i-am spus cu căldură. Noi tocmai ne pregăteam să aranjăm sala pentru ritualul de mâine noapte.

— Excelent! Acesta este unul dintre lucrurile despre care voiam să-ţi vorbesc. Dacă ai nevoie de ceva pentru ritual, te rog, nu ezita să mă întrebi. Şi te asigur că mâine noapte am sa fiu si eu prezentă, dar nu-ţi face griji - mi-a zâmbit ea din nou - nu rămân până la sfârşit, stau doar cât să arăt că sprijin noua ta organizare a Fiicelor Întunericului, după care am să las Fiicele Şi Fiii Întunericului în mâinile tale pricepute.

— Îţi mulţumesc, Neferet, i-am răspuns.

— Al doilea motiv pentru care voiam să te găsesc pe tine şi pe prietenii tăi - a spus şi le-a zâmbit şi celorlalţi din gaşca mea - este că voiam să vi-l prezint pe noul nostru elev. - A facut un semn si un puşti pe care nu-l remarcasem până atunci a păşit uşor în faţa. Era drăguţ, genul studios, cu părul ciufulit, şaten-deschis şi cu nişte ochi albaştri tare frumoşi. Evident, era genul de tocilar cam tâmpiţel, dar unul agreabil şi cu potenţial, în traducere liberă: face baie, se spală pe dinţi şi, în plus, are pielea şi părul frumoase şi nu se îmbracă nasol. - Vi-l prezint tuturor pe Jack Twist. Jack, ea este novicea mea,

Zoey Redbird, liderul Fiicelor Întunericului, iar ei sunt prietenii ei şi membri ai Consiliului Monitorilor, Erin Bates, Shaunee Cole, Stevie Rae Johnson şi Damien Măslin.

Neferet a făcut un gest spre fiecare în parte, iar fiecare a răspuns „Salut”. Puştiul cel nou părea emoţionat şi palid, dar în afară de asta avea un zâmbet drăguţ şi nu părea genul de inadaptat social. Tocmai mă întrebam de ce mă căutase pe mine ca să mi-l prezinte pe tip, când a început să explice.

— Jack este poet şi scriitor, şi Loren Blake o să fie mentorul lui, dar el nu se întoarce din călătoria de pe coasta de est până mâine. De asemenea, Jack o să fie colegul de cameră al lui Erik Night. După cum ştiţi cu toţii, nici Erik nu este in şcoală până mâine. Aşa că m-am gândit că ar fi bine ca voi cinci să-i explicaţi lui Jack cum stau lucrurile pe aici, să-l ajutaţi să se simtă ca acasă şi să se instaleze astăzi.

— Sigur, cu mare plăcere, am spus fără nicio ezitare. Niciodată nu e prea plăcut să fii elevul cel nou.

— Damien, ai putea să-i arăţi tu lui Jack camera în care o să stea împreună cu Erik?

— Sigur, nici o problemă, a răspuns Damien.

— Ştiam eu că pot conta pe prietenii lui Zoey - a spus Neferet cu un zâmbet incredibil. Strălucirea lui părea că luminează întreaga încăpere şi, dintr-odată, sufletul mi s-a umplut de bucurie că toţi ceilalţi elevi erau de faţă şi vedeau că Neferet arăta aşa de clar faptul că ne apreciază. — Nu uita, dacă ai nevoie de ceva pentru mâine, anunţă-mă. A, pentru că este primul tău ritual, i-am rugat pe cei de la bucătărie să-ţi pregătească ceva special ţie şi Fiicelor şi Fiilor Întunericului pentru masa de după aceea. Ar trebui să fie un eveniment la care să te simţi extraordi-nar, Zoey.

Atenţia ei m-a copleşit şi n-am putut să n-o compar cu răceala şi cu dezinteresul mamei faţă de mine. Tristul

adevăr era că mamei nu-i păsa suficient încât să mă mai trateze în vreun fel. Timp de o lună întreagă n-o văzusem decât cu ocazia aia şi, după scena tâmpită pe care i-o făcuse lui Neferet cretinul de bărbatu-său, se părea că n-o s-o mai văd prea curând. D-aia nu mai puteam eu! Aveam alături de mine nişte prieteni extraordinari şi un mentor ca Neferet.

— Mulţumesc din suflet, Neferet, am spus şi am înghiţit nodul care mi se pusese în gât de emoţie.

— Cu mare plăcere. Atâta pot să fac şi eu pentru primul Ritual al Lunii Pline ţinut de novicea mea în calitate de lider al Fiicelor Întunericului.

M-a îmbrăţişat uşor şi a ieşit din încăpere, dând blând din cap spre ceilalţi, care o salutau respectuos.

— Mamă! a exclamat Jack. Este fantastică.

— Da, aşa e, am spus, după care le-am zâmbit prietenilor mei şi elevului celui nou. Bun, acum putem să ne apucăm de treabă? Avem o grămadă de chestii de scos de aici. - L-am văzut pe Jack complet pierdut. - Damien, ce-ar fi să-l pui tu un pic la curent pe Jack cu ritualurile vampirilor, ca să nu se mai simtă aşa de derutat. M-am îndreptat din nou spre bucătărie şi l-am auzit pe Damien începându-şi lecţia cu date despre Ritualul Lunii Pline.

— Ăă, Zoey, putem să te ajutăm cu ceva?

Mi-am aruncat privirea peste umăr. Drew Partain, un puşti scund şi atletic, pe care l-am recunoscut pentru că era cu mine la cursul de scrimă - e un scrimer incredibil, la fel de bun ca Damien, şi ăsta nu e puţin lucru - şedea înconjurat de un grup de băieţi lângă zidul cu ferestrele acoperite cu draperii negre. Mi-a zâmbit, dar am remarcat că ochii îi tot fugeau la Stevie Rae.

— Sunt multe lucruri de cărat. Ştiu asta pentru că eu şi cu băieţii o ajutam pe Afrodita să pregătească sala.

— Hm, am auzit-o pe Shaunee bombănind în barbă. Înainte ca Erin să contribuie şi ea cu ceva la

sarcasmul lui Shaunee, am spus:

— Ne-ar prinde bine ajutorul vostru. - Apoi i-am pus la încercare. - Numai că ritualul meu o să fie altfel. Damien poate să vă arate la ce mă refer. - Am aşteptat privirile dispreţuitoare şi sarcasmul pe care genul ăsta de băieţi cu muşchi aveau tendinţa să i le arate lui Damien şi celorlalţi ţipi declaraţi homosexuali din şcoală, dar Drew a dat pur şi simplu din umeri şi a spus: Nici o problemă. Spune-ne doar ce să facem, a adăugat el cu un zâmbet larg şi i-a făcut cu ochiul lui Stevie Rae, care a chicotit şi s-a înroşit toată.

— Damien, ţi-i las ţie pe mână, am spus.

— Sunt sigur că a îngheţat iadul pe undeva - a şoptit Damien abia mişcând din buze. Apoi a continuat cu vocea lui obişnuită. - Primul lucru care nu-i place lui Zoey este că sala arată ca o morgă, cu toate aparatele alea de jocuri lipite de zid şi acoperite cu pânză neagră. Aşa că haideţi să vedem dacă putem să le ducem în bucătărie şi pe hol!

Grupul lui Drew s-a apucat de treabă alături de Damien şi de elevul cel nou, iar Damien şi-a reluat lecţia.

— Noi ne ducem să luăm lumânările şi să tragem masa aici, le-am spus băieţilor şi le-am făcut semn gemenelor şi lui Stevie Rae să vină cu mine.

— Damien a nimerit în paradisul poponauţilor, a comentat Shaunee când ne-am îndepărtat suficient de mult.

— Era şi timpul ca tipii ăia să înceteze să se mai comporte ca nişte bădărani ignoranţi şi să-şi bage minţile în cap, am completat eu.

— Nu la asta se referea Shaunee, deşi suntem de acord cu tine, m-a aprobat Erin. Ea vorbea despre elevul cel nou, domnişorica Jack Twist.

— Şi de unde ideea asta că este homosexual? a întrebat Stevie Rae.

— Fată, tu trebuie să-ţi mai lărgeşti orizonturile, i-a

replicat Shaunee.

— M-aţi pierdut şi pe mine. De ce credeţi că Jack e homosexual? am întrebat.

Shaunee şi Erin au făcut un schimb de priviri pline de compasiune, după care Erin a explicat:

— Jack Twist este numele cowboy-ului homosexual până în măduva oaselor interpretat de frumosul de Jake Gyllenhaal în Brokeback Mountain.

— Şi hai să fim serioşi, cine îşi alege numele ăsta şi are un aspect de tocilar drăguţei e categoric genul Mary Poppins.

— Hm, am făcut eu.

— Să dea naiba, a spus Stevie Rae. N-am văzut niciodată filmul ăsta. La noi în Henrietta nu l-au adus la Cinema 8.

— Pe bune? s-a minunat Shaunee.

— Hai, mă, sunt uimită, s-a mirat Erin.

— Păi, atunci, Stevie Rae, cred că e timpul să vezi pe DVD filmul ăsta, e demenţial, a încheiat Shaunee.

— Se sărută tipi între ei în filmul ăsta?

— Îţi lasă gura apă! au exclamat la unison Shaunee şi Erin. M-am străduit să nu râd când am văzut ce faţă a făcut Stevie Rae, dar n-a fost chip.

CAPITOLUL 15

Aproape terminaserăm de aranjat sala când cineva a dat drumul la televizorul cu ecran mare pe care fuseserăm nevoiţi să-l lăsăm în sala principală, exact la ştirile de seară. Am făcut toţi cinci un schimb rapid de priviri. Principala ştire era despre ceea ce ei numeau „farsa privitoare la amplasarea unei bombe de către Jihadul naturii”. Deşi ştiam că nu-mi puteau localiza apelul şi îl văzusem pe Damien scăpând ca din întâmplare telefonul pe jos, după care îl călcase în picioare, am respirat cât de cât mai liniştită numai când

Chera Kimiko a repetat că până în momentul de faţă poliţia nu avea indicii despre identitatea grupării teroriste.

Într-un reportaj pe aceeaşi temă, şi anume incidentul de pe râul Arkansas, postul Fox News anunţa că, în seara asta, Samuel Johnson, căpitanul unui şlep de transport riveran, a avut un atac de cord în timp ce conducea şlepul. „Fericita coincidenţă” a făcut ca traficul să fie întrerupt şi ca poliţia şi paramedicii să fie foarte aproape. Fusese aşadar salvat şi niciun alt pod sau şlep nu fuseseră avariate.

— Asta era! a exclamat Damien. A avut un atac de cord şi s-a izbit cu şlepul de pod.

Am dat greoi din cap.

— Asta dovedeşte că viziunea Afroditei a fost adevărată.

— Nu că asta ar fi o veste prea bună, a spus Stevie Rae.

— Eu cred că e, am răspuns. Atâta timp cât Afrodita ne spune despre viziunile ei, cel puţin putem să le luăm în serios.

Damien a clătinat din cap.

— Trebuie să existe un motiv pentru care Neferet crede că Nyx i-a luat Afroditei harul. Păcat că nu putem să-i spunem nimic, că poate aşa ne-ar explica ea ce se întâmplă sau s-ar răzgândi în privinţa Afroditei.

— Nu, i-am dat cuvântul meu că n-am să spun nimic.

— Dacă Afrodita chiar s-ar transforma din cotoroanţă în non-cotoroanţă, s-ar duce ea singură la Neferet, a spus Shaunee.

— Poate că ar trebui să stai de vorbă cu ea despre asta, a sugerat Erin.

Stevie Rae a pufnit.

M-am strâmbat la ea, dar n-a remarcat nimic, pentru că Drew zâmbea în direcţia noastră, iar ea era

prea ocupată să se înroşească în obraji ca să mai fie atentă la mine.

— Ce zici, Zoey? m-a întrebat el fără să-şi desprindă ochii de la Stevie Rae.

„Zic că îţi place de colega mea de cameră”, îmi venea să spun, dar mi s-a părut că era drăguţ, iar îmbujorarea lui Stevie Rae demonstra foarte clar că şi ea credea la fel, aşa că am ales să n-o fac să se simtă aiurea.

— Arată bine, am spus.

— Nici de aici nu se vede prea rău, a comentat Shaunee măsurându-l pe Drew cu privirea.

— Idem, geamăno, a spus şi Erin şi a dat din sprâncene la Drew. Băiatul nu le-a remarcat pe niciuna dintre gemene şi nu părea să aibă ochi decât pentru Stevie Rae.

— Mor de foame, a spus el.

— Şi eu, a sărit şi Stevie Rae.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva? a întrebat-o Drew.

— Bine - a spus iute Stevie Rae; dintr-odată a părut să-şi dea seama că eram şi noi, ceilalţi, acolo şi că ne uitam la ea şi s-a înroşit şi mai tare. - Doamne, e ora mesei. Mai bine ar fi să mergem cu toţii să mâncăm ceva. - Şi-a trecut agitată mâna prin părul ei cârlionţat şi a strigat după Damien, care era în partea cealaltă, pe deplin adâncit într-o discuţie cu Jack. Din câte am prins, le plă-ceau aceleaşi gen de cărţi şi dezbăteau care dintre cărţile cu Harry Potter era cea mai bună. Se vede treaba că erau la fel de tocilari. - Damien, noi ne ducem să mâncăm. Ţie şi lui Jack nu vă e foame?

Jack şi Damien au făcut un schimb de priviri, după care Damien a strigat şi el la rândul lui:

— Mda, venim.

— S-a marcat, a spus Stevie Rae, zâmbindu-i încă larg lui Drew. Cred că tuturor ne e foame.

Shaunee a luat-o spre uşă cu un oftat.

— Mi se face rău de la atâţia hormoni lăsaţi în libertate.

— Mă simt ca într-o telenovelă. Stai, geamăno, că vin şi eu, a spus Erin.

— De ce sunt gemenele atât de ironice când vine vorba de dragoste? l-am întrebat pe Damien în timp ce el şi Jack traversau sala ca să ne urmeze.

— Nu sunt. Sunt doar supărate că ultimii câţiva tipi cu care au ieşit le-au plictisit, m-a lămurit Damien.

Am ieşit afară în gaşcă şi am îmbrăţişat frumuseţea serii înzăpezite de noiembrie. Fulgii erau mai mici acum, dar încă mai cădeau fără încetare, dând Casei Nopţii un aer medieval şi mult mai misterios decât de obicei.

— Mda, gemenele sunt cam dure cu tipii. Îi cam bagă-n priză, nu glumă, a spus Stevie Rae şi am remarcat că mergea foarte aproape de Drew; din când în când, mâinile li se atingeau.

Tipii care ne ajutaseră cu mutatul mobilei prin sala de recreere au scos şi ei tot felul de sunete înăbuşite de aprobare. Îmi închipuiam că ar fi intimidant pentru orice tip, fie el om, sau vampir, să iasă cu vreuna dintre gemene.

— Mai ştiţi când Thor a invitat-o pe Erin să iasă cu el? şi-a amintit unul dintre prietenii lui Drew, pe care cred că-l chema Keith.

— Îhî, l-a făcut lemur. Ştiţi lemurii ăia tembeli din filmul de la Walt Disney, nu? a spus Stevie Rae printre hohote de râs.

— Iar Walter a ieşit cu Shaunee exact de două ori şi jumătate. Apoi, la Starbucks, de faţă cu toată lumea, l-a numit „procesor Pentium 3”, a spus Damien.

L-am privit încurcată.

— Z, s-a ajuns până la procesorul Pentium 5!

— A!

— Erin îi mai zice încă dl. Încetinescu ori de câte ori îl vede, a mai zis Stevie Rae.

— Se vede treaba că e nevoie de doi tipi cu adevărat deosebiţi ca să iasă cu fetele astea, am remarcat.

— Eu cred că fiecare îşi are perechea lui - a spus Jack brusc. Ne-am întors cu toţii spre el, motiv pentru care a roşit. Ca să nu aibă nimeni timp să râdă de el, am încuviinţat repede: Eu sunt de acord cu Jack. „Mai nasol e să descoperi care anume e aia”, mi-am zis apoi în gând.

— Categoric! a spus Stevie Rae cu optimismul care o caracterizează.

— Absolut, a zis Damien, mi-a făcut cu ochiul şi i-am răspuns şi eu cu un zâmbet.

— Hei! a strigat Shaunee din spatele unui copac. Despre ce vorbiţi?

— Despre inexistenta voastră viaţa amoroasă! a strigat Damien vesel.

— Serios? a răspuns ea.

— Serios, a repetat Damien.

— De ce nu spui mai bine cât de rece şi de ud eşti? a spus Shaunee.

— Ce? Nu e adevărat, s-a burzuluit Damien.

Erin s-a ivit şi ea din spatele copacului, cu un bulgăre de zăpadă în mână.

— O să fii! a strigat şi l-a aruncat, nimerindu-l pe Damien exact în piept.

Normal că s-a pornit bătaia cu bulgări de zăpadă.

Puştii au chiţăit şi au alergat să se pună la adăpost, în timp ce luau de pe jos zăpadă şi le bombardau pe Shaunee şi pe Erin. Eu am bătut în retragere.

— Ţi-am spus eu că zăpada e o chestie demenţială! a spus Stevie Rae.

— Atunci, hai să ne rugăm pentru un viscol, a strigat Damien în timp ce o ţintea pe Erin. Grămezi de vânt şi de zăpadă. E tot ce trebuie pentru o bătaie cu

bulgări!

A lansat bulgărele, dar Erin fusese mai rapidă şi se retrăsese la adăpost exact la timp ca să evite să-şi ia unul în cap.

— Unde te duci, Z? a strigat Stevie Rae din spatele unui tufiş ornamental.

Am observat că Drew era chiar lângă ea şi că trăgea focuri de acoperire în Shaunee.

— La centrul multimedia, tre' să mă gândesc la ce spun mâine la ritual. Iau ceva să mănânc în cameră după ce termin. - În timpul ăsta am continuat să mă retrag din ce în ce mai iute. - Mă oftic că trebuie să părăsesc distrac-ţia, dar..., şi m-am refugiat în spatele uşii celei mai apropiate, pe care am trântit-o în urma mea la timp ca să nu mă aleg decât cu trei buf-buf-buf-uri în uşa veche.

Nu fusese o scuză ca să scap de bătaia cu bulgări. De fapt, mă gândisem dinainte să sar peste cină şi să stau vreo câteva ore la centrul multimedia. A doua zi trebuia să formez cercul şi să conduc un ritual străvechi ca luna de pe cer.

Habar n-aveam ce fac.

Mă rog, formasem eu un cerc împreună cu prietenii mei acum o lună, experiment menit să verifice dacă într-adevăr aveam o afinitate faţă de elemente sau doar bătusem câmpii. Până să simt forţa vântului, a focului, a apei, a pământului şi a spiritului străbătându-mă de faţă cu prietenii mei, aş fi pariat pe varianta cu bătutul câmpilor. Nu că sunt genul cinic, dar, ce Dumnezeu, sau, cum ar spune gemenele, hai s-o lăsăm mai moale. Era destul de ciudat să pot să-mi iau forţa de la cele cinci elemente. Că doar nu suntem în X-Men, deşi, între noi fie vorba, mi-ar plăcea să stau un pic la taine cu Wolverine.

Cum era de aşteptat, centrul multimedia era pustiu; în fond, era sâmbătă noaptea. Numai un tocilar de mare clasă ar sta aici sâmbătă noaptea. Ştiu că nu mă

avantajează afirmaţia asta. Tocmai hotărâsem de unde să-mi încep cercetarea. Am deschis catalogul online şi am căutat cărţi vechi de descântece şi ritualuri, ignorându-le pe cele publicate recent. Mi-a surâs în mod special una intitulată Rituri mistice ale lunii de cleştar, scrisă de Fiona. I-am recunoscut vag numele ca fiind cel al unei poetese vampir laureate, de la începutul secolului al XIX-lea. Aveam şi noi în dormitor un poster meseriaş cu ea. Am mâzgălit cota cărţii şi am găsit-o pe un raft întunecos, plină de praf şi uitată de lume. Mi-am spus că e un semn bun că e o carte din aia veche, legată în piele. Eu voiam o bază solidă şi tradiţie, pentru ca sub conducerea mea Fiicele Întunericului să cunoască mai mult decât influenţa modernă şi mult prea uşuratică a Afroditei.

Am deschis caietul, mi-am scos pixul preferat şi m-am dus cu gândul la ce spusese Loren, că el preferă să scrie poezie de mână, nu la calculator... şi mi-am amintit cum mă atinsese Loren pe faţă... şi pe spate... şi fiorul dintre noi. Am zâmbit şi am simţit cum mă îmbujorez şi mi-am dat seama că stăteam acolo ca o idioată şi rânjeam, roşie la faţă, gândindu-mă la un tip care era prea mare pentru mine şi vampir pe deasupra. Amândouă chestiile astea îmi creau o stare de agitaţie, cum era şi cazul. Era el meseriaş foc, dar avea douăzeci şi ceva de ani. Era un adult pe bune, care ştia toate secretele vampirilor despre pofta de sânge şi, hm, despre pofte în general, chestie care, din nefericire, îl făcea şi mai adorabil, mai ales după scurtul, dar durul episod de giugiuleală cu supt de sânge inclus, dintre mine şi Heath.

Am lovit gânditoare pixul de pagina albă a caietului. Recunosc, mă sărutasem şi făcusem prostioare cu Erik în ultima lună şi da, îmi plăcuse, dar nu mersesem prea departe. Unul dintre motive era că, în ciuda probelor recente care indică contrariul, de obicei

nu mă port ca o târfuliţă. În plus, eram încă foarte conştientă de faptul că, din întâmplare, o văzusem pe Afrodita, fosta lui Erik, stând în genunchi în faţa lui şi încercând să-i facă sex oral. Nu voiam ca Erik să fie tentat să creadă că sunt şi eu o târfuliţă, ca fufa de Afrodita. Între noi fie vorba, m-am făcut că am uitat că îl mângâiasem pe Heath în partea din faţă a pantalonilor. Bun, deci mă simţeam categoric atrasă de Erik, despre care toată lumea credea că este prietenul meu oficial, deşi nu prea dăduserăm noi curs atracţiei ăsteia.

Apoi gândul mi-a zburat la Loren. Afară, la lumina lunii, când îmi dezgolisem spatele ca să mă vadă, el mă făcuse să mă simt femeie, nu o puştoaică lipsită de experienţă şi emoţionată, cum mă simţeam în prezenţa lui Erik. Când citisem dorinţa în ochii lui Loren, mă simţisem frumoasă, puternică şi foarte, foarte sexy. Şi da, trebuia să recunosc faţă de mine însămi că îmi plăcea sentimentul ăla.

Iar Heath, ce rol avea el în toată povestea asta? Ce simţeam pentru Heath era diferit de ce simţeam pentru Erik sau pentru Loren. De Heath mă legau multe lucruri. Ne ştiam din copilărie şi fuseserăm împreună, cu întreruperi, în ultimii câţiva ani. Întotdeauna mă simţisem atrasă de Heath şi avusesem nişte partide de giugiuleală pe cinste, dar niciodată nu mă mai excitase ca acum, când s-a tăiat la gât, iar eu i-am băut sângele.

M-am înfiorat şi m-am lins fără voie pe buze. Numai când mă gândeam la asta mă simţeam excitată şi îngrozită în acelaşi timp. Categoric, voiam să ne mai vedem. Dar era oare din cauză că mai ţineam încă la el sau din cauza poftei teribile de sânge care mă cuprindea în prezenţa lui?

Habar n-aveam.

E adevărat că îl plăceam pe Heath de ani de zile. Era un pic prostuţ uneori, dar de cele mai multe ori era adorabil. Se purta frumos cu mine şi îmi plăcea să umblu

cu el, asta cel puţin înainte să se ia de băutură şi să tragă pe nas. Apoi, din prostuţ devenise de-a dreptul prost şi încetasem să mai am încredere în el. Dar acum spusese că se lăsase de prostii, deci, asta însemna că redevenise tipul pe care îl plăceam atât de mult? Şi, dacă era adevărat, ce naiba trebuia să fac în legătură cu l)Erik, 2) Loren, 3) faptul că regulile Casei Nopţii interziceau categoric să-i beau sângele lui Heath şi 4) categoric, aveam să-i mai beau sângele.

Am oftat, dar aducea mai degrabă cu un suspin. Trebuia să stau de vorbă cu cineva.

Neferet? în niciun caz. Nici prin cap nu-mi trecea să-i spun unui vampir adult despre Loren. Ştiam că trebuia să recunosc că-i băusem sângele lui Heath - şi iar am oftat - şi probabil că făcusem şi mai puternică Impregnarea dintre noi. Dar nu puteam, cel puţin nu deocamdată. Ştiu că e egoist din partea mea, dar nu voiam să am necazuri cu ea câtă vreme mă străduiam să mă instalez la conducerea Fiicelor Întunericului.

Stevie Rae? Era cea mai bună prietenă a mea şi voiam să-i spun, dar, dacă aveam de gând să-i spun tot, trebuia să-i mărturisesc şi că-i băusem sângele lui Heath în două rânduri şi cât de mult voiam să mai beau. Cum să n-o bage în sperieţi aşa ceva? Mă băga până şi pe mine în sperieţi. Nu puteam să suport gândul că cea mai bună prietenă a mea m-ar privi ca pe un monstru. Pe lângă asta, nu cred că ar înţelege prea bine.

Nu puteam să-i spun nici bunicii. Categoric, nu i-ar plăcea faptul că Loren are douăzeci şi ceva de ani. Şi nici nu mă vedeam povestindu-i ei despre partea cu pofta din pofta de sânge.

Ciudat, dar mi-am dat seama care era singura persoană care nu s-ar speria de partea cu sângele şi care categoric ar înţelege chestia cu pofta etc, etc: Afrodita. Şi, paradoxal, o parte din mine mă îndemna să stau de vorbă cu ea, mai ales după ce descoperisem că viziunile

ei erau încă adevărate. Aveam un sentiment în legătură cu Afrodita care îmi spunea că e posibil să fie ceva mai mult decât o scârbă nesuferită, lucru pe care îl dovedise cu prisosinţă. O călcase pe nervi pe Neferet, asta era evident. Dar Neferet îi spusese Afroditei cu nişte cuvinte dure şi încărcate de ură că îi ieşise lui Nyx din graţii; apoi mi-a spus foarte clar şi mie, şi întregii şcoli, practic, că viziunile Afroditei erau false. Dar eu aveam dovada că nu era adevărat. Deşi gândul ăsta îmi dădea fiori pe şira spinării, începeam să mă întreb cât de multă încredere puteam să am de fapt în Neferet.

Am revenit cu greu cu picioarele pe pământ şi la ce aveam eu de căutat şi am deschis cartea cea veche de ritualuri, când deodată a căzut din ea o hârtiuţă. Am ridicat-o, gândindu-mă că vreo puştoaică îşi uitase notiţele în ea, şi am împietrit. Numele meu era trecut în partea de sus, cu un scris frumos pe care categoric îl recunoşteam.

Pentru Zoey

„Preoteasă ispititoare
Noaptea nu poate tăinui visu-ţi rubiniu
Pluteşte pe aripele Dorinţei”

Versurile poeziei mi-au trezit fiori. Ce naiba era asta? Cum de ştia cineva, mai ales Loren, care se presupunea că este pe coasta de est, că o să caut tocmai în cartea asta?!
începuse să-mi tremure mâna aşa de tare, încât am pus jos hârtia şi am recitit încet poemul. Dacă lăsam la o parte că era teribil de romantic faptul că poetul vampir laureat îmi compunea poezii şi citeam poezia fără să mă topesc pe picioare de cât de sexy era, înţelegeam ceva la fel de tulburător ca prezenţa haikuului aici. Noaptea nu poate tăinui visu-ţi rubiniu. Oare băteam câmpii sau din

versul ăsta reieşea că Loren ştie că am băut sânge? Şi dintr-odată mi s-a părut ceva ciudat la poemul ăsta... ceva periculos, ca un avertisment disimulat, şi am început să-mi pun întrebări în legătură cu autorul. Dacă nu-l scrisese Loren? Dacă fusese Afrodita? O auzisem discutând cu părinţii ei. Misiunea ei era să mă înlăture de la conducerea Fiicelor Întunericului. Oare asta era parte din planul ei? Dumnezeule, auzi, „planul ei”! începeam să vorbesc ca personajele din revistele proaste de benzi desenate.

Bun, Afrodita mă văzuse împreună cu Loren, dar de unde ştia de haiku? Şi de unde era să ştie ea că o să mă întorc în centrul multimedia ca să citesc fix din cartea asta veche? Asta părea mai degrabă ceva de care era capabil un vampir adult, care putea să citească gândurile, deşi habar n-aveam cum era posibil. În fond, nici măcar eu nu ştiam că o să aleg cartea asta până acum câteva minute.

Deodată m-am trezit cu Nala sărindu-mi pe masă şi mi-a stat inima în loc. S-a văicărit şi s-a frecat de mine.

— Hai, bine, mă apuc de treabă.

Dar, pe când căutam prin cartea veche după ritualuri şi descântece tradiţionale, mintea îmi tot fugea la poem şi la sentimentul neplăcut care mi se instalase confortabil în piept.

CAPITOLUL 16

Ieşeam cu Nala în braţe din centrul multimedia; pisicuţa dormea atât de adânc, încât nici nu se deranjase să mi se mai văicărească atunci când am ridicat-o. Când ieşeam din încăpere, m-am uitat la ceas şi, spre surprinde-rea mea, am constatat că trecuseră câteva ore. Nu mă mai mir că îmi amorţise fundul şi că aveam gâtul înţepenit. Însă nu prea mai conta că stătusem atâta timp într-o poziţie incomodă, pentru că mă gândisem cum să fac cu Ritualul Lunii Pline. Mi se luase o

piatră de pe inimă. Nu eram eu calmă pe deplin şi nu mă gândeam prea mult la faptul că o să ţin ritualul în faţa unei grămezi de colegi, din care majoritatea nu erau probabil prea încântaţi că preluasem eu conducerea de la prietena lor, Afrodita. Trebuia să mă concentrez pe ritualul în sine şi să mă gândesc la sentimentele extraordinare care mă copleşeau la invocarea celor cinci elemente. Restul avea să se rezolve de la sine, trag nădejde.

Am deschis uşa grea de la intrare şi am păşit într-o lume complet diferită. Ningea încontinuu şi cred că ninsese în tot timpul în care eu fusesem în centrul multimedia. Totul era acoperit cu o plapumă albă şi pufoasă. Bătuse vântul şi abia dacă vedeai la câţiva paşi în faţă. Felinarele care marcau poteca ascunsă vederii nu erau mai mult decât un licăr gălbui în bezna alburie. Probabil că ar fi trebuit să mă duc înapoi în clădire şi să o iau pe culoarul din şcoală spre dormitoare, să stau înăuntru cât mai mult posibil şi apoi să o iau la fugă pe distanţa dintre capătul şcolii şi dormitoarele fetelor, dar chiar nu aveam chef. M-am gândit câtă dreptate avusese Stevie Rae. Zăpada chiar era superbă. Schimba lumea, o făcea mai tăcută, mai pufoasă, mai misterioasă. Fiind novice, aveam deja ceva din rezistenţa la frig a vampirilor adulţi, deşi frigul îmi provocase bătăi de cap pe vremuri. Îmi zbura mintea la creaturi ţepene care supravieţuiau dacă beau sângele fiinţelor vii, ceva de groază, deşi, ciudat, gândul ăsta mă atrăgea ca un magnet. Acum înţelegeam mai multe despre fiinţa în care mă transformam, aşa că pricepeam şi că rezistenţa la frig avea mai degrabă legătură cu metabolismul meu întărit decât cu moartea. Vampirii nu sunt morţi, pur şi simplu, sunt Transformaţi. Oamenilor le plăcea să alimenteze încontinuu mitul înfiorător al morţilor ambulanţi, pe care începeam să-l găsesc din ce în ce mai enervant. În orice caz, îmi făcea mare plăcere să mă

plimb prin viscol fără să simt că îngheţ până în măduva oaselor. Nala s-a lipit de mine şi s-a pus pe tors când am cuprins-o protector cu braţele. Zăpada îmi înăbuşea zgomotul paşilor şi în momentul ăla mă simţeam de parcă aş fi fost singură într-o lume în care albul şi negrul se împleteau armonios, formând o nuanţă pe placul inimii mele.

Mersesem numai câţiva paşi când m-a trăsnit un gând şi am oftat şi, dacă nu mi s-ar fi revărsat pisica din braţe, mi-aş fi dat una în frunte. Trebuia să trec pe la magazia în care se găseau chestiile necesare pentru cursul de descântece şi ritualuri şi să iau nişte eucalipt. Din câte citisem în cartea aia veche de ritualuri, eucaliptul era asociat cu vindecarea, protecţia şi purificarea, lucruri pe care mi se părea important să le invoc la primul meu ritual în calitate de lider al Fiicelor Întunericului. Mi-am spus că puteam să iau şi mâine, dar pentru descântecul pe care voiam să-l fac trebuia să fie făcut funie şi... hm... cred că era mai înţelept să mă pregătesc, ca să nu-mi scape ceva din mână în timpul descântecului sau, şi mai rău, să descopăr dintr-odată că eucaliptul nu era aşa de elastic cum mă aşteptam eu şi să mă trezesc că se rupe în bucăţi când încerc să-l leg, moment în care aveam să mă fac roşie ca racul şi să-mi vină să intru în pământ, să mă chircesc ca un făt şi să mă pun pe plâns...

Mi-am alungat imaginea asta „drăguţă” din minte, m-am răsucit pe călcâie şi am pornit greoaie înapoi spre clădirea principală, în aceeaşi clipă am văzut silueta. Mi-a reţinut atenţia pentru că n-avea ce căuta acolo, şi nu doar pentru că mai exista un novice la fel de tembel să se plimbe pe afară pe ninsoarea asta. Ce m-a surprins a fost că persoana, pentru că pisică nu era şi nici tufiş, nu mergea pe alee. Mergea în direcţia sălii de recreere, dar traversa peluza la distanţă de mine. M-am oprit şi m-am chinuit să văd printre fulgii care cădeau. Fiinţa aia purta

o mantie neagră şi lungă, cu gluga trasă.

M-a copleşit aşa o dorinţă să mă duc după ea, încât am oftat din rărunchi. Lipsită parcă dintr-odată de voinţă proprie, am ieşit de pe alee şi m-am dus în grabă după fiinţa aceea misterioasă, ajunsă acum la liziera pâlcului de copaci crescuţi de-a lungul zidului exterior.

Am făcut ochii mari. În clipa în care silueta s-a afundat în întuneric, a început să se deplaseze cu o viteză supraomenească, de parcă ar fi avut aripi, iar mantia îi flutura frenetic în urmă, în bătaia vântului presărat de fulgi de zăpadă. Roşu? Oare văzusem nişte scăpărări stacojii pe frânturi de piele albă? Atunci mi-a intrat zăpadă în ochi şi privirea mi s-a întunecat, dar am strâns-o mai tare pe Nala în braţe şi am grăbit pasul, deşi îmi dădeam seama că picioarele mă purtau spre zidul estic, unde era uşa secretă, tocul în care le văzusem şi pe celelalte două fantome sau năluci, sau naiba ştie ce-or fi fost. Exact locul în care îmi spusesem că nu mai calc niciodată, cel puţin nu singură.

Da, ar fi trebuit să o iau la stânga şi să mă duc direct spre dormitor. Normal că n-am făcut aşa.

Îmi bătea inima nebuneşte, iar Nala îmi mârâia în ureche când am ajuns la lizieră şi am continuat să merg iute de-a lungul zidului, gândindu-mă fără încetare ce nebunie era să alerg cel mai probabil după vreun puşti care încerca să iasă pe furiş din şcoală sau, în cel mai rău caz, după o fantomă al naibii de înspăimântătoare.

O pierdusem din ochi pe fiinţa aceea, dar, cum ştiam că mă apropii de uşa secretă, am încetinit şi m-am oprit imediat în umbra cea mai deasă, deplasându-mă de la un copac la altul. Acum ningea şi mai tare, iar Nala şi cu mine eram acoperite de un strat alb de zăpadă, şi chiar începea să mă ia cu frig. „Ce caut eu aici?”

Indiferent ce mă îndemna instinctul, mintea îmi spunea că mă comport prosteşte şi că trebuia să-mi mişc fundul, al meu şi al pisicii mele cuprinse de tremurat,

înapoi în dormitor. N-aveam ce căuta aici. Poate era vreunul dintre profesori, se uita... ce ştiu eu... prin curte, ca să se asigure că nu era vreun novice cretin, ca mine, care să bântuie pe afară pe ninsoarea asta.

Sau poate cineva tocmai se strecurase în şcoală după ce îl omorâse cu cruzime pe Chris Ford şi după ce-l răpise pe Brad Higeons, iar acum o ştergea de-aici şi, dacă îi ieşeam înainte, mă omora şi pe mine.

Mda, iată o probă de imaginaţie debordantă!

Apoi am auzit glasurile.

Am încetinit mult pasul şi am mers aproape în vârfurile picioarelor, până când în sfârşit i-am văzut. Lângă uşa secretă se aflau două siluete. Am clipit cu putere, ca să văd mai bine prin perdeaua albă. Persoana aflată cel mai aproape de uşă era cea pe care o urmărisem, iar acum, că nu mai fugea, şi mai ales cu viteza aia exagerat de mare, am reuşit să văd că avea o ţinută ciudată, aplecată, ca şi cum ar fi avut cocoaşă. Mi-am îndreptat atenţia spre cealaltă persoană, iar frigul care-mi învăluise pielea mi s-a strecurat în suflet. Era Neferet.

Părea misterioasă şi puternică, părul castaniu îi flutura, iar zăpada i se aşternea pe rochia cea neagră. Era cu faţa la mine şi i-am văzut aerul dur şi aproape iritat. Îi vorbea apăsat fiinţei cu mantie şi gesticula. M-am apropiat în tăcere, bucuroasă că eram îmbrăcată în negru, aşa că mă puteam ascunde în umbra zidului. De aici răzbăteau până la mine frânturi din vorbele lui Neferet purtate de vântul presărat cu zăpadă.

— ... mai multă grijă la ce faci! Nu voi...

Am ascultat cu atenţie, încercând să prind câte ceva prin vuietul vântului, şi am realizat că el îmi aducea mai mult decât vorbele lui Neferet. Simţeam un miros, în ciuda miresmei proaspete a fulgilor care cădeau. Era un miros de uscat, de mucegăit, cumva nelalocului lui în frigul şi în umezeala nopţii.

— ... prea periculos, spunea Neferet. Supune-te, că, dacă nu..., şi am pierdut restul frazei, după care a făcut o pauză. Silueta înveşmântată în mantie a răspuns cu un mârâit ciudat, mai mult animalic decât omenesc.

Nala, care stătuse până atunci încolăcită sub bărbia mea şi părea să fi adormit, a întors dintr-odată capul. M-am chircit şi mai mult în spatele trunchiului la umbra căruia mă ascundeam, în timp ce Nala s-a pornit pe mârâit.

— Sst, i-am şoptit şi am mângâiat-o, ca s-o liniştesc.

S-a potolit, dar am simţit că i se ridicase blana pe spate şi l-a privit pe cel înveşmântat în mantie cu ochii ca două crăpături mânioase.

— Mi-ai promis!

Sunetul gutural al vocii bărbatului mi-a dat fiori. Mi-am aruncat privirea din spatele copacului la timp s-o văd pe Neferet ridicând mâna, vrând parcă să-l lovească. El s-a dat speriat înapoi spre zid, prilej cu care gluga i-a descope-rit faţa. Mi s-a strâns stomacul aşa de rău, încât am zis că o să vărs.

Era Elliot, puştiul mort a cărui „fantomă” ne atacase pe mine şi pe Nala luna trecută.

Neferet nu l-a lovit, însă a făcut un gest violent spre uşa secretă care era deschisă. A ridicat vocea şi tot ce a spus a răzbătut până la mine.

— Nu mai ai voie! Nu este momentul. Tu nu poţi să înţelegi asta şi nu poţi să-mi ceri socoteală. Şi acum piei din ochii mei! Dacă îmi mai nesocoteşti încă o dată porunca, ai să-mi simţi mânia, iar mânia unei zeiţe este necruţătoare.

Elliot s-a îndepărtat speriat de Neferet.

— Mă supun, zeiţă, a scâncit el.

Era el, sunt sigură că era el. Deşi avea o voce aspră, i-am recunoscut-o. Într-un fel sau altul, Elliot nu murise şi nu se Transformase în vampir adult, ci

devenise altceva, ceva teribil.

Exact când mă gândeam ce dezgustător era, Neferet s-a mai îmblânzit.

— Nu vreau să mă supăr pe odraslele mele. Ştii că voi sunteţi cea mai mare bucurie a mea.

Am privit dezgustată cum Neferet a înaintat şi i-a mângâiat chipul lui Elliot. Ochii lui au început să scânteieze, roşii ca sângele uscat, şi chiar şi de la distanţă am reuşit să văd că tremura din tot corpul. Elliot fusese un tip scund, durduliu, complet neatractiv, cu pielea excesiv de spălăcită şi cu părul roşcovan, de regulă nepieptănat. Era încă aşa, dar acum avea obrajii supţi şi era adus de spate, de parcă s-ar fi încovoiat în sine. Neferet a trebuit să se aplece ca să-l sărute pe buze. L-am auzit scârbită pe Elliot gemând de plăcere. Apoi Neferet s-a ridicat şi a izbucnit în râs, un râs sumbru şi seducător.

— Te rog, zeiţă! a scâncit Elliot.

— Ştii prea bine că nu meriţi.

— Te rog, zeiţă, a repetat el şi corpul îi tremura violent.

— Bine, dar ţine minte. Zeiţa dă, dar poate să şi ia. Incapabilă să-mi smulg privirea, am văzut-o pe Neferet ridicându-şi braţul şi suflecându-şi mâneca. Apoi şi-a trecut unghia în sus pe braţ, lăsând în urmă o şuviţă stacojie, care a dat imediat naştere unor broboane de sânge. Sângele ei mă ademenea. Când a întins braţul ca să i-l ofere lui Elliot, m-am lipit de coaja aspră a copacului, străduindu-mă să stau nemişcată şi ascunsă, în timp ce el a căzut în genunchi în faţa ei şi, cu câteva mormăieli şi gemete animalice, a început să-i sugă sângele. Mi-am desprins ochii de la el ca s-o privesc pe Neferet. Îşi dăduse capul pe spate şi-şi ţinea buzele întredeschise, ca şi cum faptul că fiinţa aia grotescă îi sugea sângele din braţ îi oferea o plăcere fizică.

Am simţit reacţia în adâncul meu... simţeam nevoia

să-i tai cuiva pielea şi să...

„Nu!” am urlat în gând şi m-am chircit şi mai tare în spatele copacului. Nu vreau să devin un monstru, o ciudăţenie. Nu puteam să las asta să pună stăpânire pe mine. M-am retras încet şi în linişte pe unde venisem, refuzând să-i mai privesc pe cei doi.

CAPITOLUL 17

Încă mai eram cutremurată, nedumerită şi cu stomacul varză când în sfârşit am ajuns la dormitoare. În jurul televizoarelor din sala principală se adunaseră ciorchini de puşti cu părul umed, care beau ciocolată fierbinte. Am înşfăcat un prosop dintr-un teanc de lângă uşă şi m-am alăturat lui Stevie Rae, gemenelor şi lui Damien, care stăteau în faţa televizorului nostru preferat şi se uitau la Project Runaway şi m-am apucat s-o şterg pe Nala cea mârâitoare. Stevie Rae nici n-a remarcat că eram neobişnuit de tăcută, pentru că era prea entuziasmată de bătaia cu bulgări de mai devreme, pe care eu o evitasem şi care degenerase într-o bătălie în toată regula după cină, care ţinuse până când cineva aruncase cu un bulgăre în fereastra de la biroul Dragonului. Aşa îi spunea toată lumea profesorului de scrimă şi nu era genul de vampir pe care un novice ar vrea să-l calce pe bătături.

— Dragonul a pus capăt războiului cu bulgări, a chicotit Stevie Rae. Dar până atunci a fost tare amuzant.

— Mda, Z, ai ratat o bătălie tare periculoasă, a spus Erin.

— L-am spart pe Damien şi pe drăguţul lui, a spus şi Shaunee.

— Nu e drăguţul meu! a exclamat Damien, dar zâmbetul lui părea să sugereze un „nu încă”.

— Mă...

— ... rog, au răspuns gemenele.

— Mie mi se pare drăguţ, a comentat Stevie Rae.

— Şi mie, a zis Damien şi s-a îmbujorat adorabil.

— Tu ce părere ai despre el, Zoey? m-a întrebat Stevie Rae.

Am clipit. Mă simţeam ca într-un acvariu în care se iscase furtuna, în vreme ce prietenii mei stăteau în partea cealaltă şi se bucurau de vreme frumoasă, fără să aibă habar prin ce treceam eu.

— Zoey, s-a întâmplat ceva? m-a întrebat Damien.

— Damien, poţi să-mi aduci nişte eucalipt? am spus brusc.

— Eucalipt?

Am dat din cap şi am continuat:

— Da, câteva fire; şi adu-mi şi nişte salvie. Îmi trebuie amândouă pentru ritualul de mâine.

— Sigur, nici o problemă, a spus Damien şi m-a privit atent din cap până-n picioare.

— Te-ai hotărât cum faci cu ritualul, Z? m-a întrebat Stevie Rae.

— Cred că da - am spus, apoi am făcut o pauză şi am inspirat adânc. Damien m-a fixat cu privirea întrebător. - Damien, s-a întâmplat vreodată ca un novice care a murit să fi apărut viu mai târziu?

Spre cinstea lui, Damien nu a rămas împietrit şi nici nu m-a întrebat dacă m-am tâmpit. Îmi dădeam seama că gemenele şi Stevie Rae căscau gura la mine de parcă aş fi executat un cazacioc în neglijeu, dar nu le-am băgat în seamă şi m-am concentrat asupra lui Damien. Toată lumea ştie că studia ore în şir şi că mai şi ţinea minte tot ce citea. Dacă vreunul dintre noi ştia răspunsul la ciudata mea întrebare, atunci Damien era ăla.

— Când organismul unui novice începe să respingă Transformarea, nu se mai poate face nimic. Aşa scrie în toate cărţile şi asta ne-a spus şi Neferet. Zoey - a continuat el mai serios ca niciodată. - Ce se întâmplă?

— Te rog, te rog, te rog, spune-mi că nu te simţi

rău! aproape că a suspinat Stevie Rae.

— Nu! N-are nici o legătură, am spus iute. Mă simt bine, serios.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Shaunee.

— Hai, mă, că ne sperii, a spus şi Erin.

— Nu vreau să vă sperii, i-am liniştit. Mda, ştiu că sună aiurea, dar cred că l-am văzut pe puştiul ăla, Elliot.

— Ăă? Ce? au izbucnit gemenele într-un glas.

— Dar cum e posibil? s-a mirat Damien. Că doar a murit luna trecută.

Stevie Rae a făcut brusc ochii mari.

— La fel ca Elizabeth! - a exclamat ea. Înainte să apuc să scot vreo vorbă, a rostit într-un suflet: Luna trecută, lui Zoey i s-a părut c-a văzut fantoma lui Elizabeth lângă zidul estic, da' nu v-am spus nimic pentru că nu voiam să vă speriaţi.

Am deschis gura să le explic faza cu Elliot... şi Neferet, dar am închis-o la loc. Ar fi trebuit să-mi dau seama înainte să suflu o vorbă că în niciun caz nu le puteam spune despre Neferet. Toţi vampirii aveau intuiţie într-o oarecare măsură, însă cea a Marii Preotese Neferet era extraordinară, aşa încât uneori părea chiar capabilă să citească gândurile. Era exclus ca prietenii mei să-şi vadă liniştiţi de viaţă dacă ştiau că o văzusem lăsându-l pe Elliot, un puştan devenit o creatură dezgustătoare, să-i bea sângele, fără ca ea să afle tot ce trecea prin mintea lor stăpânită de frică.

Ce văzusem în noaptea asta trebuia să rămână secretul meu.

— Zoey, nouă poţi să ne povesteşti, a spus Stevie Rae şi mi-a pus mâna pe braţ.

I-am zâmbit şi mi-am dorit din tot sufletul să fie aşa.

— Luna trecută chiar am crezut că i-am văzut fantoma lui Elizabeth. Iar în noaptea asta cred că am văzut-o pe cea a lui Elliot, am încheiat.

Damien s-a încruntat.

— Şi atunci, dacă ai văzut fantome, de ce m-ai întrebat dacă ştiu să-şi fi revenit vreun novice care n-a supravieţuit Transformării?

Mi-am privit prietenul în ochi şi am minţit de-au îngheţat apele:

— Pentru că asta părea mai simplu de crezut decât că am văzut fantome pe bune; sau cel puţin aşa mi s-a părut până s-o spun cu glas tare, pentru că apoi a părut o nebunie.

— Eu, dacă vedeam o fantomă, făceam pe mine direct, a zis Shaunee şi a fost aprobată entuziast din cap de Erin.

— A fost ca atunci cu Elizabeth? m-a întrebat Stevie Rae. Măcar pe tema asta nu trebuia să mint.

— Nu. El părea mai real, dar i-am văzut pe amândoi în acelaşi loc, lângă zidul estic, şi amândoi aveau ochii injectaţi, de un roşu tare ciudat.

Shaunee s-a cutremurat.

— Eu, una, nu mai pun piciorul pe lângă zidul ăla oribil, ne-a anunţat Erin.

Damien, învăţatul găştii, ca întotdeauna, s-a lovit uşurel în barbă, gânditor ca un profesor.

— Zoey, poate mai ai o afinitate, poate vezi spiritele novicilor morţi.

M-aş fi gândit şi eu la varianta asta, deşi era una vomitivă, dacă n-aş fi văzut aşa-zisa fantomă în carne şi oase bându-i sângele mentorului meu. Totuşi era o teorie interesantă şi un mod excelent de a-l distrage pe Damien.

— E posibil, i-am spus.

— Îhh, eu sper că nu, a replicat Stevie Rae.

— Mie îmi spui? În orice caz, Damien, poţi să cauţi informaţii pe tema asta?

— Sigur. O să mă uit şi după eventuale referiri la cazuri de novici care să fi bântuit.

— Mersi, îţi rămân datoare.

— Ştii ceva, cred că îmi aduc aminte că am citit ceva într-o carte veche de istorie a Greciei, despre spiritele unor vampiri care dau târcoale mormintelor străvechi ale...

I-am lăsat sonorul lui Damien, bucuroasă că Stevie Rae şi gemenele erau mai interesate să-i asculte lui poveştile cu fantome decât să-mi mai ceară mie detalii. Nu-mi plăcea să-i mint, mai ales că aş fi vrut din tot sufletul să le spun adevărul. Chiar mă speriase ce văzusem. Cum naiba mai dau eu acum ochii cu Neferet? Nala şi-a frecat făţuca de obrazul meu şi apoi s-a aşezat la mine în poală. Căscam gura la televizor şi o mângâiam, în timp ce Damien mormăia întruna despre fantome de vampiri străvechi. Apoi mi-am dat seama ce vedeam de fapt şi m-am întins peste Stevie Rae, după telecomanda de pe măsuţa de lângă ea, făcând-o pe Nala să miorlăie, să pufnească iritată şi să-mi sară din poală. N-am mai stat s-o liniştesc, ci am dat sonorul mai tare.

Era din nou Chera Kimiko, cu reluarea principalei ştiri a jurnalului de seară.

„Cadavrul celui de-al doilea elev al liceului Union, Brad Higeons, a fost descoperit în această seară în pârâul care traversează incinta muzeului Philbrook, de către un paznic al muzeului. Cauza morţii nu a fost stabilită oficial până în momentul de faţă, dar, potrivit unor surse, tânărul a murit ca urmare a pierderii de sânge cauzate de răni multiple.

— Nu...! am exclamat şi am simţit că îmi vâjâie capul şi îmi ţiuie urechile.

— Peste pârâul ăsta am trecut noi luna trecută, când am mers în curtea muzeului Philbrook la ritualul de Samhain, şi-a amintit Stevie Rae.

— E un pic mai jos de noi, a intervenit Shaunee.

— Tot timpul se duceau acolo pe furiş Fiicele

Întunericului, ca să ţină ritualuri, a zis şi Erin.

Apoi Damien a spus cu glas tare ceea ce gândeam cu toţii:

— Cineva încearcă să dea impresia că vampirii ucid adolescenţi din specia umană.

— Poate că aşa şi e, mi-a scăpat.

Nu voisem să spun cu voce tare ce gândeam şi am strâns din buze, regretând imediat că mă luase gura pe dinainte.

— Zoey, de ce spui asta? a întrebat Stevie Rae, vizibil şocată.

— Nn... nu ştiu. Nu am vorbit serios, m-am bâlbâit, nesigură de ceea ce voisem să spun de fapt sau de motivul pentru care spusesem asta.

— Eşti speriată, atâta tot, a zis Erin.

— E normal, că doar îi cunoşteai pe amândoi, a adăugat Shaunee. Şi, colac peste pupăză, azi ai mai şi văzut o nenorocită de fantomă.

— Ai avut vreun sentiment în legătură cu Brad înainte să afli că a murit, Zoey? m-a întrebat Damien calm, cercetându-mă cu privirea.

— Da. De fapt, nu. - Am oftat. - M-am gândit că a murit imediat ce am aflat că a fost răpit, am recunoscut.

— Pe lângă sentimentul ăsta, ai simţit şi altceva mai concret? Mai ştii şi altceva? m-a întrebat din nou Damien.

Frânturile de cuvinte pe care le auzisem de la Neferet, parcă îmboldite de întrebările lui Damien, mi-au revenit în memorie: „... prea periculos... Nu mai ai voie... Tu nu poţi să înţelegi... Nu poţi să-mi ceri socoteală...” M-a luat cu frisoane, fără nici o legătură cu furtuna de zăpadă de afară.

— Nu, n-am simţit nimic concret. Trebuie să mă duc în cameră - am spus brusc, incapabilă să-i privesc. Nu puteam să sufăr să-i mint şi mă îndoiam că mai puteam s-o ţin tot aşa dacă mai stăteam mult cu ei. -

Trebuie să-mi termin discursul pentru mâine, am aruncat eu o scuză jalnică. Iar azi-noapte n-am dormit cine ştie ce şi sunt ruptă.

— Bine, nu-i nimic, te înţelegem, a spus Damien.

Erau aşa de îngrijoraţi cu toţii, încât abia puteam să-i privesc în ochi.

— Mersi, dragilor, am mormăit în timp ce ieşeam din încăpere. Când eram pe la jumătatea scărilor, Stevie Rae m-a prins din urmă.

— Te superi dacă urc şi eu acum în cameră? Mă doare îngrozitor capul şi vreau să mă culc. Te las să-ţi vezi de treburi, nu te deranjez.

— Nu, nu mă supăr - i-am spus iute şi mi-am aruncat privirea spre ea. Părea cam palidă. Stevie Rae era aşa de sensibilă, încât, deşi nu-i cunoştea pe Chris sau pe Brad, moartea lor o supăra vizibil. Dacă mai pui şi faptul că eu le spusesem despre fantome, biata fată era probabil speriată de moarte. Am cuprins-o cu braţul şi am strâns-o uşor când am ajuns în faţa uşii noastre. - Stai liniştită, o să fie bine.

— Mda, ştiu, sunt doar obosită, a spus ea cu un zâmbet larg, dar nu părea veselă cum o ştiam eu.

Ne-am îmbrăcat în pijamale fără prea multă vorbă. Nala s-a strecurat înăuntru prin uşiţa ei, a sărit în patul meu şi, spre uşurarea mea, a adormit cam la fel de repede ca Stevie Rae, şi aşa n-a mai fost nevoie să mă prefac că scriu discursul pentru ritual, pe care îl terminasem deja. Mai aveam ceva de făcut şi nu voiam să dau nimănui detalii despre asta, nici măcar celei mai bune prietene a mea.

CAPITOLUL 18

Manualul de sociologie vampirească de nivel superior era exact unde îl lăsasem eu, pe raft, deasupra mesei mele de calculator. Era manualul pentru clasele

mai mari sau, cum spuneau aici, pentru elevii de clasa a şasea. Neferet mi-l dăduse la scurt timp după ce ajunsesem aici, când devenise evident că Transformarea din organismul meu se derula într-un alt ritm decât la novicii normali. Voise să mă scoată de la ora de sociologie de clasa a treia şi să mă mute la nivelul superior, dar reuşisem s-o conving să renunţe, pentru că eram şi aşa diferită şi nu aveam nevoie şi de altceva care să facă din mine o ciudăţenie şi mai mare în ochii celor de pe aici. Învoiala noastră fusese ca eu să citesc manualul de nivel superior capitol cu capitol şi să-i pun întrebări pe măsură ce citeam.
Pe bune că aşa voiam să fac, dar m-am luat cu alte treburi, am devenit şefa Fiicelor Întunericului, am început să ies cu Erik, plus temele de la şcoală etc, aşa că nu reuşisem decât să mă uit în direcţia cărţii, sus pe raft.

Am oftat obosită, cum mă şi simţeam, m-am dus în pat cu cartea şi m-am aşezat pe un maldăr de perne. Deşi avusesem parte de o zi nasoală, a trebuit totuşi să fac un efort să nu mi se închidă ochii, am deschis cartea la indice şi am dat peste ce mă interesa: pofta de sânge.

Erau trimiteri la mai multe pagini, aşa că am pus semn la pagina indicelui, am răsfoit obosită manualul până am ajuns la prima pagină indicată şi am început să citesc. La început erau chestii pe care le înţelesesem şi singură, că, pe măsură ce un novice se Transformă, începe să prindă gustul sângelui. Uşor-uşor, sângele nu ni se mai pare dezgustător, ci delicios. Când un novice este deja într-o fază avansată a Transformării, poate să simtă mirosul de sânge de la distanţă. Datorită schimbărilor suferite de metabolism, drogurile şi alcoolul încep să aibă din ce în ce mai puţin efect asupra novicilor. Ei descoperă că, pe măsură ce efectul acestora se diminuează, creşte efectul pe care îl are asupra lor sângele.

— Pe bune? am mormăit. Pe mine până şi sângele

de novice amestecat cu vin mă dăduse gata. Când îi băusem sângele lui Heath simţisem parcă o explozie minunată în corp. Am mai dat câteva pagini; deja ştiam că sângele e nebunie curată. Apoi am zărit cu coada ochiului un titlu şi m-am oprit la pagina respectivă.

„Sexualitatea şi pofta de sânge”

Vampirii adulţi trebuie să se hrănească periodic cu sânge uman pentru a fi sănătoşi fizic şi mental, însă frecvenţa cu care simt nevoia de sânge depinde de vârstă, de sex şi de forţa fiecăruia în general. De aceea, în mod logic, evoluţia şi preaiubita noastră zeiţă, Nyx, au făcut din băutul sângelui un act plăcut atât pentru vampir, cât şi pentru donatorul din specia umană. După cum arată studiile, saliva vampirului are efect anticoagulant asupra sângelui uman. De asemenea, ea secretă endorfine în timpul procesului, care stimulează centrii plăcerii din creier, atât la fiinţa umană, cât şi la vampir, şi poate simula chiar orgasmul.”

Am clipit şi mi-am pus mâna pe faţă. La naiba! Atunci nu mă mai miră că fusesem atât de uşuratică cu Heath. Era în genele mele de fiinţă în Transformare să fiu excitată în timp ce beam sânge. Mi-am continuat fascinată lectura.

„Cu cât vampirul este mai înaintat în vârstă, cu atât creşte numărul de endorfine secretate în timpul băutului de sânge şi cu atât este mai intensă plăcerea, şi pentru vampir, şi pentru fiinţa umană.

Secole întregi, vampirii au speculat că tocmai această plăcere intensă este motivul principal pentru care fiinţele umane ne-au denigrat rasa. Ele se simt ameninţate de capacitatea noastră de a le oferi aşa de multă plăcere în timpul unui act pe care îl consideră periculos şi respingă-tor şi ne-au catalogat drept animale de pradă. Însă adevă-rul este că vampirii îşi pot controla pofta de sânge, deci gradul de risc la care sunt expuşi donatorii din specia umană este foarte scăzut. Singurul

pericol rezidă în Impregnarea care apare frecvent în timpul băutului de sânge.”

Complet scârbită, am trecut în grabă la următorul subcapitol.

„Impregnarea,

Impregnarea dintre un vampir şi o fiinţă umană nu intervine ori de câte ori un vampir se hrăneşte. S-au efectuat multe studii cu scopul de a stabili motivul pentru care Impregnarea apare numai la unele fiinţe umane, dar, deşi există mai mulţi factori determinanţi, precum legătura emoţională, relaţia preexistentă Transformării, dintre fiinţa umană şi vampir, vârsta, orientarea sexuală şi frecvenţa cu care se bea sânge, nu se poate prevedea cu exactitate dacă între o fiinţă umană şi un vampir va interveni Impregnarea.”

Mai departe scria că vampirii trebuie să aibă mai multă grijă când beau sânge de la un donator din specia umană decât atunci când fac rost de sânge dintr-o bancă de sânge, o treabă secretă şi despre existenţa căreia ştiu foarte puţini oameni. Se pare că acei oameni puţini sunt foarte bine plătiţi să nu vorbească. Manualul de sociologie nu te încuraja să bei sânge de la fiinţele umane şi scria peste tot ce periculos e să Impregnezi un om, pentru că nu numai acesta se ataşează emoţional de vampir, dar şi vampirul se ataşează de el. La faza asta am tresărit. Cu un sentiment de greaţă am continuat să citesc cum, odată declanşată Impregnarea, vampirul poate percepe sentimentele fiinţei umane şi uneori poate chiar să cheme şi/sau să detecteze fiinţa umană. Acolo textul făcea o paranteză şi vorbea despre faptul că Bram Stoker chiar fusese Impregnat de o Mare Preoteasă vampir, dar că el nu înţelesese că fidelitatea ei faţă de Nyx trebuia să fie mai presus de legătura lor şi, cuprins de gelozie, o trădase, exagerând aspectele negative ale Impregnării în infamul său roman, Dracula.

„Hm, habar n-aveam”, mi-am zis.

Paradoxal, Dracula era una dintre cărţile mele preferate, de la treisprezece ani, când o citisem. Am parcurs în grabă şi restul sub-capitolului, până am ajuns la o parte pe care am citit-o cu atenţie.

„Impregnarea dintre novici şi vampiri,

După cum aminteam în capitolul anterior, din cauza unei posibile Impregnări, novicilor le este interzis să bea sânge de la donatori din specia umană, dar pot experimen-ta între ei. S-a dovedit că nu se poate declanşa Impregna-rea între novici. Cu toate acestea, este posibil ca un vampir adult să Impregneze un novice, ceea ce conduce la complicaţii de natură emoţională şi fizică odată ce novicele îşi încheie Transformarea, care deseori nu sunt benefice pentru niciunul dintre vampiri; în consecinţă, este strict interzis ca novicii şi vampirii să bea sânge unii de la ceilalţi."

Am scuturat din cap, îngrozită din nou de scena la care asistasem, între Elliot şi Neferet, când el îi băuse sângele. Lăsând la o parte faptul că Elliot murise, ceea ce mă băga încă rău de tot în ceaţă, Neferet era o Mare Preoteasă puternică şi nici de-a naibii n-ar trebui să lase un novice, fie el şi mort, să-i bea sângele.

Era şi un capitol despre destrămarea Impregnării, pe care am început să-l citesc, dar era prea deprimant. Se pare că implică ajutorul unei Mari Preotese puternice, multă durere fizică, mai ales pentru fiinţa umană, şi chiar şi atunci, fiinţa umană şi vampirul trebuie să stea departe unul de celălalt, că altfel Impregnarea se poate reinstala.

Dintr-odată m-am simţit tare obosită. De când nu mai dormisem ca lumea? De mai bine de 24 de ore. Mi-am aruncat ochii spre ceasul cu alarmă; era 6:10 dimineaţa. În curând avea să se lumineze de ziuă. Înţepenită şi parcă îmbătrânită, m-am ridicat şi am pus cartea la loc pe raft. Apoi am dat într-o parte una dintre perdelele groase care acopereau complet fereastra

imensă din camera noastră şi ţineau departe lumina din exterior. Ningea încă,iar în lumina sfioasă a zorilor lumea părea inocentă, ca un vis. Parcă nici nu-ţi venea să crezi că într-o astfel de lume se petreceau lucruri atât de cumplite, erau ucişi adolescenţi şi înviau novici morţi. Am închis ochii şi m-am sprijinit cu capul de geamul rece. Nu mai aveam chef să mă gândesc la niciuna dintre chestiile astea. Eram prea obosită... prea confuză... incapabilă să găsesc răspunsurile pe care le căutam.

Gândurile mele amorţite de somn au zburat aiurea. Îmi venea să mă întind în pat, dar îmi plăcea senzaţia pe care mi-o dădea geamul rece pe frunte. În cursul zilei de azi avea să se întoarcă Erik. Gândul ăsta m-a umplut de bucurie, dar mi-a dat şi un sentiment de vină, ceea ce, desigur, m-a dus cu mintea la Heath.

Probabil că l-am Impregnat. Gândul ăsta m-a înspăimântat, dar mi-a şi surâs. Chiar ar fi aşa de îngrozitor să fiu legată sentimental şi fizic de Heath, care se lăsase acum de prostii? înainte să-i cunosc pe Erik sau pe Loren răspunsul meu ar fi fost categoric „nu”, n-ar fi deloc îngrozitor. Acum însă, nu gândul că ar fi îngrozitor mă îngrijora, ci faptul că va trebui să ascund relaţia asta de lume. „Normal, aş putea să mint..., mi s-a insinuat un gând în mintea mea cea obosită, ca un nor otrăvitor. „Neferet şi Erik ştiau că acum o lună îi băusem sângele lui Heath, înainte să ştiu ceva despre pofta de sânge şi despre Impregnare. Aş putea să mă prefac şi să spun că atunci se declanşase Impregnarea. Îi vorbisem deja despre asta lui Neferet. Poate reuşeam să fac în aşa fel încât să fiu şi cu Heath, şi cu Erik...„

Ştiam că nu era bine cum gândeam. Ştiam că nu era cinstit nici faţă de Erik, nici faţă de Heath să fiu cu amândoi, dar eram împărţită între ei! Chiar începeam să ţin la Erik; pe lângă asta, trăia în lumea mea şi înţelegea problemele de genul Transformării şi al îmbrăţişării unui stil cu totul nou de viaţă. Când mă gândeam să mă

despart de el mi se rupea inima.

Însă când mă gândeam să nu mă mai văd cu Heath, să nu-i mai gust niciodată sângele... parcă mă cuprindea un atac de panică. Am oftat din nou. Dacă pentru mine era rău, pentru Heath trebuie să fi fost de un catralion de ori mai rău. În fond, nu ne mai văzuserăm de o lună şi în tot acest timp el avusese în buzunar o lamă, că, poate cine ştie, dă peste mine din întâmplare. Din cauza a ceea ce era între noi renunţase la băutură şi la fumat. În plus, fusese dornic să se taie ca să mă lase pe mine să-i beau sângele. Când mi-am adus aminte, m-au cuprins fiorii, dar de vină nu era geamul rece, ci dorinţa. Manualul de sociologie descrisese motivele din spatele poftei de sânge în mod riguros, fără pasiune, dar nu se apropia nici pe departe de adevăr.

Mă excita teribil să-i beau sângele lui Heath şi aş fi făcut-o iar şi iar, cât mai curând posibil, de fapt, chiar acum. Când m-am gândit la Heath, la trupul lui pietros şi la gustul incredibil al sângelui lui, a trebuit să-mi muşc buzele ca să nu gem.

Şi, dintr-o dată, o parte din mintea mea s-a desprins parcă de mine, asemenea unui fir smuls dintr-un ghem uriaş. Am simţit că acea parte din mine a pornit să caute... să scotocească... să adulmece..., până când s-a năpustit într-o încăpere întunecoasă şi a plutit pe deasupra unui pat. Am tras aer în piept, uimită. Era Heath!

Stătea întins pe spate în pat. Avea părul blond ciufulit şi arăta ca un băieţel. Toată lumea ar spune că puştiul era demenţial. Vampirii erau renumiţi pentru frumuseţea lor ameţitoare, dar până şi un vampir ar trebui să admită că Heath era dintre cei arătoşi, chiar şi după criteriile lor în materie de frumuseţe.

Ca şi când mi-ar fi simţit prezenţa, s-a agitat în somn, a întors capul şi a dat neliniştit la o parte cu piciorul cearşaful cu care era acoperit. Era numai în

chiloţi, o pereche de boxeri albaştri, cu imprimeu cu broscuţe grăsane şi verzi. Mi-a venit să râd, dar zâmbetul mi-a îngheţat deodată, pentru că i-am văzut dâra rozalie care îi cobora pe gât.

Acolo se tăiase cu lama... acolo îi supsesem sângele... Parcă îi simţeam din nou gustul... fierbinţeala, savoarea tenebroasă asemănătoare ciocolatei, dar mult, mult mai plăcută.

Nu m-am putut abţine şi am gemut; în aceeaşi clipă a gemut şi Heath în somn.

— Zoey..., a mormăit el în vis şi s-a agitat din nou.

— O, Heath, am şoptit şi eu. Nu ştiu ce să mă fac cu tine.

De fapt, ştiam prea bine ce-mi venea să fac. Îmi venea să las deoparte oboseala, să iau maşina şi să mă duc întinsă la Heath acasă, să mă strecor la el în cameră pe geam, nimic nou pentru mine, să-i redeschid rana care se vindeca pe gât şi să-mi încânt simţurile cu sângele lui, să mă lipesc de trupul lui şi să fac dragoste, prima oară în viaţa mea.

— Zoey!

De data asta Heath a deschis ochii. A gemut din nou, mâna i-a coborât până la umflătura din chiloţi şi a început să...

Am deschis brusc ochii şi am revenit în camera mea, cu fruntea lipită de geam, respirând greu.

Telefonul m-a anunţat că am primit un mesaj. L-am deschis cu mâna tremurândă şi am citit: „Te-am simţit aici. Promitemi k ne vdm vineri”.

Am inspirat adânc şi i-am răspuns lui Heath cu un cuvânt care mi-a dat fiori la burtică. „Promit”

Am închis telefonul şi l-am oprit de tot. Apoi am alungat imaginea lui Heath, cu rana proaspătă, caldă şi ispititoare de pe gât şi care era evident că mă dorea la fel de mult cum îl doream şi eu, m-am îndepărtat de la fereastră şi m-am băgat în pat. Ca să vezi! Era 8:27 dimi-

neaţa. Stătusem la fereastră mai mult de două ore, deci nu era de mirare că mă simţeam înţepenită ca naiba. Mi-am spus că trebuie să caut mai multe informaţii despre Impregnare şi despre legătura dintre fiinţa umană şi vampir cu următoarea ocazie când mă duc la centrul multimedia, care bine ar fi să fie cât mai curând. Înainte să închid veioza cea mică de pe masă, i-am aruncat o privire lui Stevie Rae. Stătea pe-o parte, ghemuită, cu spatele la mine, dar, judecând după respiraţia profundă, dormea încă buştean. Hm, cel puţin prietenii mei nu ştiau în ce monstru însetat de sânge şi plin de hormoni mă transformam.

Îl voiam pe Heath.

Aveam nevoie de Erik.

Loren îmi trezise interesul.

Habar n-aveam ce să fac cu dezastrul care se instala confortabil în viaţa mea.

Mi-am strivit perna, reducând-o la dimensiunile unei mingi. Mă simţeam atât de obosită, parcă m-ar fi drogat cineva, dar mintea tot nu voia să-mi iasă din priză. Când mă trezeam aveam să-l văd pe Erik şi, poate, şi pe Loren. Trebuia să dau ochii cu Neferet şi să ţin primul meu ritual în faţa unei mulţimi de elevi care ar jubila să mă vadă dând-o în bară sau măcar făcându-mă de râs şi erau mari şanse să se întâmple amândouă nenorocirile. Apoi, mai era şi ciudăţenia aia că văzusem ceea ce nu putea fi decât fantoma lui Elliot, purtându-se foarte nefantomatic. Ca să nu mai spun că mai murise un adolescent din specia umană şi părea din ce în ce mai mult că la mijloc era un vampir.

Am închis ochii, am încercat să-mi relaxez corpul şi mi-am forţat mintea să se concentreze pe ceva plăcut... ăă... pe cât de superbă e zăpada...

Încet-încet, oboseala a pus stăpânire pe mine şi, slavă Domnului, m-am cufundat într-un somn profund.

CAPITOLUL 19

O bătaie vârtoasă în uşă m-a smuls din visul meu populat cu fulgi de zăpadă în formă de pisicuţă.

— Zoey! Stevie Rae! Haideţi, că întârziaţi! a răzbătut vocea lui Shaunee prin uşă, înfundată, dar presantă, cam ca un ceas din ăla stresant cu alarmă, cu un prosop pus peste el.

— Da, da, vin, am strigat în timp ce încercam să mă eliberez dintre aşternuturi, acompaniată de văicăreala aprigă a Nalei.

M-am uitat la ceasul cu alarmă pe care nu mă deranjasem să-l pun să sune, că doar nu era zi de şcoală, plus că, de obicei, nu dormeam mai mult de opt, nouă ore şi...

— Pe naiba! am exclamat.

Cum era de aşteptat, era 10 seara. Dormisem mai bine de douăsprezece ore! M-am repezit la uşă şi în treacăt am tras-o şi pe Stevie Rae de picior.

— Hm, ce! a mormăit ea somnoroasă.

Am crăpat uşa, iar din spatele ei mă străfulgera Shaunee.

— Haide, mă, ce vă tot umflaţi atâta de somn! Nu vă mai culcaţi târziu dacă apoi nu puteţi să vă treziţi. Într-o jumătate de oră recită Erik.

— Ah, la naiba! am spus şi m-am frecat pe faţă ca să mă trezesc. Am uitat cu desăvârşire.

Shaunee şi-a dat ochii peste cap.

— Hai, îmbracă-te fuguţa. Şi trânteşte şi tu nişte machiaj pe faţa aia palidă, şi vezi ce faci cu părul ăla, că-ţi stă în toate direcţiile. Te-a căutat drăguţul tău de-a înnebunit.

— Gata, gata. Rahat! Vin. Puteţi tu şi Erin...

Shaunee a ridicat mâna ca să mă întrerupă.

— Stai liniştită, te-am acoperit noi. Erin e în aulă în momentul de faţă, ne ţine locuri în primul rând.

— Tu eşti, mămico? Nu vreau să mă duc la şcoală azi..., a mormăit Stevie Rae, evident adâncită încă în somn.

Shaunee a pufnit.

— Gata, ne grăbim. Voi ţineţi-ne locuri - am spus, am trântit uşa şi m-am repezit la Stevie Rae. - Trezeşte-te, i-am strigat şi am zgâlţâit-o de umăr. A deschis un pic ochii şi s-a încruntat la mine.

— Ăă?

— Stevie Rae, e 10 seara. Am dormit o grămadă; am întârziat de mi-e şi ruşine.

— Ăă?

— Scoală-te naibii odată! mi-am revărsat eu asupra ei iritarea că dormisem prea mult.

— Ce... - s-a uitat chiaună la ceas şi în sfârşit informaţia a părut să-i ajungă la creier. - Fatăă, am întârziat!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Şi eu ce tot spuneam aici? Trag ceva pe mine şi îmi aranjez un pic faţa şi părul. Tu dă fuga la duş, că arăţi ceva de speriat.

— Bine, a spus ea şi s-a împleticit până la baie.

Am tras pe mine o pereche de blugi şi un pulover negru, după care m-am apucat că-mi fac ceva la păr şi să-mi dau cu ceva pe faţă. Nu puteam să cred că uitasem că Erik trebuia să recite monologul din Shakespeare cu care se prezentase la concurs. De fapt, nici nu mă preocupase pe ce loc ieşise, o chestie tare jenantă pentru o prietenă. Sinceră să fiu, avusesem altele pe cap, dar totuşi. Toată lumea credea că eram norocoasă care pusese mâna pe Erik după ce acesta scăpase din plasa scârboasă a Afroditei, şi când spun plasă mă refer la chiloţi. La naiba, şi eu credeam că sunt norocoasă că era prietenul meu, dar îmi fusese greu să-mi aduc aminte de asta când îi supsesem sângele lui Heath şi când flirtasem cu Loren.

— Z, îmi pare rău că am dormit aşa de mult, a spus Stevie Rae pe când ieşea din baie învăluită în abur şi-şi ştergea cu un prosop părul scurt, blond şi cârlionţat. Era îmbrăcată cam ca mine şi cred că era încă pe jumătate adormită, pentru că părea palidă, obosită. A căscat din rărunchi şi s-a întins ca o pisicuţă.

— Nu, e vina mea, am zis regretând că o repezisem mai devreme. La cât de nedormită eram, ar fi trebuit să-mi dau seama că mai bine pun ceasul să sune.

Cred că n-ar fi trebuit să mă mire faptul că nici Stevie Rae nu prea dormise în ultima vreme. Suntem cele mai bune prietene şi ştie fără urmă de îndoială când sunt stresată la maxim. Cred că amândouă aveam nevoie de un somn lung şi adânc.

— Imediat termin. Îmi dau cu un pic de rimel şi cu nişte gloss. Părul mi se usucă oricum în două minute, a spus Stevie Rae.

În cinci minute ieşeam din cameră. Nici n-am avut timp să luăm micul dejun, am ţâşnit din dormitor şi efectiv am fugit până la aulă. Ne-am dus la locurile pe care ni le păstrase Erin, timp în care au licărit şi luminile care ne anunţau că mai erau două minute până la începerea programului şi că fiecare trebuia să se aşeze la locul lui.

— Până adineauri a fost Erik aici să te aştepte, a spus Damien. M-am bucurat să văd că stătea lângă Jack; erau un cuplu drăguţ.

— E supărat? am întrebat.

— Aş spune că mai degrabă nedumerit, a zis Shaunee.

— Sau îngrijorat. Părea şi îngrijorat, a spus şi Erin.

Am oftat.

— Nu i-aţi spus că n-am putut să mă trezesc?

— D-aia a zis geamăna că părea îngrijorat, a răspuns Shaunee.

— I-am spus că au murit doi prieteni de-ai tăi. Erik

a înţeles că ţi-a fost greu şi de-aia părea îngrijorat, a comentat Damien şi le-a privit încruntat pe Shaunee şi pe Erin.

— Z, eu voiam doar să zic că Erik e prea meseriaş ca să-i tragi ţeapă, a spus Erin.

— Idem, geamăno, i-a dat Shaunee dreptate.

— Ba nu i-am..., m-am stropşit, dar luminile s-au stins şi mi-au tăiat macaroana.

Profesoara de artă teatrală, profesoara Noian, a ieşit pe scenă, ne-a explicat cât de important este pentru un actor să cunoască autorii clasici şi ne-a vorbit despre prestigiul de care se bucura concursul de monologuri din Shakespeare în rândul vampirilor din lumea întreagă. Ne-a amintit că fiecare Casă a Nopţii din lume şi-a trimis cei mai buni cinci reprezentanţi, asta însemnând că în concurs intraseră 125 de novici talentaţi.

— Dumnezeule, habar n-aveam că Erik a trebuit să concureze cu atâţia, i-am şoptit lui Stevie Rae.

— Cred că Erik i-a spart pe toţi la cât e de tare, mi-a şoptit Stevie Rae la rândul ei. Apoi a căscat încă o dată şi a tuşit.

M-am încruntat la ea. Arăta ca naiba. Cum de mai era obosită?

— Scuze, a zâmbit ea stânjenită. Am ceva în gât.

— Sst! au făcut gemenele către noi.

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra profesoarei Noian.

— Rezultatele concursului au fost secrete până astăzi, când toţi elevii s-au întors la şcolile lor. Am să anunţ pe ce locuri s-au situat cei cinci Analişti ai noştri pe măsură ce-i invit în scenă. Fiecare dintre ei va prezenta monologul cu care a participat. Nici nu vă pot spune cât de mândri suntem de echipa noastră. Fiecare dintre ei a făcut o treabă excelentă, a spus profesoara Noian radiind de bucurie. Apoi a prezentat primul concurent, o ţipă pe nume Kaci Crump. Era o elevă de clasa a patra pe care n-

o cunoşteam prea bine, pentru că n-o prea vedeai prin dormitor, era timidă şi tăcută, deşi părea drăguţă. Nu cred că era membră a Fiicelor Întunericului şi mi-am spus să nu uit s-o invit să ni se alăture. Profesoara Noian a anunţat că ieşise pe locul 52, cu interpretarea monologului lui Beatrice din Mult zgomot pentru nimic.

Mi s-a părut bună, dar următoarea tipă, Cassie Kramme, o elevă de clasa a cincea care ieşise pe locul 25, m-a lăsat mască. Interpretase celebrul monolog al Portiei din Neguţătorul din Veneţia, care începe aşa: „Virtutea milei n-o ai cu de-a-sila…” L-am recunoscut pentru că pe ăsta îl pregătisem şi eu când eram boboacă la liceul meu, South Intermediate. Cassie m-ar fi făcut praf cu interpre-tarea ei. Cred că nu era nici ea membră a Fiicelor Întunericului. Hm... Se pare că Afrodita nu voia să joace altcineva teatru mai bine decât ea. Ce surpriză!

Următorul concurent era un puşti pe care îl ştiam pentru că era prieten cu Erik. Cole Clifton, pe numele lui, era înalt, blond şi drăguţ foc. Ieşise pe locul 22, cu interpretarea monologului lui Romeo: „Dar taci! Ce străluceşte acolo oare?”. Da, era bun, chiar foarte, foarte bun. Când a terminat, le-am auzit pe Shaunee şi pe Erin, mai ales pe Shaunee, arătându-se încântate şi aplaudându-l frenetic. Hm... Să vorbesc cu Erik să-i facă lipeala lui Shaunee cu Cole. Eu cred că mai mulţi albi ar trebui să iasă cu tipe de culoare. Nu le-ar prinde rău să-şi lărgească orizonturile, mai ales albilor din Oklahoma.

Apropo de tipele de culoare, următoarea concurentă era Deino, o mulatră dementială, cu un păr superb şi cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. Era din gaşca Afroditei sau, mă rog, fusese, îmi fusese prezentată la Ritualul Lunii Pline al Afroditei, ca una dintre cele trei prietene ale ei. Îşi luaseră numele după cele trei surori mitologice ale Gorgonelor şi ale Scyllei: Deino, Enyo şi Pemphredo. În traducere, numele lor ar fi Teribila, Războinica şi Viespea.

Numele li se potriveau mănuşă. Erau trei scârbe odioase şi egoiste, o lăsaseră baltă pe Afrodita în timpul ritualului de Samhain şi, din câte îmi dădeam seama, nu mai vorbiseră cu ea de atunci. Recunosc, Afrodita o dăduse în bară şi era fără doar şi poate o cotoroanţă, dar şi eu puteam s-o dau în bară şi să devin o cotoroanţă şi cu toate astea cred că Stevie Rae, gemenele sau Damien nu mi-ar întoarce spatele. De supărat, s-ar supăra pe mine, nu zic nu. Mi-ar spune că am luat-o razna, normal, dar în nici în caz nu m-ar lăsa baltă.

Profesoara Noian a prezentat-o pe Deino şi a spus că ocupase un extraordinar loc 11, după care Deino a prezentat monologul Cleopatrei muribunde. Trebuie să recunosc că era bună, al naibii de bună. Privind-o, am fost atât de impresionată de talentul ei, încât am început să mă întreb dacă nu cumva atitudinea de cotoroanţă i se trăgea de la Afrodita. De când preluasem Fiicele Întunericului, niciuna dintre prietenele apropiate ale Afroditei nu crease niciun fel de problemă. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că Teribila, Războinica şi Viespea se cam ţinuseră deoparte. Hm, zisesem că voiam ca una dintre fostele apropiate ale Afroditei să facă parte din noul meu Consiliu al Monitorilor. Poate că Deino era alegerea potrivită. Puteam să-l întreb pe Erik despre ea. Odată Afrodita îndepărtată de la condu-cere, i-aş putea da lui Deino o şansă şi, între noi fie vorba, în acelaşi timp mi-aş fi dorit să nu aibă aşa un nume înfiorător.

Încă mai meditam cum să fac să le spun prietenilor mei, monitori ca şi mine, că mă bătea gândul s-o invit pe Teribila să facă parte din Consiliul nostru, când profesoara Noian s-a întors pe scenă şi a aşteptat ca publicul să se liniştească. Atunci când a început să vorbească, ochii îi străluceau de entuziasm şi părea gata să explodeze. M-a luat cu fiori. Erik terminase în primii zece!

— Ultimul nostru concurent este Erik Night. Şi-a dovedit talentul extraordinar încă de acum trei ani, când a fost însemnat. Sunt mândră să-i fiu profesoară şi mentor, a spus ea radiind. Haideţi să-l primim ca pe un erou, aşa cum merită, întrucât a ieşit pe locul întâi la concursul internaţional de monologuri din Shakespeare!

Erik a intrat zâmbitor pe scenă, în uralele întregii aule. Mi se tăiase respiraţia. Cum de putusem să uit cât de bine arăta? înalt, chiar mai înalt decât Cole, cu părul brunet şi cu cârlionţul ăla adorabil, gen Superman, cu ochii de un albastru strălucitor, ca două picături de cer. Ca şi ceilalţi concurenţi, era îmbrăcat complet în negru, cu simbolul elevilor de clasa a cincea, carul de aur al lui Nyx care trage după el un şuvoi de stele, pe piept în partea stângă, singurul lucru care nu era de culoare neagră în vestimentaţia lui. Şi vă mărturisesc că îi stătea superb în negru.

A înaintat până în mijlocul scenei, s-a oprit, mi-a zâmbit direct mie şi mi-a făcut cu ochiul. Era aşa de meseriaş, că îmi venea să mor. Apoi a plecat capul, iar când l-a ridicat nu mai era Erik Night, novicele vampir de optsprezece ani, elev de clasa a cincea în Casa Nopţii. Ca prin minune, chiar sub privirile noastre, se transformase într-un războinic maur care încerca să explice unei săli pline de sceptici cum se îndrăgostise de o prinţesă veneţiană, care îi împărtăşea la rândul ei dragostea.

„Vrând să mă cunoască Mai bine, prea-slăvitul ei părinte îmi arăta o dragoste fierbinte. Adesea mă poftea la el la masă Să-i povestesc o viaţă furtunoasă, în care, an de an, m-am războit, Şi cum am fost de soartă ocrotit.”

Nu-mi puteam lua ochii de la el, asemenea întregii săli, în vreme ce el se transformase în Othello. Nu mă puteam abţine să nu-l compar cu Heath. În felul lui, Heath era şi el la fel de talentat şi de strălucit ca Erik. Era quarterbackul echipei liceului Broken Arrow şi-l aşteptau

studii universitare strălucite, poate chiar o carieră sportivă extraordinară. Heath era un lider înnăscut, la fel ca Erik. Crescusem văzându-l pe Heath jucând fotbal, mă mândri-sem cu el şi îl susţinusem. Însă niciodată talentul lui nu mă copleşise, cum mi se întâmpla cu Erik. Singura dată când simţisem că mi se tăiase respiraţia cu Heath fusese atunci când îşi crestase pielea şi îmi oferise sângele lui.

Erik a făcut o pauză şi a înaintat până la marginea scenei, atât de aproape de mine încât, dacă mă ridicam şi întindeam mâna, l-aş fi putut atinge. M-a privit în ochi şi şi-a încheiat monologul lui Othello adresându-mi-l mie, de parcă aş fi fost nevăzuta Desdemonă despre care vorbea:

„Ea-mi răspundea la viaţa mea pustie Pe gânduri, cu o lume de suspine, Spunând că mi-au fost vremile haine, Şi că-i spuneam doar fapte mişcătoare. C-am fost de soartă pus la încercare, Şi c-ar fi vrut, dacă-ar fi fost bărbat, Să-înfrunte tot ce mi s-a întâmplat. Mi-a mulţumit, şi-apoi m-a întrebat De-aveam un bun prieten, devotat, Să-l rog prin ce-am trecut să-i povestească, Căci astfel ar putea s-o cucerească... Primejdiile m-au făcut iubit Iar eu, fiindcă s-a milostivit De mine.(...)”

Erik şi-a dus degetele la buze şi apoi a întins mâna spre mine, parcă pentru a-mi oferi sărutul lui ceremonios, apoi şi-a dus palma la inimă şi a făcut o plecăciune. Publicul a izbucnit în urale, aplaudându-l în picioare. Stevie Rae aclama lângă mine, îşi ştergea ochii şi râdea.

— Doamne, ce romantic, m-am înmuiat toată, a strigat ea.

— Şi eu! am spus râzând.

Imediat după aceea, profesoara Noian a revenit pe scenă, a anunţat sfârşitul reprezentaţiilor şi ne-a invitat în hol, unde se serveau brânză şi vin.

— Haide, Z, a spus Erin şi m-a prins de mână.

— Da, o să stăm pe lângă tine, pentru că prietenul ăla al lui Erik care a recitat din Romeo şi Julieta e teribil de sexy, a zis şi Shaunee şi m-a prins de mâna cealaltă.

Ca nişte cai de tracţiune, gemenele au început să mă tragă după ele prin mulţime, croindu-ne drum prin aglomeraţia celor care mergeau alene. M-am uitat neputin-cioasă înapoi, la Damien şi la Stevie Rae. Se pare că trebuiau să se descurce singuri ca să ţină pasul cu noi, pentru că gemenele erau o forţă căreia nici măcar eu nu-i puteam ţine piept.

Am ţâşnit din mulţimea sufocantă cu viteza dopului de şampanie, încercând să ieşim din aulă. Şi dintr-odată l-am văzut pe Erik; ieşea pe hol dinspre intrarea actorilor şi stătea de vorbă cu Cole. Privirile ni s-au petrecut şi în momentul ăla s-a oprit şi a venit direct spre mine.

— Mm, mm... Ce băiat pe cinste, a murmurat Shaunee.

— Geamăno, ca de obicei îţi dau dreptate, a spus Erin visătoare. Tot ce-am reuşit să fac a fost să zâmbesc prosteşte spre Erik, care ajunsese la noi. Cu un licăr ştrengăresc în ochi mi-a luat mâna, mi-a sărutat-o, a făcut o plecăciune adâncă şi a rostit cu vocea lui de june priceput într-ale actoriei, care a răsunat în toată încăperea:

— Îţi dau bineţe, dulce Desdemonă.

Am simţit cum m-am aprins la faţă şi m-am pus pe chicotit. Tocmai îmi oferea o îmbrăţişare călduroasă, dar decentă, cum o cerea situaţia, când deodată am auzit un râset încărcat de răutate bine cunoscut mie. Îmbrăcată cu o fustă scurtă neagră, cu un pulover sexy şi cu cizme cu toc cui în picioare, Afrodita a trecut, superbă, pe lângă noi râzând, sau mai bine spus s-a rupt în figuri, căci fata era expertă în datul din fund. M-am uitat la ea peste umărul lui Erik. Cu o voce mieroasă, care ar fi sunat prietenoasă dacă nu ar fi venit de la ea, a zis:

— Dacă îţi zice Desdemonă, îţi sugerez să ai grijă.

Să aibă numai impresia că îl înşeli, şi te strânge de gât! Dar tu nu l-ai înşela niciodată, nu? Şi-a dat pe spate părul lung, blond şi frumos şi a continuat să se rupă în figuri. O clipă, nimeni n-a suflat o vorbă, dar apoi gemenele au rostit într-un glas: „Fata asta are mari probleme” şi toată lumea a izbucnit în râs.

Mai puţin eu. Nu-mi stătea mintea decât la faptul că mă văzuse cu Loren în centrul multimedia şi că dădusem categoric impresia că îl înşel pe Erik. Oare în felul ăsta mă avertiza că îi spune lui Erik? Nu-mi făceam griji că m-ar strânge de gât, dar oare ar crede-o? în acelaşi timp, aspectul ei impecabil îmi amintea că eu purtam o pereche de blugi şifonaţi şi un pulover luat la repezeală. Cât despre păr şi machiaj, arătaseră şi mai bine de atât. De fapt, cred că era posibil să mai am încă urme de pernă pe obraz.

— N-o lăsa să te supere, mi-a şoptit Erik cu blândeţe. Mi-am înălţat privirea spre el. Mă ţinea de mână şi-mi zâmbea.

Mi-am alungat gândurile şi i-am spus cu veselie:

— Stai liniştit, că nu poate. Oricum, cui îi pasă de ea? Ai câştigat concursul! E extraordinar, Erik. Sunt atât de mândră de tine! am zis şi l-am îmbrăţişat încă o dată, fermecată de mirosul lui proaspăt şi de statura lui care mă făcea să mă simt micuţă şi delicată. Apoi puţina noastră intimitate s-a risipit, pentru că din ce în ce în ce mai multă lume se revărsa din aulă.

— Erik, e super că ai câştigat! a spus Erin. Dar nu ne miră prea mult, pentru că nu suflă nimeni în faţa ta pe scenă.

— Absolut. E valabil şi pentru amicul de colo, a zis Shaunee şi a arătat din bărbie spre Cole. E un Romeo supertare.

Erik a zâmbit larg.

— O să-i spun că asta e părerea ta.

— Poţi să-i mai spui şi că, dacă vrea un pic de

zahăr brun la Julieta lui, să se uite încoace, a mai zis ea şi a arătat spre sine, dublând gestul cu o unduire de şolduri.

— Geamăno, eu cred că dacă Julieta era negresă nu se mai ajungea la aşa un final de rahat între ea şi Romeo. Mă înţelegi, noi am fi fost mai înţelepte, nu beam poţiunea aia naşpa şi nu mai treceam prin drama aia numai din cauza unor părinţi tembeli.

— Exact, a aprobat-o Shaunee.

Niciunul dintre noi n-a mai comentat ceva aşa de evident, cum era faptul că Erin cea blondă şi cu ochii albaştri nu era deloc negresă. Eram prea obişnuiţi ca ea şi Shaunee să se comporte ca nişte gemene autentice, ca să ne mai întrebăm cum era posibilă ciudăţenia asta.

— Erik, ai fost extraordinar! s-a repezit Damien la noi, urmat îndeaproape de Jack.

— Felicitări, a spus şi Jack timid, dar vizibil entuziasmat.

— Mulţumesc, băieţi, le-a răspuns Erik cu un zâmbet. A, Jack, înainte de reprezentaţie eram prea emoţionat ca să-ţi spun că mă bucur că eşti printre noi şi că e o plăcere să am un coleg de cameră.

Chipul drăguţ al lui Jack s-a luminat şi l-am strâns de mână pe Erik. Asta era unul dintre motivele pentru care îmi plăcea atât de mult. Pe lângă faptul că era superb şi talentat, mai şi era un tip foarte de treabă, pe bune. Mulţi tipi cu aceeaşi poziţie, adică al naibii de importanţi, fie nu şi-ar fi băgat în seamă colegul de cameră, elev de clasa a treia, sau, şi mai nasol, s-ar fi arătat vizibil iritaţi de faptul că trebuiau să împartă camera cu un „poponar”. Erik nu era deloc aşa şi nu puteam să nu-l compar cu Heath, care probabil că ar fi fost îngrozit să stea cu un homosexual în cameră. Nu că Heath ar fi vreun tip urâcios sau mai ştiu eu ce, dar el era adolescentul tipic din Oklahoma, care tinde să fie echivalent cu „homofob îngust la minte”. Acum îmi

dădeam seama că niciodată nu l-am întrebat pe Erik de unde este. Doamne, halal prietenă!

— Zoey, m-ai auzit? - Ăă?

Întrebarea lui Damien a avut darul de a pune capăt bălmăjelii mele interioare, dar trebuia să recunosc că nu-l auzisem.

— Alo. Recepţie, planeta Pământ către Zoey! Te-am întrebat dacă îţi dai seama cât e ceasul şi dacă mai ştii că Ritualul Lunii Pline e la miezul nopţii.

M-am uitat la ceasul de perete.

— Ah, la naiba!

Era 11:05 noaptea. Trebuia să mă schimb şi să mă duc în sala de recreere, să aprind lumânările pe care le foloseam în cerc, să mă asigur că cele cinci lumânări care simbolizau elementele erau la locul lor şi să verific şi masa zeiţei.

— Erik, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am de făcut o grămadă de lucruri înainte de ritual. - Apoi mi-am privit prietenii pe rând. - Dragilor, voi trebuie să veniţi cu mine. - Au dat frenetic din cap, precum căţeii ăia de pus la parbriz. Apoi m-am întors din nou către Erik. - Vii şi tu la ritual, nu?

— Mda. Apropo, ţi-am adus ceva de la New York. Stai puţin, vin imediat.

S-a dus în grabă înapoi în aulă, pe la intrarea actorilor.

— Băiatul ăsta e prea meseriaş să fie adevărat, a remarcat Erin.

— Să sperăm că prietenul lui e la fel ca el, a spus Shaunee şi i-a lansat lui Cole un zâmbet insinuant în partea cealaltă a încăperii, pe care acesta i l-a întors.

— Damien, ai adus eucaliptul şi salvia?

Deja mă cuprindeau emoţiile. La naiba! Ar fi trebuit să mănânc ceva. Aveam o gaură în stomac care promitea să mă termine.

— Nu-ţi face griji, Z, le-am luat şi chiar le-am şi

împletit, m-a liniştit Damien.

— Totul o să iasă perfect, o să vezi, a spus Stevie Rae.

— Mda, stai liniştită, a intervenit şi Shaunee.

— O să fim şi noi lângă tine, a încheiat Erin.

Le-am zâmbit, teribil de bucuroasă că îmi erau prieteni. Apoi s-a întors Erik şi mi-a dat cutia mare şi albă pe care o adusese. Am şovăit o clipă înainte s-o deschid, iar Shaunee mi-a spus:

— Z, dacă n-o deschizi odată, o deschid eu.

— Mi-ai luat vorba din gură, a zis Erin.

Am dat nerăbdătoare la o parte panglica drăguţă cu care era legată, am scos capacul şi mi s-a tăiat respiraţia, la fel ca şi celorlalţi aflaţi suficient de aproape încât să vadă. În cutie se găsea cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem în viaţa mea. Era neagră, dar în ţesătură erau prinse fire metalice, argintii, aşa că oriunde pica lumina, acestea scăpărau asemenea stelelor căzătoare care străpung cerul nopţii.

— Erik, e superbă, am spus cu glas gâtuit, pentru că mă străduiam să nu izbucnesc în lacrimi de bucurie şi să mă fac de râs.

— Voiam să porţi ceva deosebit la primul tău ritual ca lider al Fiicelor Întunericului, a mărturisit el.

Ne-am îmbrăţişat din nou de faţă cu prietenii mei, după care a trebuit să plec în grabă şi s-o iau spre sala de recreere. Am strâns rochia la piept şi am încercat să nu mă gândesc că Erik îmi cumpărase un cadou extraordinar de meseriaş, iar eu, drept răsplată, îi supsesem sângele lui Heath şi flirtasem cu Loren. Şi, în timp ce încercam să alung gândul ăsta, mă străduiam să ignor glasul conştiin-ţei, care îmi spunea întruna: „Nu-l meriţi... nu-l meriţi... nu-l meriţi...”

CAPITOLUL 20

— Shaunee, Erin, Stevie Rae, voi apucaţi-vă să aprindeţi lumânările albe. Damien, dacă aşezi tu lumânările colorate ale elementelor la locul lor, eu am să mă asigur că e totul pregătit pentru masa lui Nyx.

— O nimica..., a spus Shaunee.

— ... toată, a continuat şi Erin.

— Gogonată, a adăugat Stevie Rae, ceea ce le-a făcut pe gemene să-şi dea ochii peste cap ca la un semn.

— Mai sunt lumânările elementelor în magazie? a întrebat Damien.

— Mda, am strigat în drum spre bucătărie. Cu bucurie am constatat că pregătise deja o tavă cu fructe proaspete, brânză şi mezeluri pentru masa lui Nyx.

Trebuia doar să iau tava şi sticla de vin din frigider şi să aranjez frumos bunătăţile pe masa din mijlocul cercului mare format din lumânări albe. Pe masă era deja un pocal frumos împodobit, o frumoasă statuetă a zeiţei, o brichetă lungă şi elegantă şi lumânarea purpurie, simbolul spiritului, ultimul element pe care aveam să-l invoc în cerc. Masa încărcată de bunătăţi simboliza bogăţia binecuvân-tărilor pe care Nyx le-a dat fiilor ei, vampiri şi novici. Îmi plăcea să aranjez masa zeiţei, îmi dădea o stare de calm, ceva de care aveam mare nevoie în noaptea asta. Am aranjat mâncarea şi vinul şi mi-am repetat întruna în minte ce aveam de spus la ritual peste... mi-am aruncat ochii la ceas şi am simţit că mi se pune un nod în stomac, peste un sfert de oră. Novicii începeau să vină în sala de recreere şi imediat erau cuceriţi de privelişte, se aşezau ciorchine în colţurile încăperii şi le priveau pe gemene şi pe Stevie Rae, care aprindeau lumânările albe din care era format cercul. Poate că nu eram singura emoţionată în seara asta. Faptul că acum mă aflam eu la conducerea Fiicelor Întunericului era o mare schimbare. Afrodita fusese lider în ultimii doi ani şi în timpul ăsta organizaţia devenise o

adunătură de snobi, aflată doar la îndemâna unora şi în care novicii care nu făceau parte dintre cei aleşi erau folosiţi şi batjocoriţi.

În seara asta lucrurile aveau să se schimbe.

Mi-am aruncat privirea spre prietenii mei. Ne duseserăm cu toţii repede să ne schimbăm înainte să venim în sala de recreere şi toată lumea alesese să poarte exclusiv negru, ca să se asorteze cu rochia superbă pe care mi-o cumpărase Erik. M-am uitat în jos la mine pentru a mia oară. Rochia era simplă, dar perfectă. Era rotunjită la gât, cu un decolteu amplu, dar nu atât de amplu ca rochiile de târfuliţă pe care le îmbrăca Afrodita la ritualuri. Avea mâneci lungi şi era ajustată pe corp până în talie, iar de acolo cobora vălurită până în pământ. Picăţelele argintii cu care era presărată străluceau în lumina lumânărilor la fiecare mişcare pe care o făceam. La fel strălucea şi pandantivul care îmi atârna de lănţişorul de argint pe care îl aveam la gât. Fiecare Fiică şi Fiu al Întunericului avea unul asemănător, cu două excepţii: cele trei luni ale mele erau încrustate cu granate şi al meu era singurul care fusese găsit lângă cadavrul unui adolescent din specia umană. Mă rog, nu al meu, ci unul ca al meu, exact ca al meu.

Nu! Nu vreau să mă gândesc la lucruri rele în seara asta, ci doar la lucruri bune şi la cum să conduc primul meu ritual şi primul meu cerc în public. Damien s-a întors în sala principală cu o tavă mare, pe care încerca să ţină în echilibru patru lumânări care simbolizau fiecare element: galben pentru aer, roşu pentru foc, albastru pentru apă şi verde pentru pământ. Eu îmi pusesem deja lumânarea purpurie, a spiritului, pe masa lui Nyx. Am zâmbit şi m-am gândit ce bine arătau prietenii mei îmbrăcaţi elegant în negru, cu colierele de argint ale Fiicelor Întunericului la gât. Stevie Rae tocmai se aşezase în partea dinspre miazănoapte a cercului, unde era locul pământului. Damien i-a dat lumânarea verde. Din

întâmplare, eu tocmai mă uitam la ei, aşa că ştiu ce am văzut. Când Stevie Rae a atins lumânarea, a făcut ochii mari şi a scos un sunet ciudat, ceva între ţipăt şi gâfâit. Damien s-a dat aşa de repede un pas înapoi, încât a trebuit să prindă lumânările ca să nu cadă de pe tavă.

— Ai simţit? a întrebat Stevie Rae cu un glas ciudat, şoptit, dar totuşi puternic.

Damien părea cutremurat, dar a încuviinţat din cap şi a spus:

— Da, şi am simţit şi mirosul. Apoi amândoi s-au uitat la mine.

— Ăă, Zoey, poţi să vii un pic? m-a întrebat Damien.

Vocea îi sunase normal şi, dacă nu aş fi văzut faza, aş fi zis că aveau nevoie să-i ajut cu lumânările.

Dar chiar văzusem faza şi de-aia nu am strigat din mijlocul cercului ca să-i întreb ce vor. M-am dus repede la ei şi i-am întrebat în şoaptă:

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, i s-a adresat Damien lui Stevie Rae.

Cu ochii căscaţi încă, uimită şi palidă, Stevie Rae m-a întrebat:

— Nu simţi mirosul? M-am încruntat.

— Miros? Ce..., şi atunci chiar am simţit, iarbă proaspăt cosită, caprifoi şi încă ceva care jur că îmi aducea aminte de pământul proaspăt arat de pe plantaţia de levănţică a bunicii.

— Ba da, simt, am spus şovăitoare şi tare nedumerită. Dar n-am invocat pământul în cerc.

Afinitatea mea sau puterea cu care mă înzestrase Nyx era aceea de a face toate cele cinci elemente să se manifeste. Nici măcar după o lună nu ştiam exact ce presupunea puterea asta, dar ce ştiam sigur era că, atunci când formam cercul şi invocam elementele, fiecare dintre ele se manifesta fizic. Vântul se învârtejea în jurul meu când invocam aerul, pielea îmi era cuprinsă

de arşiţă la chemarea focului şi, sincer, mă făcea să transpir, simţeam răcoarea mării când invocam apa, iar când invocam în cerc pământul, mă împresurau miresmele naturii şi simţeam până şi iarba sub tălpi, deşi eram încălţată, o chestie foarte ciudată.

Dar, după cum spuneam, nu începusem să formez cercul, aşa că nu invocasem niciun element, şi cu toate astea eu, Stevie Rae şi Damien simţeam foarte clar miresmele pământului.

Atunci Damien a tras aer în piept, iar faţa i s-a luminat într-un zâmbet larg.

— Stevie Rae are o afinitate faţă de pământ!

— Ăă? am exclamat eu cu un aer de mare geniu.

— Fugi d-aici, a spus Stevie Rae.

— Ia vezi, a continuat Damien din ce în ce mai entuziasmat, închide ochii, Stevie Rae, şi gândeşte-te la pământ. - S-a uitat la mine. - Tu să nu te gândeşti la pământ.

— Bine, am spus iute.

Entuziasmul lui era contagios; ar fi fost demenţial ca Stevie Rae să aibă o afinitate faţă de pământ. Afinitatea faţă de un element era un mare har dat de Nyx şi mi-ar plăcea la nebunie ca cea mai bună prietenă a mea să fi fost binecuvântată astfel de către zeiţa noastră.

— Bine, a spus Stevie Rae fără suflu, dar a închis ochii.

— Ce-aţi păţit, mă? a spus Erin.

— De ce stă cu ochii închişi? - a intervenit şi Shaunee. Apoi a adulmecat aerul din jur. - Şi de ce miroase a fân aici? Stevie Rae, dacă te prind că ai pus ochii pe vreun parfum de ţăran, îţi dau o mamă de bătaie de nu te vezi!

— Sst! a făcut Damien la ea cu degetul pe buze. Noi credem că e posibil ca Stevie Rae să fi căpătat o afinitate faţă de pământ.

— Naa! a spus Shaunee neîncrezătoare.

— Hă! a făcut Erin.

— Terminaţi, mă, că nu pot să mă concentrez, a spus Stevie Rae şi le-a străfulgerat pe gemene cu privirea.

— Scuze, au mormăit ele.

— Mai încearcă, am îndemnat-o eu.

A dat din cap, a închis ochii şi s-a încruntat, concentrându-se asupra pământului. Nu m-am gândit niciun pic la pământ, lucru destul de greu de altfel, pentru că în câteva clipe aerul s-a umplut de mireasma ierbii proaspăt cosite, a florilor şi auzeam chiar ciripit de păsărele şi...

— Dumnezeule! Stevie Rae are o afinitate faţă de pământ! am exclamat.

Stevie Rae a deschis brusc ochii şi şi-a acoperit gura cu amândouă mâinile, vădit entuziasmată.

— Stevie Rae, e extraordinar! a spus Damien şi toţi am felicitat-o şi am îmbrăţişat-o, în timp ce ea chicotea cu ochii umezi de lacrimi de fericire.

Şi atunci s-a întâmplat, am avut una dintre senzaţiile alea ale mele, dar de data asta, din fericire, era de bine.

— Damien, Shaunee, Erin, mergeţi la locurile voastre în cerc. M-au privit întrebători, dar probabil că au simţit ceva în vocea mea, pentru că imediat s-au executat. Nu mă purtam cu prietenii mei ca o şefă, dar respectau faptul că mă pregăteam să devin Mare Preoteasă, aşa că s-au dus supuşi la locul din cerc pe care li-i destinasem acum câteva săptămâni, când fuseserăm doar noi cinci şi formasem un cerc ca să văd dacă am cu adevărat o afinitate sau doar o minte şubredă şi o imaginaţie debordantă.

Pe când ei îşi ocupau locurile, m-am uitat împrejur spre cei veniţi deja în sala de recreere. Aveam nevoie de ajutor din afară. În momentul ăla, în încăpere au intrat

Erik şi Jack, le-am zâmbit şi le-am făcut semn să vină la mine.

— Ce s-a întâmplat, Z? Pari gata-gata să explodezi - mi-a spus Erik, după care, mai încet, cât să aud numai eu, a adăugat: Şi trebuie să recunosc că arăţi dementţial în rochia asta, exact cum îmi imaginam.

— Mersi, îmi place foarte mult. - Am făcut o piruetă, în parte din cochetărie, pentru Erik, în parte de fericire, pentru că ştiam aproape sigur ce avea să se întâmple. - Jack, vrei tu, te rog, să te duci la Damien, să iei tava cu lumânări pe care o are în mână şi să o aduci aici, în mijlocul cercului?

— Cum să nu, a spus Jack şi a pornit ca din puşcă să facă ce i-am spus. Hai, bine, n-a pornit ca din puşcă, dar era tare zglobiu în orice caz.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Erik.

— Vezi tu, i-am spus cu un zâmbet larg, abia reuşind să-mi reţin entuziasmul.

Când Jack a venit cu lumânările, am pus tava pe masa lui Nyx. M-am concentrat o clipă şi mi-am dat seama că instinctul îmi spunea că focul era alegerea potrivită. Apoi am luat lumânarea roşie şi i-am dat-o lui Erik.

— Bun, du-i, te rog, lumânarea asta lui Shaunee.

Erik s-a încruntat nedumerit.

— I-o duc şi atât?

— Da. Dă-i-o şi apoi fii atent.

— La ce?

— Nu-ţi spun.

A înălţat din umeri şi mi-a aruncat o privire care spunea că oi fi eu sexy, dar nici în toate minţile nu eram. Cu toate astea a făcut ce i-am spus şi s-a dus spre Shaunee, care se afla în partea de miazăzi a cercului, în locul de unde invocam focul. S-a oprit în faţa ei. Shaunee s-a uitat la mine pe după el.

— Ia lumânarea, i-am strigat din partea cealaltă a

cercului, în timp ce mă concentram să-mi fixez în minte cât de drăguţ era Erik, ca să nu mă gândesc deloc la foc. Shaunee a înălţat din umeri.

— Bine, a spus ea.

A luat lumânarea roşie de la Erik. Mă uitam cu atenţie la ea, dar nici nu mai era nevoie, pentru că ceea ce s-a întâmplat în momentul ăla a fost aşa de evident, încât mai mulţi dintre cei aflaţi împrejur s-au minunat alături de Shaunee. În clipa în care a atins lumânarea cu mâna, s-a auzit un fâsâit. Părul ei lung şi negru a început să se ridice şi să trosnească, de parcă ar fi fost încărcat de electricitate, iar pielea ei frumoasă, ciocolatie a început să radieze ca şi cum ar fi fost luminată din interior.

— Ştiam eu! am strigat şi mai că am ţopăit de bucurie. Shaunee şi-a smuls privirea de pe trupul ei radios şi s-a uitat la mine.

— Eu fac chestia asta, nu?

— Da, tu!

— Am o afinitate faţă de foc!

— Da, aşa e! am strigat bucuroasă.

Am auzit multe „ooo”-uri şi „aaa”-uri de la mulţimea din ce în ce mai numeroasă, dar nu-mi stătea mintea la ei acum. Dând curs instinctului, i-am făcut semn lui Erik să vină înapoi în mijlocul cercului, lucru pe care l-a executat cu un zâmbet enorm pe faţă.

— Cred că e cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată, a spus el.

— Stai aşa. Dacă nu mă înşel, şi eu cred că nu mă înşel, nu e gata, i-am spus şi i-am dat lumânarea albastră. Ia du-i asta lui Erin.

— Porunceşte şi-am să mă supun, a răspuns el cu o frază cu iz străvechi.

Dacă ar fi făcut oricine altcineva aşa o plecăciune în public, ar fi arătat ca un mare dobitoc, însă Erik arăta ca un mare star, un amestec de gentleman şi de băiat

rău. Mă gândeam la cât de mişto era Erik, când Erin şi Shaunee au chiţăit de fericire amândouă aproape în acelaşi timp.

— Ia uită-te pe jos! a strigat Erin arătând spre gresia din sala de recreere.

În jurul picioarelor ei gresia începuse să vălurească şi părea să se lovească de ea asemenea valurilor care se sparg de mal, deşi nimic nu era ud, şi ai fi zis că Erin stă pe malul unui ocean-fantomă. Apoi şi-a înălţat privirea spre mine, cu un licăr în ochii ei albaştri.

— Z, am o afinitate faţă de apă! I-am zâmbit.

— Da, aşa e!

Erik a venit repede înapoi la mine. De data asta n-a mai fost nevoie să-i spun să ia lumânarea galbenă.

— Damien, nu? m-a întrebat el.

— Exact.

S-a dus la Damien, care se foia la locul lui în partea dinspre răsărit, unde trebuia să se manifeste elementul aer. Erik i-a oferit lumânarea galbenă lui Damien, dar el nici măcar n-a atins-o, ci s-a uitat la mine pe după Erik.

Bietul de el, părea speriat de moarte.

— O să fie totul bine, ia-o, i-am spus.

— Eşti sigură? a întrebat şi s-a uitat agitat împrejur, la grupul deja mare de novici care îl priveau nerăbdători.

Ştiam care era problema. Lui Damien îi era teamă să nu iasă totul prost, teamă ca minunea care li se întâmpla fetelor să nu-i fie refuzată lui. La ora de sociologie învăţasem că era neobişnuit ca un har aşa de mare precum afinitatea faţă de un element să-i fie dat unui bărbat. Nyx le dăruia bărbaţilor o forţă extraordinară, iar afinitatea lor era în general de natură fizică, aşa cum era în cazul Dragonului, profesorul nostru de scrimă, care fusese înzestrat cu o viteză şi cu o vedere excepţionale. Aerul era fără doar şi poate o afinitate menită unei femei şi ar fi de-a dreptul incredibil ca Nyx să-i dăruiască lui

Damien afinitatea faţă de aer. Însă eu mă simţeam calmă şi fericită în adâncul sufletului. Am dat din cap spre Damien şi am încercat să-i transmit încredere.

— Da, sunt sigură. Haide. Eu o să mă gândesc la cât de drăguţ e Erik, iar tu ai să te gândeşti la aer, am spus.

Erik mi-am zâmbit larg peste umăr, în timp ce Damien a tras adânc aer în piept şi, ca şi cum s-ar fi pregătit să scoată cuiul la o grenadă, a luat lumânarea de la Erik.

— Superb! Splendid! Magnific! - Damien a recurs la toate cuvintele fistichii din vocabularul lui, în timp ce părul brunet i se ridica în cap, iar hainele i se agitau frenetic în bătaia vântului care se stârnise brusc în jurul său. Când m-a privit din nou, obrajii îi erau scăldaţi de lacrimi de fericire. - Nyx mi-a dat şi mie un har! a accentuat el şi am înţeles ce voia să spună cu asta; voia să spună că, spre deosebire de părinţii lui, Nyx îl consideră demn, deşi cea mai mare parte a vieţii sale oamenii se amuzaseră pe seama lui, pentru că îi plăceau băieţii. Am clipit cu putere, ca să nu izbucnesc în lacrimi ca un copilaş.

— Da, aşa e, i-am spus cu hotărâre.

— Zoey, prietenii tăi sunt extraordinari, s-a auzit glasul lui Neferet peste rumoarea entuziastă a mulţimii care se îndrepta acum spre cele patru talente nou descoperite.

Marea Preoteasă se afla chiar la intrarea în sala de recreere şi m-am întrebat de cât timp stătea acolo. Am văzut că mai erau câţiva profesori lângă ea, dar se aflau în umbra uşii şi-mi era greu să disting cine anume venise. „Stai liniştită că poţi, poţi s-o înfrunţi.” Am înghiţit în sec şi m-am străduit să-mi canalizez gândurile asupra prietenilor mei şi asupra miracolelor care tocmai se petrecuseră.

— Da, am nişte prieteni extraordinari! am încuviinţat entuziastă. Neferet a dat din cap.

— În înţelepciunea ei, Nyx s-a gândit să-ţi dea în dar ţie, o novice cu puteri deosebite, un grup de prieteni care, la rândul lor, sunt binecuvântaţi cu nişte puteri impresio-nante. - A făcut un gest amplu. - Prevăd că acest grup de novici va face istorie. Niciodată Nyx nu a mai fost atât de generoasă cu atâţia novici în acelaşi timp şi în acelaşi loc.

Ne-a zâmbit tuturor ca o mamă iubitoare. Aş fi fost şi eu păcălită poate, ca toţi ceilalţi, de căldura şi frumuseţea ei, dacă n-aş fi zărit dâra roşiatică a rănii care i se vindeca pe braţ. M-am cutremurat şi am încercat să-mi alung din minte scena la care fusesem martoră şi despre care ştiam că nu era rodul imaginaţiei mele.

Şi bine am făcut, pentru că Neferet şi-a concentrat atenţia asupra mea.

— Zoey, cred că este momentul potrivit să anunţăm planul tău pentru Fiicele şi Fiii Întunericului.

Tocmai mă pregăteam să explic la ce mă gândisem, deşi nu aveam de gând să anunţ schimbările pe care voiam să le fac înainte de formarea cercului, ca să le dau membrilor mai vechi o probă palpabilă că într-adevăr fusesem înzestrată de către Nyx, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Toată lumea era atentă la Neferet, care a intrat în sală cu paşi mari şi s-a aşezat nu foarte departe de Shaunee, a cărei lumină, împrumutată de la elementul foc pe care reuşise să-l facă să se manifeste, a învăluit-o şi pe Marea Preoteasă ca într-o limbă de foc. Neferet a început să vorbească cu aceeaşi voce puternică şi seducătoare ca la ritualuri. Numai că de data asta spunea cuvintele mele, ideile mele.

— Este momentul ca organizaţia Fiicelor Întunericului să fie pusă pe o bază solidă. Am hotărât ca Zoey Redbird să înceapă o nouă eră şi o nouă tradiţie la conducerea acesteia. Va forma un Consiliu al Monitorilor alcătuit din şapte novici, pe care îl va conduce în calitate de Monitor Superior. Ceilalţi membri ai Consiliului vor fi

Shaunee Cole, Erin Bates, Stevie Rae Johnson, Damien Măslin şi Erik Night. Va mai fi ales încă un Monitor din cercul intim al Afroditei, alegere cu care vreau să transmit dorinţa mea de armonie între novici. - Dorinţa ei? Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să mă gândesc la ceva frumos, în timp ce Neferet a făcut o pauză, ca să le dea timp entuziaştilor, inclusiv gemenelor, lui Stevie Rae, lui Damien, lui Erik şi lui Jack, care urlau ca apucaţii, să se liniştească. Dumnezeule, voia să dea impresia că ei îi veniseră ideile pentru care eu mă chinuisem săptămâni bune! - Consiliul Monitorilor se va ocupa de funcţionarea Fiicelor şi Fiilor Întunericului şi se va asigura că toţi membrii vor respecta de acum înainte următoarele idealuri: să fie cinstiţi cu aerul, credincioşi focului, înţelepţi cu apa, înţelegători cu pământul şi sinceri cu spiritul. Dacă vreo Fiică sau vreun Fiu al Întunericului nu respectă aceste idealuri, Consiliul Monitorilor va trebui să hotărască ce pedeapsă să aplice, iar aceasta va putea merge până la excluderea din organizaţie. A făcut din nou o pauză şi am remarcat cât de serioşi şi de atenţi erau cu toţii, exact reacţia pe care speram eu s-o obţin când voiam să fac anunţul, chiar în timpul Ritualului Lunii Pline. - De ase-menea, am hotărât că ar fi nimerit ca novicii noştri să se implice mai mult în comunitatea din care facem parte. În fond, ignoranţa duce la frică şi la ură. Aşa că vreau ca Fiicele şi Fiii Întunericului să înceapă o colaborare cu o organizaţie caritabilă locală. Am meditat îndelung şi am hotărât că ar fi perfectă organizaţia „Street Cats”, care se ocupă cu salvarea pisicilor fără stăpân.

Toată lumea a râs amuzată, aceeaşi reacţie pe care o avusese şi Neferet când îi spusesem că mă hotărâsem să implic Fiicele Întunericului exact în organizaţia asta caritabilă. Nu-mi venea să cred că Neferet lua asupra ei tot ce-i spusesem eu în noaptea în care mă invitase la cină.

— Acum am să vă las. Acesta este ritualul lui Zoey şi am venit doar ca să-mi exprim sprijinul total pe care i-l acord talentatei mele novice. - Mi-a zâmbit cu căldură şi m-am scormonit şi eu de un zâmbet. - Însă mai întâi am un cadou pentru Consiliul Monitorilor.

A bătut din palme şi cinci bărbaţi vampiri pe care nu-i mai văzusem niciodată şi-au făcut apariţia din umbra uşii de la intrare. Fiecare dintre ei avea în mâini ceva ce aducea cu o placă mare de vreo 30 de centimetri pătraţi şi groasă de vreo câţiva centimetri. Le-au aşezat pe pardosea-lă la picioarele ei, după care s-au făcut nevăzuţi pe uşă. M-am uitat un pic la chestiile alea. Erau de culoare crem şi păreau ude. Habar n-aveam ce erau. Râsul lui Neferet s-a prăvălit împrejur şi iar m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Oare nu mai observa nimeni ce aere îşi dădea?

— Zoey, sunt uimită că nu-ţi recunoşti propria idee!

— Ăă... nu. Nu ştiu ce sunt, am recunoscut.

— E ciment proaspăt. Mi-am adus aminte că mi-ai spus că vrei ca fiecare membru al Consiliului Monitorilor să-şi lase amprentele de novice pentru posteritate. În seara aceasta, şase din cei şapte membri au această posibilitate.

Am privit-o. Bun. În sfârşit, îmi recunoştea şi mie meritul pentru ceva în seara asta, dar nici măcar nu fusese ideea mea, ci a lui Damien.

— Mulţumesc pentru cadou - i-am spus, după care am adăugat repede -, dar ideea cu amprentele a fost a lui Damien, nu a mea.

Mi-a zâmbit fermecător, iar când i-a zâmbit şi lui Damien nu a fost nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că era topit de plăcere.

— A fost o idee excelentă, Damien, a spus ea, apoi s-a adresat din nou întregii săli. Sunt încântată că Nyx a fost atât de generoasă cu acest grup. Fiţi binecuvântaţi cu toţii şi vă urez noapte bună.

A făcut o plecăciune adâncă, apoi s-a ridicat în uralele novicilor şi şi-a făcut maiestuoasă ieşirea.

Eu am rămas acolo cu ritualul sabotat şi cu sentimentul că parcă îmi furase jucăriile.

CAPITOLUL 21

A durat o veşnicie până să-i aşez pe toţi la locurile lor, ca să putem începe ritualul, mai ales că nu puteam să arăt cum mă simţeam de fapt, adică ofticată. Nu numai că n-ar înţelege nimeni, dar nici n-ar crede ceea ce începeam eu să întrezăresc: Neferet avea o parte tenebroasă, nemăr-turisită. Dar de ce m-ar fi înţeles sau crezut cineva? în fond, eu eram doar o puştoaică. Indiferent ce puteri îmi dăduse Nyx, nu mă puteam compara cu o Mare Preoteasă. Pe lângă toate astea, nimeni în afară de mine nu zărise piesele puzzle-ului care, puse la locul lor, formau acea imagine cumplită.

„Afrodita m-ar înţelege şi m-ar crede" am gândit, şi ce mă mai enerva că era adevărat!

— Zoey, anunţă-mă când eşti gata, ca să pun muzica, a strigat Jack dintr-un colţ al sălii de recreere, unde se afla echipamentul audio.

Se pare că puştiul nou-venit era un geniu al electronicii, aşa că imediat îl unsesem responsabil cu muzica pentru ritual.

— Bine, stai un pic. Ce-ar fi să-ţi fac un semn din cap când sunt gata?

— Bine, a spus el cu un zâmbet.

Am făcut câţiva paşi înapoi şi mi-am dat seama că o ciudată ironie făcea să mă aflu acum aproape exact în locul în care stătuse Neferet până nu demult. Am încercat să-mi alung toată confuzia şi gândurile negative care îmi dădeau târcoale şi mi-am plimbat privirea prin cerc. Veniseră destul de mulţi elevi, de fapt, mai mulţi decât mă aşteptasem. Se liniştiseră, deşi atmosfera din încăpere era încă plină de entuziasm. Lumânările albe

aşezate în suporturile lor înalte de sticlă răspândeau asupra cercului o lumină curată, strălucitoare. Cei patru prieteni ai mei stăteau la locurile lor şi aşteptau să încep ritualul. Mi-am oprit atenţia asupra lor, m-am gândit la minunatele haruri pe care le primiseră şi mă pregăteam să-i fac semn lui Jack.

— M-am gândit să-ţi ofer serviciile mele, s-a auzit vocea adâncă a lui Loren, smulgându-mi un chiţăit deloc sexy.

Stătea în spatele meu, în dreptul uşii.

— Rahat, Loren! Am făcut pe mine de frică! am izbucnit înainte să apuc să-mi pun lacăt gurii mele de prostănacă.

Dar nu minţeam, Loren mă făcuse să-mi înfig mâna în colier de spaimă.

Se pare că nu l-a deranjat că eram slobodă la gură, ci mi-a zâmbit îndelung, fermecător.

— Credeam că ştii că sunt aici.

— Nu, eram cu gândul aiurea.

— Presupun că stresul e de vină - mi-a spus şi mi-a atins uşor mâna, cu un gest care părea probabil nevinovat, genul prietenesc, de profesor care te încurajează. Numai că eu l-am simţit ca pe o mângâiere, ca pe o mângâiere fierbinte. Zâmbetul lui larg m-a făcut să mă întreb cât de intuitiv este. Dacă poate să-mi citească măcar un neuron, eu mor de ruşine. - Sunt aici ca să te ajut să treci peste stres.

„Tipul ăsta se ţine de bancuri? Numai când îl vedeam îmi venea să mă sui pe pereţi. Să mă relaxez când Loren Blake era prin preajmă? Ce glumă bună!”

— Serios? Şi cum te-ai gândit să procedezi? am spus şi am zâmbit doar uşor insinuant, conştientă că toată lumea se uita la noi, inclusiv prietenul meu.

— Am să fac pentru tine ce fac şi pentru Neferet. între noi s-a lăsat liniştea şi gândul mi-a zburat la ce anume o fi făcând el pentru Neferet. Din fericire, nu mi-a

lăsat gândurile să rătăcească prea mult.

— Fiecare Mare Preoteasă are un poet care recită poeme străvechi, ca să evoce prezenţa Muzei la începerea ritualurilor. În seara asta mă ofer să recit în cinstea unei Mari Preotese în devenire cu totul deosebite. În plus, cred că sunt câteva neînţelegeri pe care trebuie să le lămuresc.

Şi-a dus respectuos pumnul la inimă, exact cum o saluta deseori lumea pe Neferet. M-am holbat pur şi simplu la el ca o prostănacă, nicidecum ca o Mare Preoteasă calmă şi încrezătoare în sine. Chestia e că habar n-aveam la ce se referă. Despre ce neînţelegeri vorbea? Îşi închipuia cineva că eu am habar ce fac?

— Dar am nevoie de permisiunea ta, a continuat el. Nu vreau să dau buzna peste ritualul tău.

— A, nu! - am exclamat când mi-am dat seama ce şi-o fi închipuit că înseamnă tăcerea mea şi apoi am revenit cu picioarele pe pământ. - Vreau să spun că în niciun caz nu dai buzna şi-ţi accept oferta. Cu mulţumiri, am adăugat şi m-am întrebat cum de mă simţisem măcar o clipă matură şi sexy în preajma bărbatului ăstuia.

Zâmbetul lui m-a făcut să mă topesc toată.

— Excelent. Când eşti gata, spune-mi şi încep să te prezint. - S-a uitat spre Jack, care căsca gura la noi. - Te deranjează dacă vorbesc cu asistentul tău despre o uşoară modificare a programului?

— Nu, am spus ca prin vis.

Loren a trecut pe lângă mine şi m-a atins uşor cu braţul. Oare mi se părea mie sau chiar flirtam? Mi-am întors privirea spre cerc şi am văzut că toată lumea se uita la mine. Mi-am făcut curaj şi m-am uitat şi la Erik, care stătea lângă Stevie Rae. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul. Bun, se pare că Erik nu remarcase nimic ciudat în comportamentul lui Loren. Apoi m-am uitat şi la Shaunee şi la Erin, care îl devorau pe Loren din priviri. Probabil că

şi-au dat seama că mă uit la ele, dar cu greu au reuşit să-şi dezlipească ochii de pe fundul lui. Au dat din sprâncene la mine şi au rânjit. Şi ele se purtau normal.

Înseamnă că eu eram singura căreia i se părea ceva ciudat în atitudinea lui Loren.

— Adună-te, mi-am şoptit. „Concentrează-te... concentrează-te... concentrează-te...”

— Zoey, eu sunt gata, a zis Loren de lângă mine.

Am tras adânc aer în piept ca să mă relaxez şi mi-am înălţat capul.

— Sunt gata, am spus.

M-a cercetat cu ochii lui negri.

— Nu uita, ascultă-ţi instinctul. Nyx le sădeşte în inimă preoteselor vrerea sa, mi-a spus, apoi a făcut câţiva paşi spre centrul încăperii.

— Este o noapte a veseliei! - a început Loren, iar vocea îi era nu numai adâncă şi expresivă, ci şi poruncitoare. Avea aceeaşi capacitate ca şi Erik să subjuge o sală întreagă doar cu vocea lui. Toată lumea a amuţit instantaneu, aşteptând cu nerăbdare ce avea să spună în continuare. - Dar trebuie să ştiţi că veselia acestei nopţi nu stă doar în harurile pe care Nyx ne-a permis să le vedem manifestându-se în toată splendoarea lor dinaintea noastră. Ceva din veselia acestei nopţi s-a întrupat acum două zile, când noul vostru lider a hotărât asupra viitorului Fiicelor şi Fiilor Întunericului.

Am tresărit un pic. Nu ştiu dacă înţelesese cineva ce spunea, şi anume că eu, nu Neferet, mă gândisem la noile principii ale Fiicelor Întunericului, dar apreciam încercarea lui de a îndrepta lucrurile.

— În onoarea lui Zoey Redbird şi a noii ei viziuni asupra Fiicelor Întunericului, e o mândrie pentru mine să deschid primul ei ritual în calitate de Monitor Superior şi de Mare Preoteasă în devenire cu un poem clasic despre

bucuria nou-născută, scris de tizul meu, poetul vampir William Blake.

Loren s-a uitat înapoi la mine şi mi-a spus din ochi: „haide!”, apoi a făcut un semn cu capul spre Jack, care s-a întors iute către echipamentul audio.

Acordurile magice ale melodiei instrumentale a Enyei, „Aldebaran”, s-au revărsat în încăpere. Am înghiţit pentru ultima oară în sec, am pornit înainte şi mi-am făcut drum în jurul cercului prin exterior, cum le văzusem pe Neferet şi pe Afrodita făcând la ritualurile lor. Asemenea lor, mă mişcam pe muzică, executând răsuciri şi paşi de dans improvizaţi. Partea asta a ritualului mă înspăimânta, nu că aş fi stângace, dar nici vreo majoretă şefă nu eram. Din fericire, era mult mai simplu decât îmi imaginasem. Alesesem melodia asta pentru ritmul ei plăcut şi vioi, dar şi pentru că mă uitasem pe Google şi găsisem că Aldebaran era o stea uriaşă, şi mi se păruse că o melodie care glorifică cerul nopţii era potrivită pentru ritualul din seara asta. Era o alegere bună, pentru că aveam senzaţia că muzica mă purta cu ea în timp ce mă mişcăm graţioasă în jurul încăperii, uitând de emoţia şi de stângăcia de la început. Când Loren a început să recite poemul, glasul lui s-a armonizat şi el cu ritmul muzicii, asemenea corpului meu, şi împreună parcă răspândeam pulbere de magie.

„Nume n-am,
Am două zile.
Cum să-ţi zic?
Sunt ferice, să se ştie,
Numele mi-e Bucurie.
Dulce bucurie, altceva nimic!”

Versurile poemului m-au făcut să vibrez. Şi, pe când înaintam spre mijlocul cercului, mă simţeam de parcă întruchipam cu adevărat această emoţie.

„Scumpă Bucurie, Dulce Bucurie, de doar două zile. Dulce Bucurie, cum te pot numi, De-mi zâmbeşti mereu...”

Am zâmbit, îndemnată de versurile poemului, fermecată de magia şi de misterul care păreau să învăluie încăperea, alături de muzică şi de glasul lui Loren.

„Cânt atunci şi eu;
Dulce bucurie - tot aşa să fii.”

Nu ştiu cum, dar Loren a încheiat poemul exact la momentul potrivit, când eu ajungeam la masa lui Nyx, în mijlocul cercului. Răsuflăm un pic greu şi le-am zâmbit celor din cerc. Apoi le-am spus:

— Bun venit la primul Ritual al Lunii Pline al noilor Fiice şi Fii ai Întunericului!

— Bucuroşi de întâlnire! mi-au răspuns cu toţii pe dată.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am luat o brichetă frumos împodobită, pe care o foloseau la ritualuri, şi m-am dus hotărâtă în faţa lui Damien. Aerul era primul element invocat la formarea unui cerc şi ultimul de la care îmi luam rămas-bun la închiderea acestuia. Simţeam entuziasmul şi nerăbdarea lui Damien ca pe o forţă palpabilă.

I-am zâmbit şi am înghiţit, să-mi mai alin uscăciunea gâtului. Când am început să vorbesc, m-am străduit să-mi fie vocea clară şi puternică, precum cea a lui Neferet. Nu ştiu cât de bine m-am descurcat, dar hai să spunem că mă bucuram că cercul era destul de mic şi că era linişte în încăpere.

— Invoc mai întâi elementul aer în cercul nostru şi îi cer să ne învăluie în zefirul înţelegerii. Pogoară-te asupră-mi, aer!

Am atins cu bricheta mucul lumânării lui Damien şi

acesta s-a însufleţit, deşi în jurul nostru se stârnise un vârtej greu de ignorat, care ne flutura părul şi se juca prin poalele frumoasei mele rochii. Damien a izbucnit în râs şi mi-a şoptit:

— Scuze, dar e totul aşa de nou pentru mine, încât mi-e greu să nu exult.

— Te înţeleg perfect, i-am şoptit la rândul meu.

Apoi m-am întors spre dreapta şi mi-am continuat drumul prin cerc spre Shaunee, care părea neobişnuit de serioasă, de parcă s-ar fi pregătit de teză la matematică.

— Relaxează-te, i-am şoptit şi am încercat să nu-mi mişc buzele. A dat smucit din cap, speriată încă de moarte.

— Invoc elementul foc în cercul nostru şi-i cer să ardă cu o flacără mânată de forţă şi de patimă, pentru ca acestea să ne ocrotească şi să ne vină în ajutor. Focule, pogoară-te asupră-mi!

Am dat să apropii bricheta de mucul lumânării roşii pe care o ţinea Shaunee, dar acesta s-a aprins înainte să ajung la el şi a început să ardă cu o lumină albă, tremurătoare, care depăşea cu mult marginea suportului de sticlă.

— Hopa! a mormăit Shaunee.

A trebuit să mă muşc de obraz ca să nu râd şi m-am dus repede în dreapta, la Erin, care mă aştepta cu lumâ-narea albastră în mâna crispată, de parcă ar fi ţinut în ea o pasăre gata să-şi ia zborul.

— Te invoc pe tine apă în acest cerc şi îţi cer să ne ocroteşti cu un ocean de mister şi de măreţie şi să ne hrăneşti asemenea ploii care dezmiardă iarba şi copacii. Apă, pogoară-te asupră-mi!

Am aprins lumânarea albastră a lui Erin şi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Jur că am simţit ca şi cum aş fi fost purtată dintr-odată pe malul unui lac. Am simţit mirosul apei, iar răcoarea ei mi-a alintat pielea, deşi mi-era clar că sunt în mijlocul unei încăperi şi era

imposibil să fie apă prin apropiere.

— Cred că ar trebui s-o mai potolesc un pic, a spus Erin uşor.

— Nu, i-am şoptit.

Apoi m-am dus spre Stevie Rae. Mi s-a părut cam palidă, dar, când am ajuns în dreptul ei, pe faţă i s-a desenat un zâmbet larg.

— Sunt gata! a spus ea, aşa de tare încât cei care stăteau în jurul nostru au râs uşurel.

— Bravo, i-am spus. Atunci te invoc pe tine, pământ, în cerc şi-ţi cer să ne ocroteşti cu tăria pietrei şi cu belşugul holdelor de grâu. Pogoară-te asupră-mi, pământ! am spus, am aprins lumânarea verde şi m-au învăluit miresmele pajiştilor presărate de flori şi dezmierdate de ciripit de păsărele.

— Ce tare! a exclamat Stevie Rae.

— De asta ce să mai zic? i-am auzit surprinsă glasul lui Erik, iar când m-am uitat la el, mi-a arătat spre cerc.

Am privit nedumerită la ce-mi arăta şi am văzut o şuviţă de lumină argintie care îi unea pe cei patru prieteni ai mei, întruchiparea elementelor, şi forma un hotar de energie în interiorul cercului alcătuit de lumânările aprinse.

— Zici că e numai pentru noi, numai că de data asta e mai puternic, a şoptit Stevie Rae, dar, după privirea speriată a lui Erik, am dedus că o auzise. Presupun că trebuia să-i dau nişte explicaţii mai târziu, dar acum nu era momentul să-mi fac griji pe tema asta.

M-am dus iute înapoi la masa lui Nyx din mijlocul cercului, ca să invoc şi ultimul element, şi m-am aşezat cu faţa spre lumânarea purpurie de pe masă.

— În sfârşit, te invoc pe tine, spirit, în cercul nostru şi-ţi cer să te pogori asupră-ne cu înţelegerea şi adevărul tău, pentru ca Fiicele şi Fiii Întunericului să fie ocrotiţi prin cinstea lor. Pogoară-te asupră-mi, spirit! am spus şi

am aprins lumânarea. Flacăra ei era şi mai luminoasă decât cea a lui Shaunee, iar în jurul meu s-au răspândit miresmele şi muzica tuturor celorlalte patru elemente. S-au răspândit şi asupra mea, m-au liniştit şi mi-au dat echilibru, umplându-mă în acelaşi timp de energie. Sigură pe mine, am luat împletitura de eucalipt şi de salvie, am aprins-o de la lumânarea spiritului, am lăsat-o să ardă un răstimp, după care am stins-o, iar fumul ei aromat a plutit în rotocoale în jurul meu. Apoi m-am întors cu faţa spre cerc şi mi-am început discursul. Mă gândisem cu îngrijo-rare la ce o să spun, de vreme ce Neferet îmi furase efectiv cea mai mare parte a discursului. Însă acum, stând în mijlocul cercului pe care îl formasem şi mustind de forţa celor cinci elemente, încrederea îmi revenise, în timp ce îmi spuneam în minte frazele.

Am agitat împletitura de ierburi în jurul meu pe când mă plimbam în cerc şi îi priveam în ochi pe cei prezenţi în încercarea de a-i face să se simtă bineveniţi.

— În seara aceasta am vrut să aduc mai multe schimbări, de la ierburile pe care le ardem, până la situaţia umilitoare a colegilor noştri - am spus rar, pentru ca vorbele mele, alături de fumul care le însoţea, să ajungă la toţi cei care mă ascultau. Ştiau cu toţii că, atunci când Afrodita era lider, ierburile folosite în timpul ritualurilor Fiicelor Întunericului erau amestecate la greu cu marijuana şi mai ştiau şi că Afroditei îi plăcea să ia sânge de la vreun amărât pe care îl numeau „frigider” sau „snack bar” şi să-l amestece cu vinul din care beau cu toţii. Ăsta era un alt lucru care n-avea să se repete cât timp eram eu prin preajmă. - Am preferat să ard eucalipt şi salvie în noaptea aceasta datorită proprietăţilor lor. Preţ de secole, eucaliptul a fost utilizat de către amerindieni pentru vindecare, protecţie şi purificare, iar salvia, pentru a alunga spiritele, energiile şi influenţele negative. În noaptea aceasta le cer celor cinci elemente

să dea forţă acestor ierburi, să le dea şi mai multă energie.

Deodată aerul din jurul meu s-a agitat, trăgând după sine fumul din împletitura de ierburi şi formând rotocoale şi şuviţe pe care le-a împrăştiat peste tot prin cerc, ca o mână uriaşă. Novicii din cerc au murmurat cuprinşi de uimire şi i-am mulţumit în gând lui Nyx, plină de recunoştinţă că mă lăsase să-mi manifest atât de evident puterea asupra elementelor.

Când s-au liniştit cu toţii, am continuat:

— Noaptea lunii pline este magică, este momentul în care vălul dintre cele cunoscute şi cele necunoscute este fragil şi poate fi chiar înlăturat. Este un moment minunat, plin de mister, dar în noaptea asta vreau să mă opresc asupra altui aspect al lunii pline, şi anume că este o bună ocazie pentru a desăvârşi sau pentru a pune capăt unor lucruri. În noaptea asta eu vreau să pun capăt proastei reputaţii a Fiicelor şi Fiilor Întunericului. În noaptea asta cu lună plină, această parte a noastră ia sfârşit şi începe o nouă perioadă. Am continuat să mă deplasez în cerc în sensul acelor de ceasornic, mi-am ales cu grijă cuvintele şi am spus: De acum înainte, Fiicele şi Fiii Întunericului va fi o organizaţie caracterizată prin integritate şi hotărâre şi cred că novicii cărora Nyx a ales să le dăruiască afinităţi faţă de elemente reprezintă pe deplin idealurile noii noastre organizaţii. - I-am zâmbit lui Damien.

— Prietenul meu Damien este cel mai cinstit om pe care îl cunosc, chiar şi atunci când n-a fost tocmai uşor să fie cinstit cu sine. Este un demn reprezentant al aerului.

Vântul din jurul lui Damien s-a înteţit când acesta mi-a zâmbit timid.

Apoi m-am întors spre Shaunee.

— Prietena mea Shaunee este persoana ce mai credincioasă pe care o cunosc. Dacă o câştigi de partea

ta, îţi va sta alături fie că ai dreptate, fie că te înşeli. Iar dacă te înşeli, îţi va spune chiar ea, dar nu te va lăsa la greu. Este o demnă reprezentantă a focului.

Trupul lui Shaunee, un tăciune aprins, făcea ca pielea ei cafenie să scapere. M-am dus la Erin.

— Frumuseţea prietenei mele Erin te poate face uneori să crezi că are păr frumos, dar nici urmă de creier. Nu este adevărat. Este unul dintre cei mai înţelepţi oameni pe care îi cunosc, iar Nyx a dovedit că ţine cont de esenţă atunci când a ales-o pe Erin. Este o demnă reprezentantă a apei.

Când am trecut pe lângă ea, am auzit muzica valurilor spărgându-se de mal.

M-am oprit în faţa lui Stevie Rae. Părea obosită, pe pielea palidă de sub ochi i se desenau pete vineţii, dar înţelegeam de ce. Ştiu că fusese tare îngrijorată din cauza mea, ca de obicei.

— Prietena mea Stevie Rae ştie întotdeauna când sunt fericită sau tristă, stresată sau relaxată. Îşi face griji din cauza mea, ca de altfel din cauza tuturor prietenilor ei. Uneori se pune prea mult în locul celorlalţi şi mă bucur că are acum pământul alături de ea, de la care îşi poate lua energia. Este o demnă reprezentantă a pământului.

I-am zâmbit lui Stevie Rae şi mi-a zâmbit şi ea la rândul ei, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Apoi m-am dus în mijlocul cercului, am lăsat din mână împletitura de ierburi şi am luat lumânarea purpurie.

— Nu sunt perfectă şi n-am să mă prefac că aş fi. Însă pot să vă promit că vreau sincer tot ce e mai bine pentru Fiicele şi Fiii Întunericului şi pentru toţi novicii din Casa Nopţii.

Tocmai mă pregăteam să spun că îmi doream să fiu o demnă reprezentantă a spiritului, când vocea lui Erik a răsunat din partea cealaltă a cercului:

— Este o demnă reprezentantă a spiritului!

Cei patru prieteni ai mei au încuviinţat tare şi, spre plăcerea şi marea mea uimire, am auzit şi alţi novici alăturându-li-se.

CAPITOLUL 22

Când am început din nou să vorbesc, toată lumea s-a potolit.

— Aceia dintre voi care cred că pot să adere la idealurile Fiicelor şi Fiilor Întunericului şi care vor face tot ce le stă în putinţă să fie cinstiţi, credincioşi, înţelepţi, înţelegători şi sinceri vor continua să fie membri ai acestei organizaţii. Dar vreau să ştiţi că ni se vor alătura noi novici, iar aceştia nu vor fi judecaţi după aspect sau după prietenii pe care îi au. Hotărâţi-vă şi apoi veniţi să vorbiţi cu mine sau cu oricare dintre ceilalţi Monitori, ca să ne spuneţi dacă vreţi să rămâneţi în continuare. - Mi-am îndreptat privirea spre câteva dintre fostele prietene ale Afroditei şi am adăugat: Nu veţi fi judecaţi după faptele din trecut. Ce contează este felul în care vă veţi comporta de aici înainte. - Câteva dintre ele mi-au evitat vinovate privirea, iar alte câteva mi-au dat impresia că fac un efort să nu izbucnească în plâns. Mă bucuram în special s-o văd pe Deino privindu-mă direct şi dând grav din cap. Poate că, de fapt, nu era chiar aşa de „teribilă”.

Am lăsat din mână lumânarea purpurie şi am luat pocalul mare pe care îl umplusem mai devreme cu vin dulce şi roşu. - Iar acum, haideţi să bem în cinstea lunii pline şi a sfârşitului care este în acelaşi timp un nou început.

Am pornit în jurul cercului pe la fiecare novice, ca să-i ofer vin, în timp ce rosteam o rugăciune adresată lunii pline pe care o găsisem în cartea aia veche, Rituri mistice ale lunii de cleştar, scrisă de Fiona, poetesa vampir laureată, de la începutul secolului al XIX-lea.

Lumină diafană a lunii, Mister al pântecelui

pământului, Vâltoare a apei învolburate, Arşiţă a flăcării scăpărânde, în numele lui Nyx, pogoară-te!

M-am concentrat asupra versurilor minunatului poem străvechi, sperând din tot sufletul ca noaptea asta să marcheze cu adevărat începutul a ceva cu totul deosebit.

Alinare a relelor,
îndreptare a fărădelegilor,
Curăţire a prihanei,
Iubire de adevăr,
în numele lui Nyx, pogoară-te!

Mi-am continuat iute drumul prin cerc, bucuroasă că majoritatea celor prezenţi îmi zâmbeau şi murmurau: „Fii binecuvântată” după ce sorbeau din pocal. Cred că pe niciunul nu l-a deranjat că în noaptea asta vinul nu era amestecat cu sângele vreunui novice chinuit. Am refuzat să mă gândesc la cât de mult mi-ar fi plăcut să simt gustul sângelui de novice amestecat cu vin.

Ochiul pisicii,
Auzul delfinului,
Iuţeala şarpelui,
Misterul fenixului,
în numele lui Nyx, pogoară-te
şi ne rugăm să fii binecuvântat
alături de noi!

Am luat ultima sorbitură de vin şi am pus pocalul înapoi pe masă. Mi-am luat rămas-bun de la fiecare element în parte în ordine inversă, pe când Stevie Rae, Erin, Shaunee şi, în sfârşit, Damien îşi stingeau lumânările. Apoi am încheiat ritualul cu cuvintele:

— Acest Ritual al Lunii Pline se sfârşeşte. Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Novicii au răspuns cu toţii:

— Bucuroşi de întâlnire, drum bun şi să ne revedem bucuroşi!

Gata. Primul meu ritual în calitate de lider al Fiicelor Întunericului se încheiase.

De fapt, mă simţeam un pic goală pe dinăuntru şi cam tristă, ştiţi cum e, cam cum se întâmplă primăvara după ce ai tot aşteptat vacanţa, iar când în sfârşit vine, îţi dai seama că n-ai ce face, dat fiind că nu te mai duci la şcoală. De fapt, sincer, n-am avut decât vreo secundă la dispoziţie să mă simt aşa, pentru că prietenii mei au venit la mine vorbind toţi odată despre amprente şi despre cum se uscase deja cimentul.

— Mda, de parcă geamăna mea n-ar putea să invoce acuş un pic de apă, ca să mai dilueze cimentul ăla, dacă are tupeul să se usuce până să ne imprimăm noi palmele, a spus Shaunee.

— D-aia sunt aici, geamăno, a aprobat-o Erin. Iar o altă misiune de-a mea este să fiu un exemplu de urmat în materie de modă.

— Amândouă sunt foarte importante, geamăno. Damien şi-a dat ochii peste cap exagerat de mult.

— Copii, haideţi să ne imprimăm palmele şi s-o tăiem. Mă cam doare stomacul şi mă încearcă şi o durere de cap..., a spus Stevie Rae.

Am aprobat-o din cap, pe deplin de acord cu ea. Dormiserăm până târziu şi nu avuseserăm timp să mâncăm nimic, aşa că şi eu eram moartă de foame. Şi cred că mă păştea şi pe mine o durere de cap din aia de la lipsa de cafeina, dacă nu mâneam şi nu beam ceva în cel mai scurt timp.

— Sunt de acord cu Stevie Rae. Haideţi să ne imprimăm iute palmele, ca să mergem şi noi apoi la masă, în partea cealaltă.

— Neferet le-a cerut bucătarilor să pregătească un bufet cu tacos. Am aruncat o privire mai devreme şi

arată delicios, ne-a pus la curent Damien.

— Păi atunci, haideţi, n-o mai lălăiţi, a zis din nou Stevie Rae morocănoasă, năpustindu-se efectiv asupra uneia dintre plăcile de ciment.

— Ce-are fata asta? a întrebat Damien în şoaptă.

— Io cred că tre' să-i vină, a răspuns Shaunee.

— Mda, am văzut şi eu că era cam palidă şi cam balonată, dar n-am vrut fiu răutăcioasă şi să zic ceva, a comentat şi Erin.

— Haideţi să ne imprimăm palmele şi apoi să mâncăm, am zis şi eu şi mi-am luat placa mea de ciment, bucuroasă că Erik o alesese chiar pe cea de lângă mine.

— Ăă, am adus nişte prosoape umede din bucătărie, ca să vă puteţi şterge pe mâini, a spus drăguţul de Jack plin de emoţie, ţinând în braţe un teanc de prosoape albe şi umede.

— Ce drăguţ din partea ta, Jack, i-am mulţumit cu un zâmbet. Bun, haideţi!

De aproape îmi dădeam seama că cimentul fusese turnat într-un soi de cofraje de carton şi mi-am închipuit că o să fie uşor de rupt cartonul după ce se usucă cimentul. Îmi plăcea ideea lui Damien, să punem plăcile de ciment cu amprentele noastre în curtea de lângă sala de mese, ca pe un soi mai ciudat de dale.

Cimentul era încă ud şi ne-am amuzat copios în timp ce ne imprimam palmele, după care am luat crenguţele pe care le adusese Jack (tare bine era să-l ai pe băiatul ăsta prin preajmă), ca să ne scriem numele.

În timp ce ne ştergeam pe mâini cu prosoapele şi ne admiram opera, Erik s-a dat aproape de mine şi mi-a spus:

— Ce mă bucur că Neferet m-a numit în Consiliul Monitorilor. N-am spus nimic, am dat doar din cap. Dacă îi spuneam că, de fapt, eu îl alesesem, împreună cu Damien, cu Stevie Rae şi cu gemenele, cred că s-ar fi dezumflat. Neferet era cineva şi n-ar fi avut nimeni de

suferit, poate doar mândria mea, dacă îl lăsam să creadă că ea îl alesese. Tocmai mă pregăteam să schimb vorba şi să le spun să mergem în sala unde era mâncarea, când, deodată, am auzit nişte sunete ciudate în dreapta mea. Când mi-am dat seama ce era, mi s-a făcut inima cât un purice. Stevie Rae tuşea.

Damien se afla chiar în dreapta mea. Apoi au venit şi gemenele. Stevie Rae alesese placa de ciment cea mai din dreapta, aflată exact lângă uşa sălii în care era mâncarea. Mulţi erau deja la masă, dar cam jumătate dintre ei rămăseseră să se uite la noi cum ne imprimăm palmele şi să stea de vorbă, aşa că între mine şi Stevie Rae mai erau câteva persoane, dar o vedeam totuşi stând încă în genunchi în faţa plăcii ei de ciment. Cred că a simţit că mă uit la ea, pentru că s-a aşezat pe tălpi şi s-a uitat la mine. Am auzit-o dregându-şi glasul, apoi mi-a aruncat un zâmbet obosit, a ridicat din umeri şi a şoptit: „Am ceva în gât" şi mi-am adus aminte că aşa spusese şi în timpul monologurilor. Şi atunci tuşise.

Fără să-l privesc, i-am spus lui Erik:

— Du-te repede după Neferet!

M-am ridicat şi am pornit spre ea. Stevie Rae îşi imprimase deja palmele, se semnase şi se ştergea pe un prosop. Înainte să ajung la ea, a cuprins-o tuşea, o tuse care i-a scuturat umerii. Avea prosopul lipit de gură. Am simţit mirosul şi am avut sentimentul că m-am lovit de un zid invizibil. Aroma sângelui m-a învăluit seducătoare, ispititoare, îngrozitoare. M-am oprit şi am închis ochii. Poate dacă rămâneam nemişcată şi nu-i deschideam reuşeam să mă conving că era doar un coşmar, că o să mă trezesc peste câteva ore, emoţionată încă din pricina Ritualului Lunii Pline, cu Nala care să sforăie uşurel pe perna mea şi cu Stevie Rae aşijderea în patul de lângă mine.

Cineva m-a cuprins cu braţul pe după umeri, dar tot nu m-am mişcat.

— Zoey, are nevoie de tine, s-a auzit glasul uşor tremurat al lui Damien.

Atunci am deschis ochii şi m-am uitat la el. Plângea.

— Nu cred că pot.

M-a strâns şi mai tare pe după umeri.

— Ba da, poţi. Trebuie să poţi.

— Zoey! a suspinat Stevie Rae.

Fără să mă gândesc de două ori, m-am smuls din strânsoarea lui Damien şi m-am dus în fugă la cea mai bună prietenă a mea. Stătea în genunchi şi ţinea strâns la piept prosopul năclăit de sânge. A tuşit din nou, a icnit, iar din gură şi din nas i-a ţâşnit şi mai mult sânge.

— Mai daţi-mi prosoape! - am repezit-o pe Erin, care stătea lângă ea palidă şi tăcută. M-am ghemuit în faţa lui Stevie Rae. - Totul o să fie bine, îţi dau cuvântul meu. O să fie bine.

Stevie Rae plângea, iar pe obraji îi şiroiau lacrimi rozalii. A clătinat din cap.

— Ba nu, e imposibil. Sunt pe moarte, a bolborosit ea din cauza hemoragiei din plămâni şi din gât.

— Am să stau cu tine. N-am să te las singură, i-am spus. M-a prins de mână şi m-a şocat cât de rece îi era mâna.

— Mi-e frică, Z.

— Ştiu, şi mie mi-e frică. Dar o să trecem împreună prin asta, îţi promit.

Erin mi-a dat un teanc de prosoape. I-am luat lui Stevie Rae prosopul plin de sânge din mână şi am început să-i curăţ faţa şi gura cu un altul curat, dar s-a pus din nou pe tuşit şi n-am mai reuşit să ţin pasul cu ea. Era o mare de sânge. Acum Stevie Rae tremura aşa de tare, încât nu mai putea să ţină singură prosopul. Plângând, am tras-o la mine în poală şi am cuprins-o cu braţele şi, ca şi cum ar fi fost din nou o copilă, am început s-o legăn, spunându-i fără încetare că o să fie

bine, că n-am s-o părăsesc.

— Zoey, poate ajută asta.

Uitasem cu desăvârşire că mai era lume în încăpere, iar vocea lui Damien m-a luat prin surprindere. Mi-am înălţat privirea şi l-am văzut ţinând în mână lumânarea verde reaprinsă, simbolul pământului. Şi, nu ştiu cum se face, dar în marea de frică şi de disperare în care înotam, şi-a făcut loc instinctul şi dintr-odată m-a cuprins o stare de calm.

— Vino încoace, Damien. Ţine lumânarea aproape de ea.

Damien s-a lăsat în genunchi şi, fără să ţină seama de balta de sânge din ce în ce mai mare din jurul nostru care ne îmbiba hainele, s-a lipit de Stevie Rae şi i-a ţinut lumânarea în faţă. Le-am simţit mai degrabă decât le-am văzut pe Erin şi pe Shaunee îngenunchind în stânga şi în dreapta mea, iar prezenţa lor mi-a dat putere.

— Stevie Rae, deschide ochii, draga mea, i-am spus uşor. Stevie Rae a respirat greu şi a deschis ochii. Albul ochilor era cu totul acoperit de sânge şi din ei îi şiroiau lacrimi rozalii pe obrajii livizi, însă, când a zărit lumânarea, i s-au aţintit asupra ei.

— Invoc elementul pământ, am spus, iar vocea îmi era din ce în ce mai puternică pe măsură ce vorbeam. Îi cer să fie alături de această novice cu totul specială, Stevie Rae Johnson, care cu atât de puţin timp în urmă a primit harul afinităţii faţă de acest element. Pământul ne e cămin, ne hrăneşte şi tot la el ne întoarcem cu toţii într-o bună zi. În această noapte îi cer pământului să o susţină şi s-o aline pe Stevie Rae şi să aibă grijă ca drumul ei spre casă să fie liniştit.

S-a stârnit o adiere înmiresmată şi dintr-odată am fost învăluiţi de mirosurile şi de muzica unei livezi. Am simţit aroma merelor şi a fânului, am auzit ciripit de păsărele şi bâzâit de albine.

Colţurile buzelor înroşite ale lui Stevie Rae s-au

înălţat. Cu ochii ţintă la lumânare, a şoptit:

— Nu-mi mai e frică, Z.

În momentul ăla am auzit uşa de la intrare deschizându-se violent, iar Neferet a venit şi s-a ghemuit lângă mine. Voia să-i dea pe Damien şi pe gemene la o parte şi să mi-o ia pe Stevie Rae din braţe.

Vocea mi-a tunat în încăpere, iar forţa ei a făcut-o până şi pe Neferet să tresară de uimire.

— Nu! Rămânem noi lângă ea. Are nevoie de elementul ei şi de noi.

— Bine, a spus Neferet. Nu mai e mult, în orice caz. Ajută-mă să-i dau să bea asta, ca să-i fie trecerea mai uşoară.

Mă pregăteam să iau flaconul cu lichidul albicios de la ea când Stevie Rae a spus cu un glas surprinzător de limpede.

— Nu e nevoie. De când a venit pământul, nu mai simt durerea.

— Aşa e, copila mea - a zis Neferet, i-a atins lui Stevie Rae obrazul murdar de sânge şi i-am simţit corpul relaxându-se şi oprindu-se cu totul din tremurat. Apoi Marea Preoteasă şi-a înălţat privirea. - Ajutaţi-o pe Zoey s-o aşeze pe targa. Să stea împreună. Hai s-o ducem la infirmerie, mi-a spus Neferet.

Am încuviinţat din cap. Nişte braţe puternice ne-au apucat pe mine şi pe Stevie Rae şi într-o clipă eram pe targa, cu Stevie Rae încă la mine în braţe. Înconjurate de Damien, de Shaunee, de Erin şi de Erik, am fost duse în grabă afară, în noapte. Mai târziu mi-am amintit atâtea lucruri ciudate despre scurtul drum de la sala de recreere până la infirmerie, că ningea tare, dar că parcă niciun fulg nu ne atingea. Şi părea totul neobişnuit de tăcut, ca şi cum pământul ar fi rămas pe loc, pentru că eu îmi plângeam deja pierderea. Îi şopteam lui Stevie Rae că totul era bine, că nu avea de ce să-i fie frică. Îmi aduc aminte că s-a aplecat şi că a vomitat sânge peste

marginea tărgii şi îmi amintesc de felul în care arătau picăturile rubinii pe aşternutul imaculat de zăpadă.

Apoi am ajuns la infirmerie şi ne-au aşezat pe pat. Neferet le-a făcut prietenilor mei semn să se apropie de noi. Damien s-a furişat lângă Stevie Rae. Ţinea încă lumânarea verde aprinsă şi a ridicat-o ca s-o vadă dacă mai deschide ochii. Am tras adânc aer în piept, aer încărcat de miros de măr în floare şi de cântat de păsărele.

Stevie Rae a deschis ochii, a clipit de câteva ori confuză, apoi s-a uitat spre mine şi a zâmbit.

— Vrei să le spui mămicii şi lui tăticu că-i iubesc?

Reuşeam să înţeleg ce spune, deşi avea glasul pierit şi parcă bolborosea.

— Bineînţeles, am spus iute.

— Şi vrei să-mi mai faci o favoare?

— Orice.

— Tu nu prea ai mămică şi tătic, aşa că vrei să-i spui mămicii mele că de acum înainte tu eşti fata lor? Cred că mi-aş face mai puţine griji pentru ei dacă aş şti că vă aveţi unii pe alţii.

Obrajii îmi erau scăldaţi de lacrimi şi a trebuit să inspir de câteva ori, printre suspine, ca să-i pot răspunde.

— Nu-ţi face griji, le spun.

Ochii i s-au zbătut şi mi-a zâmbit din nou.

— Bine. Mămica o să-ţi facă biscuiţi cu ciocolată. - Cu un efort vizibil, a deschis din nou ochii şi i-a privit pe Damien, pe Shaunee şi pe Erin. - Să fiţi alături de Zoey şi să nu lăsaţi nimic să vă despartă.

— Stai fără grijă, a şoptit Damien printre lacrimi.

— Avem noi grijă de ea în locul tău, a reuşit Shaunee să spună. Erin o ţinea strâns pe Shaunee de mână şi plângea în hohote, dar a încuviinţat din cap şi i-a zâmbit lui Stevie Rae.

— Bine, a spus ea, apoi a închis ochii. Z, acum cred

că o să mă odihnesc un pic, da?

— Bine, draga mea, i-am spus.

Pleoapele i s-au mai ridicat o dată şi s-a uitat la mine.

— O să stai cu mine? Am strâns-o tare.

— Nu plec nicăieri. Tu odihneşte-te. O să stăm cu toţii lângă tine.

— Bine, a spus ea uşor.

Stevie Rae a închis ochii şi a mai inspirat de câteva ori cu dificultate. Apoi am simţit-o relaxându-se în braţele mele şi n-a mai respirat. Buzele i s-au întredeschis şi părea că zâmbeşte. Din gură, din ochi, din nas şi din urechi i s-a prelins sânge, dar nu-i mai simţeam mirosul, simţeam doar aromele pământului. Apoi un vânt puternic şi înmiresmat a stins lumânarea verde şi cea mai bună prietenă a mea s-a stins şi ea.

CAPIT0LUL 23

— Zoey, draga mea, trebuie să-i dai drumul.

Glasul lui Damien n-a avut niciun ecou în mintea mea. Îl auzeam ce spune, dar era ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă necunoscută şi nu înţelegeam nimic.

— Zoey, haide, vino cu noi!

Asta era Shaunee. „Nu e rândul lui Erin să intervină?” mi s-a conturat în minte un gând şi imediat apoi am auzit:

— Da, Zoey, trebuie să vii cu noi. „A, uite-o şi pe Erin.”

— E şocată. Vorbiţi-i cu blândeţe şi încercaţi s-o faceţi să dea drumul trupului lui Stevie Rae, a intervenit Neferet.

„Trupul lui Stevie Rae.” Cuvintele astea mi-au plutit ciudat prin minte. Ţineam ceva în braţe, de asta îmi dădeam seama, dar aveam ochii închişi şi mi-era atât de frig... Nu voiam să-i deschid şi mi se părea că

niciodată n-o să mai simt căldura.

— Am o idee, mi s-a plimbat prin minte vocea lui Damien, ca o bilă de biliard. Nu avem noi lumânări şi nici un cerc sacru, dar Nyx este oricum aici. Haideţi să ne folosim de elemente ca să ne ajute. Încep eu.

Am simţit că o mână mă apucă de braţ, iar apoi l-am auzit pe Damien mormăind ceva cum că invocă aerul să alunge duhoarea morţii şi a disperării. O pală puternică de vânt a şuierat pe lângă mine şi m-am înfiorat.

— E rândul meu, că pare să-i fie frig.

Asta era Shaunee. Cineva m-a atins pe braţ şi, după câteva cuvinte pe care nu le-am prins, m-am simţit învăluită de căldură, ca şi cum aş fi stat aproape de şemineu.

— Acum e rândul meu, a spus Erin. Apă, te invoc şi-ţi cer să alungi departe tristeţea şi suferinţa prietenei mele şi viitoare Mare Preoteasă. Ştiu că nu poate să dispară de tot, dar ai putea, te rog, să-i laşi doar atât cât să poată rezista?

Cuvintele ei au avut mai mult ecou în mintea mea, dar tot nu voiam să deschid ochii.

— Mai este un element în cerc, m-a surprins vocea lui Erik. Parte din mine voia să deschid ochii ca să-l privesc, dar restul, o parte prea însemnată, refuza să se mişte.

— Da, dar Zoey e cea care face spiritul să se manifeste, a spus Damien.

— În momentul de faţă Zoey nu poate face să se manifeste nimic de una singură. Haideţi s-o ajutăm! - M-am simţit prinsă de umeri de două mâini puternice, iar alte mâini m-au prins de diferite locuri de pe braţe. - Eu nu am o afinitate, dar chiar îmi pasă de ce i se întâmplă lui Zoey, iar ea are faţă de toate cele cinci elemente, a spus Erik. Aşadar eu, alături de toţi prietenii ei, îi cer spiritului să ne ajute s-o trezim, ca să poată accepta

moartea celei mai bune prietene ale ei.

Corpul mi-a fost scuturat brusc de ceva ca un curent electric şi am redevenit conştientă. Cu ochii minţii am văzut-o pe Stevie Rae zâmbind. Nu era murdară de sânge sau palidă, cum fusese ultima oară când îmi zâmbise. Această Stevie Rae plesnea de sănătate, era veselă, râdea bucuroasă şi se îndrepta spre o femeie frumoasă, cunoscută mie, care o aştepta cu braţele deschise.

„Nyx”, am gândit, „zeiţa o îmbrăţişează pe Stevie Rae.”

Şi atunci am deschis ochii.

— Zoey! Ai revenit printre noi! a strigat Damien.

— Z, va trebui să-i dai drumul lui Stevie Rae, a spus Erik grav. Mi-am mutat privirea de la Damien la Erik, apoi la Shaunee şi la Erin. Toţi cei patru prieteni ai mei erau cu mâinile pe mine şi plângeau. Atunci mi-am dat seama ce strângeam în braţe. Mi-am coborât uşor privirea.

Stevie Rae părea liniştită. Era tare palidă şi buzele i se albăstreau, dar avea ochii închişi, iar faţa îi era relaxată, deşi cu urme de sânge. Nu-i mai curgea sânge prin orificii şi îmi dădeam seama că mirosea ciudat, a stătut, a vechi, a mort, cam ca mucegaiul.

— Z, trebuie să-i dai drumul, a spus Erik. L-am privit.

— Dar i-am spus că o să stau cu ea, am şoptit cu un glas ciudat şi hârşâit.

— Aşa ai şi făcut, ai stat cu ea tot timpul. Acum s-a dus, nu ai ce să mai faci.

— Te rog, Zoey, a insistat Damien.

— Neferet trebuie s-o cureţe, ca s-o poată vedea mama ei, mi-a spus Shaunee.

— Ştii prea bine că ea n-ar vrea ca mama şi tatăl ei s-o vadă plină de sânge, a încercat şi Erin să mă convingă.

— Bine, dar... dar nu ştiu cum să-i dau drumul, am zis cu un glas pierit şi am simţit că mă podidesc lacrimile.

— O iau eu, Pasăre Zoey, a spus Neferet şi a întins mâinile, ca şi cum ar fi aşteptat să-i dau un copil pe care îl ţineam în braţe.

Îmi părea atât de tristă, de frumoasă, de puternică, de cunoscută mie, încât am uitat de toate semnele de întrebare pe care mi le ridicase, am dat din cap şi m-am aplecat uşor înainte. Neferet şi-a strecurat mâinile sub trupul neînsufleţit al lui Stevie Rae, apoi s-a întors şi a aşezat-o cu blândeţe pe patul gol de lângă mine.

M-am uitat în jos la mine. Noua mea rochie neagră era năclăită de sânge care se usca deja şi se întărea.

Firişoarele argintii încercau încă să răspândească sclipiri în lumina felinarelor de perete din încăpere, dar, în locul luminii pure de mai devreme, aruncau acum luciri arămii. Nu mai puteam să le văd. Trebuia să mă mişc, trebuia să plec şi să arunc rochia asta cât colo. Mi-am aruncat picioarele peste marginea patului şi am încercat să mă ridic în picioare, dar încăperea a prins să se clatine şi să se învârtească cu mine. Am simţit din nou mâinile puternice ale prietenilor mei pe braţe şi le-am simţit căldura ţintuindu-mă la pământ.

— Duceţi-o în camera ei. Scoateţi-i rochia asta de pe ea şi lăsaţi-o să se spele. Apoi aveţi grijă să meargă la culcare şi să aibă căldură şi linişte. - Neferet vorbea despre mine de parcă n-aş fi fost de faţă, dar nici că-mi păsa. Nici nu voiam să fiu acolo, nu voiam nimic din toate astea. -Daţi-i să bea asta înainte să se culce. Are s-o ajute să doarmă fără să aibă coşmaruri. - Am simţit mâna moale a lui Neferet pe obraz. Căldura care a trecut din corpul ei într-al meu a fost ca un şoc şi instinctiv m-am dat înapoi. — Să te faci bine, Pasăre Zoey, a spus Neferet cu bunătate. Îţi dau cuvântul meu că o să-ţi revii din asta. - Nu m-am uitat la ea, dar mi-am dat seama că

îşi mutase din nou atenţia asupra prietenilor mei. - Şi acum duceţi-o în camera ei.

Înaintam cu Erik în dreapta, care mă ţinea bine de cot, şi cu Damien în stânga, susţinându-mă şi el.

Gemenele mergeau puţin mai în spate. Nimeni n-a zis nimic în timp ce ieşeam din încăpere. M-am uitat înapoi peste umăr, ca să mai văd o dată trupul lipsit de viaţă al lui Stevie Rae pe pat. Ai fi zis că doarme, dar eu ştiam prea bine adevărul, ştiam că e moartă.

Am ieşit toţi cinci din infirmerie şi ne-am afundat în noaptea troienită. M-am cutremurat şi ne-am oprit, pentru ca Erik să-şi dea geaca jos şi să mi-o pună pe umeri. Mi-a plăcut felul în care mirosea şi am încercat să mă concentrez pe asta, nu pe novicii tăcuţi pe lângă care treceam şi care, atunci când ne apropiam de ei, fie că erau singuri, sau în grupuri, se dădeau la o parte de pe trotuar cu capetele plecate şi-şi duceau în tăcere pumnul drept la inimă.

Mi s-a părut că am ajuns în câteva secunde la dormitoare. Când am intrat în sala principală, fetele care stăteau grămadă şi se uitau la televizor au amuţit. Nu m-am uitat la niciuna dintre ele, m-am lăsat doar purtată de Erik şi de Damien spre scări, dar, până să ajungem la ele, Afrodita ne-a tăiat calea. Am făcut un efort ca să mă concentrez asupra ei. Părea obosită.

— Îmi pare rău că a murit Stevie Rae. N-aş fi vrut să se întâmple asta.

— Să nu vii la noi cu rahaturi de-astea, cotoroanţa dracu'! a mârâit Shaunee.

Ea şi Erin au trecut în faţa noastră ameninţătoare, de ziceai că or s-o snopească pe Afrodita în bătaie.

— Staţi, am spus cu un efort şi au şovăit. Trebuie să vorbesc cu Afrodita.

Prietenii mei s-au uitat la mine ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile. M-am desprins din strânsoarea mâinilor care mă susţineau şi am făcut câţiva paşi nesiguri mai

încolo. După un moment de ezitare, Afrodita m-a urmat.

— Ştiai că avea să i se întâmple asta lui Stevie Rae? am întrebat încet. Ai avut vreo viziune cu ea?

Afrodita a dat uşurel din cap.

— Nu, dar am avut un presentiment; ştiam că o să se întâmple ceva îngrozitor în noaptea asta.

— Şi eu am presentimente din astea, am spus.

— Legate de oameni şi de evenimente? Am încuviinţat din cap.

— Sunt mai neclare decât viziunile, mai greu de descris. Tu ai avut vreun presentiment în legătură cu Stevie Rae? m-a întrebat.

— Nu. Habar n-am avut, deşi acum, dacă mă gândesc mai bine, văd semne că ceva avea să i se întâmple.

Afrodita m-a privit.

— Nu puteai să faci nimic. Nu puteai s-o salvezi. Nyx n-a vrut să ştii dinainte pentru că nu aveai ce să faci.

— Tu de unde ştii? Neferet a spus că Nyx te-a părăsit, i-am spus fără ocolişuri.

Ştiam că eram dură, o făceam special. Nu-mi păsa. Voiam ca toată lumea să sufere cât sufeream şi eu.

Fixându-mă cu privirea, Afrodita a zis:

— Neferet minte. - A făcut câţiva paşi, dar s-a răzgândit şi s-a întors. - Şi să nu bei ce ţi-a dat, mi-a zis ea, apoi a plecat din încăpere.

Într-o clipită, Erik, Damien şi gemenele erau lângă mine.

— Să n-o asculţi pe cotoroanţa aia, a pufnit Shaunee.

— Dacă zice ceva rău de Stevie Rae îi spargem faţa, a spus Erin.

— Nu, n-are legătură. Mi-a spus doar că îi pare rău, atâta tot.

— De ce ai vrut să stai de vorbă cu ea? m-a întrebat Erik.

El şi Damien mă prinseseră din nou şi acum mă conduceau în sus pe scări.

— Voiam să ştiu dacă a avut vreo viziune în care murea Stevie Rae, am explicat.

— Bine, dar Neferet a spus foarte clar că Nyx a abandonat-o pe Afrodita, a spus Damien.

— Voiam doar să verific.

Voiam să adaug că Afrodita avusese dreptate în legătură cu accidentul pe care era să-l aibă bunica, dar nu puteam să spun nimic de faţă cu Erik. Am ajuns în faţa uşii mele, a uşii noastre, a mea şi a lui Stevie Rae, şi m-am oprit. Erik a deschis-o şi am intrat cu toţii.

— Nu! am exclamat. I-au luat lucrurile! Nu se poate!

Toate lucrurile lui Stevie Rae dispăruseră, de la veioza în formă de cizmă de cowboy, până la posterul cu Kenny Chesney şi la ceasul cu Elvis. Etajerele de deasupra biroului ei erau goale, îi dispăruse şi calculatorul şi ştiam că, dacă mă uitam în dulapul ei, aveam să constat că nici hainele nu mai erau acolo.

Erik m-a cuprins cu braţul.

— Aşa fac întotdeauna. Nu-ţi face griji, nu i-au aruncat lucrurile, le-au dus doar în altă parte, ca să nu te întristezi. Dacă vrei ceva de-al ei, iar familia este de acord, poţi să iei.

Nu ştiam ce să spun. Nu voiam lucrurile lui Stevie Rae, o voiam pe ea.

— Zoey, trebuie să dai jos hainele astea şi să faci un duş fierbinte, mi-a spus Damien cu blândeţe.

— Bine, am şoptit.

— Cât timp eşti la duş, noi îţi aducem ceva de mâncare, a zis Shaunee.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva. Îţi aducem ceva uşor, nişte supă, da? a spus Erin.

Părea aşa de amărâtă şi era aşa de evident că

încearcă să facă ceva, orice, ca să mă simt mai bine, încât am încuviinţat. Pe lângă asta, eram prea obosită să discut în contradictoriu.

— Bine.

— Aş mai sta, dar s-a dat deja stingerea şi nu am voie să rămân în dormitorul fetelor, mi-a spus Erik.

— Da, sigur, te înţeleg.

— Aş mai sta şi eu, dar nu sunt fată pe bune, a zis şi Damien. Ştiam că încerca să mă facă să zâmbesc, aşa că am schiţat un zâmbet. Cred că arătam ca un clovn din ăla înfiorător, trist, cu un zâmbet desenat pe buze şi cu o lacrimă pe obraz.

Erik m-a îmbrăţişat, apoi şi Damien şi au plecat.

— Vrei să stea vreuna dintre noi cu tine cât faci duş? m-a întrebat Shaunee.

— Nu, mă descurc.

— Bine. Păi, atunci..., a spus Shaunee gata-gata să izbucnească din nou în plâns.

— Ne întoarcem imediat, a adăugat Erin, a luat-o pe Shaunee de mână şi au ieşit din încăpere, închizând uşa cu un zgomot uşor, definitiv.

M-am mişcat cu grijă, parcă în reluare. Mi-am scos rochia, sutienul şi chiloţii şi le-am pus în sacul de plastic din coşul de gunoi aşezat în colţul camerei noastre, al camerei mele. Am strâns sacul la gură şi l-am lăsat lângă uşă. Ştiam că gemenele aveau să-l arunce. Am intrat în baie şi voiam să mă bag direct în duş, dar mi-am surprins imaginea în oglindă şi m-am oprit să mă privesc.

Redevenisem necunoscuta pe care mi se părea că o cunosc. Arătam cumplit. Eram palidă, dar sub ochi mi se desenau cearcăne vineţii. Desenele safirii de pe faţă, spate şi umeri contrastau puternic cu albul pielii şi cu petele ruginii de sânge de pe corp. Aveam ochii enormi şi neobişnuit de întunecaţi. Nu-mi scosesem colierul Fiicelor Întunericului. În lumina din baie, argintiul lănţişorului şi arămiul granatelor au prins a licări.

— De ce? am şoptit. De ai lăsat-o pe Stevie Rae să moară?

Nu aşteptam niciun răspuns şi nici n-am primit vreunul. Am intrat în duş şi am stat acolo o veşnicie, lăsându-mi lacrimile să se împletească cu apa şi sângele şi să se ducă departe.

CAPITOLUL 24

Când am ieşit din baie, Shaunee şi Erin stăteau pe patul lui Stevie Rae. Între ele era o tavă, iar pe tavă un bol cu supă, nişte biscuiţi săraţi şi o cutie de cola cu zahăr. Vorbeau în şoaptă, dar imediat ce am intrat eu s-au oprit.

Am oftat şi m-am aşezat la mine în pat.

— Fetelor, dacă începeţi să vă purtaţi anormal în prezenţa mea, n-am să pot să fac faţă.

— Scuze, au mormăit amândouă şi au făcut schimb de priviri vinovate.

Apoi Shaunee mi-a dat tava. M-am uitat la mâncare ca şi cum n-aş mai fi ştiut la ce se foloseşte.

— Trebuie să mănânci, ca să poţi să iei ce ne-a dat Neferet să-ţi dăm, a spus Erin.

— Şi, în plus, o să te simţi mai bine, a adăugat Shaunee.

— Nu cred că o mă simt vreodată mai bine.

Ochii lui Erin s-au umplut de lacrimi care apoi i s-au revărsat în jos pe obraji.

— Zoey, nu mai vorbi aşa. Dacă tu nu o să te simţi mai bine, nici noi n-o să ne simţim bine.

— Trebuie să faci un efort, Zoey. Stevie Rae ar fi supărată dacă n-ai face-o, a spus Shaunee plângând şi trăgându-şi nasul.

— Aşa e, s-ar supăra. - Am luat lingura şi am început să beau din supă. Era supă de pui cu tăiţei, iar căldura ei îşi făcea drum pe gât în jos, răspândindu-mi-se

apoi în corp şi alungând întru-câtva frigul cumplit care pusese stăpânire pe mine.

— Iar când se supăra, ai văzut că accentul ei o lua razna, a continuat Shaunee.

Erin şi cu mine am zâmbit.

— „Fiţi drăguţi unii cu ceilalţi”, a cântat Erin cuvintele pe care Stevie Rae le spusese gemenelor de un catralion de ori.

Am zâmbit toate, iar supa a intrat parcă mai uşor. Pe la jumătatea bolului mi-a trecut prin cap o chestie.

— Nu o să fie nici o înmormântare, nu-i aşa?

Gemenele au clătinat din cap.

— Nu, a spus scurt Shaunee.

— Niciodată nu e nici o înmormântare, a zis şi Erin.

— Geamăno, de fapt, cred că unii părinţi fac o înmormântare, dar în oraşul lor.

— Aşa e, geamăno, a aprobat-o Erin. Dar nu cred că merge cineva de aici până la... - s-a gândit un pic - cum se numea orăşelul ăla de la dracu'n praznic, de unde era Stevie Rae?

— Henrietta, am spus. Patria cocoşilor bătăuşi.

— Cocoşi bătăuşi? s-au mirat gemenele într-un glas. Am încuviinţat din cap.

— Ce-o mai enerva chestia asta pe Stevie Rae! Deşi era cam ţărăncuţă, tot o enerva chestia cu cocoşii bătăuşi.

— Cocoşii se bat? s-a mirat Shaunee. Erin a ridicat din umeri.

— Io de un' să ştiu, geamăno?

— Eu credeam că numai bărbaţii se bat, bărbaţii cu cocoşel, am completat eu. Ne-am uitat una la alta şi am izbucnit cu toatele în râs, dar curând ne-au podidit lacrimile. Pe Stevie Rae ar fi amuzat-o treaba asta, am spus când mi-am revenit.

— Crezi că o să fie totul bine, Zoey? m-a întrebat Shaunee.

— Chiar crezi? a întrebat şi Erin.

— Cred că da, am spus.

— Cum? m-a întrebat Shaunee.

— Nu ştiu. Cred că ce putem noi să facem e să o luăm cu paşi mici, o zi, apoi încă o zi...

Surprinzător, dar mi-am terminat toată supa. Chiar mă simţeam mai bine, mai normală şi mă mai încălzisem. Dar eram şi nespus de obosită. Cred că gemenele au remarcat că mi se îngreunează pleoapele, pentru că Erin mi-a luat tava. Shaunee mi-a dat un flacon cu un lichid albicios.

— Neferet a spus că e bine să bei asta, că te ajută să dormi fără să ai coşmaruri, a spus ea.

— Mersi, i-am zis. - Am luat flaconul, dar nu l-am băut. Au rămas amândouă pe loc şi s-au uitat la mine. - Îl iau imediat, după ce mă duc la baie. Lăsaţi-mi cutia de cola, că poate are gust nasol.

Asta a părut să le mulţumească. Înainte să plece, Shaunee m-a întrebat:

— Zoey, vrei să-ţi mai aducem ceva?

— Nu, mersi frumos.

— Să ne suni dacă ai nevoie de ceva, da? mi-a spus Erin. I-am promis lui Stevie Rae...

I s-a gâtuit vocea, dar Shaunee a terminat în locul ei:

— I-am promis că o să avem grijă de tine, iar noi ne ţinem promisiunile.

— Vă sun, am spus.

— Bine, au încheiat ele. Noapte bunicică...

— Noapte bunicică, am spus în urma lor.

Imediat ce au plecat, am vărsat lichidul gros şi albicios în chiuvetă şi am aruncat flaconul.

Şi am rămas singură. M-am uitat la ceasul cu alarmă. Era 6 dimineaţa. Uimitor cum se pot schimba lucrurile în doar câteva ore. În ciuda voinţei mele, prin minte mi se perindau imagini cu Stevie Rae moartă, ca şi

cum în loc de ochi aş fi avut un ecran enorm, de cinematograf. Când a sunat telefonul am sărit cât colo. M-am uitat să văd cine mă sună. Era bunica! Ce uşurare! Am deschis telefonul şi am făcut un efort să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ce mă bucur că m-ai sunat, bunico!

— Păsăreaua mea, te-am visat. Eşti bine?

Judecând după îngrijorarea din glasul ei mi-am dat seama că ştia că nu eram deloc bine, dar nu m-am mirat. Toată viaţa avusesem o legătură specială cu bunica.

— Nu, nu sunt bine, am şoptit şi am început din nou să plâng. Bunico, în noaptea asta a murit Stevie Rae.

— Zoey! îmi pare atât de rău!

— Mi-a murit în braţe, bunico, la puţin timp după ce Nyx i-a dăruit afinitatea faţă de pământ.

— Trebuie să se fi simţit tare uşurată că ai fost alături de ea până la sfârşit, a spus bunica şi o auzeam şi pe ea plângând.

— Eram cu toţii lângă ea, toţi prietenii ei.

— Şi cred că era şi Nyx alături de ea.

— Da, am spus cu un suspin. Cred că a fost şi zeiţa, dar nu pot să înţeleg, bunico. E ilogic ca zeiţa să-i dea un har şi apoi s-o lase să moară.

— Moartea unui copil este întotdeauna ilogică. Dar eu cred că zeiţa ta a fost alături de Stevie Rae, deşi s-a stins prea devreme, iar acum se odihneşte în pace la sânul lui Nyx.

— Sper.

— Mi-ar plăcea să trec să te văd, dar drumurile sunt impracticabile cu toată zăpada asta. Vrei să ţin post astăzi şi să mă rog pentru Stevie Rae?

— Mulţumesc, bunico. Sunt sigură că ar aprecia.

— Draga mea, trebuie să treci peste asta.

— Cum, bunico?

— Cinstindu-i memoria şi ducând o viaţă de care ea ar fi mândră. Trăieşte şi pentru ea.

— E greu, bunico, mai ales că vampirii vor să-i uităm pur şi simplu pe cei care mor. Îi tratează ca pe o groapă în asfalt, o ocoleşti şi apoi treci mai departe.

— Nu vreau să pun la îndoială judecata Marii tale Preotese sau a oricărui alt vampir adult, dar mi se pare îngust la minte. Moartea este mai greu de suportat dacă pretinzi că nu există.

— Asta cred şi eu, şi asta credea şi Stevie Rae. - Deodată mi-a venit o idee şi am avut sentimentul că aşa trebuie să procedez. Dar eu pot să schimb asta. Cu sau fără voia cuiva am să mă asigur că moartea lui Stevie Rae nu trece neobservată. Ea o să fie mai mult decât o groapă în asfalt.

— Vezi să nu ai necazuri, draga mea.

— Bunico, sunt cea mai puternică novice din istoria vampirilor. Cred că ar trebui să fiu dispusă să am şi necazuri pentru ceva în care cred cu toată tăria.

Bunica a tăcut un pic, apoi a spus:

— Cred că ai dreptate, Pasăre Zoey.

— Te iubesc, bunico.

— Şi eu te iubesc, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Cuvântul cherokee pentru „fiică” mi-a dat un sentiment de iubire şi de siguranţă.

— Acum încearcă să dormi. Să ştii că am să mă rog pentru tine şi am să le cer spiritelor străbunelor noastre să vegheze asupra ta şi să te aline.

— Mulţumesc, bunico. Sărut mâna.

— Rămâi cu bine, Pasăre Zoey.

Am închis uşor telefonul. Mă simţeam mai bine acum, după ce vorbisem cu bunica. Înainte mă simţisem ca şi cum aş fi avut o piatră de moară invizibilă pe piept, însă dispăruse şi respiram cu mai multă uşurinţă. Am dat să mă întind în pat când, prin uşiţa pisicii, a ţâşnit înăuntru Nala, a sărit la mine în pat şi a început să miorlăie la mine. Am mângâiat-o şi i-am spus cât mă bucur s-o văd, după care mi-am aruncat privirea spre

patul gol al lui Stevie Rae. Ea întotdeauna se amuza pe seama posomorelii Nalei şi spunea că parcă e o băbuţă, dar şi ea o iubea la fel de mult ca mine. M-a podidit plânsul şi m-am întrebat cât de multe lacrimi poate vărsa un om. În momentul ăla mi-a bâzâit telefonul, semn că aveam un mesaj nou. M-am frecat la ochi şi l-am deschis iar.

„Toate bune? Ai patzit ceva."

Era Heath. Cel puţin acum aveam confirmarea că eram Impregnaţi unul de celălalt. Şi a naibii să fiu dacă ştiam ce aveam să fac cu treaba asta.

„Zi naşpa. A murit cea mai bună prietenă a mea", i-am răspuns.

A durat aşa de mult până să-mi răspundă, încât am crezut că nici n-o s-o mai facă. Apoi, în sfârşit, telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Si prietenii mei au murit."

Am închis ochii. Cum de uitasem că doi dintre prietenii lui Heath fuseseră ucişi de curând?

„Îmi pare rău", i-am răspuns.

„Si mie. Vrei sa vin la tine?"

Toată fiinţa mi-a urlat instantaneu un „da" care m-a surprins, dar presupun că n-ar fi trebuit. Ar fi minunat să mă scufund în uitare în braţele lui Heath... În ispita rubinie a sângelui lui Heath...

„Nu", am scris iute, cu mâini tremurătoare. „Trebuie să mergi la şcoală."

„Nt e zăpada!"

Am zâmbit şi o clipă, dulce clipă, mi-am dorit să mă pot întoarce la vremea în care ninsoarea puternică era prilej pentru o minivacanţă de plimbărici prin zăpadă cu prietenii mei, după care mă cuibăream în pat şi mă uitam la filme închiriate şi mă umflam de pizza. Telefonul a bâzâit din nou, trezindu-mă din visarea la viaţa mea de demult.

„Te fak sa te simtzi mai bine vineri"

Am oftat. Uitasem cu desăvârşire că i-am promis lui Heath că o să mă întâlnesc cu el vineri, după meci. N-ar trebui să mă duc, ştiam. De fapt, ar trebui să mă duc la Neferet şi să-i spun totul despre faza cu Heath şi s-o rog să mă ajute.

„Neferet minte”, mi s-a insinuat în minte vocea Afroditei. Nu puteam să mă duc la ea, şi nu doar din cauza avertismentului Afroditei. Era ceva aiurea cu Neferet şi nu puteam să am încredere în ea. Telefonul mi-a bâzâit.

„Zo?”

Am oftat. Eram atât de obosită, încât mi-era greu să mă cocentrez. Mă apucasem să scriu „nu” şi să-i spun lui Heath că nu puteam să mă întâlnesc cu el, oricât de mult mi-ar fi plăcut. Chiar scrisesem „nu”, dar apoi m-am oprit, am şters şi am scris cu hotărâre „OK”.

În fond, ce mama naibii! Simţeam că viaţa mea se deşira ca tivul unei fuste ponosite şi nu aveam chef să-l refuz pe Heath. Era deja prea mult să-mi mai fac griji acum şi din cauza Impregnării.

„OK”, nu a întârziat răspunsul lui.

Am oftat din nou, mi-am închis telefonul şi m-am prăbuşit pe pat, am mângâiat-o pe Nala cu ochii în gol şi mi-am dorit cu ardoare să pot da timpul înapoi cu o zi... sau poate chiar cu un an... Într-un final, am observat că, cine ştie cum, vampirii care luaseră lucrurile lui Stevie Rae uitaseră cuvertura veche, lucrată manual, pe care o ţinea împăturită la capătul patului. Am pus-o pe Nala pe perna mea, m-am ridicat şi am luat cuvertura de pe patul lui Stevie Rae. Apoi m-am cuibărit împreună cu Nala sub ea.

Mă simţeam de parcă fiecare celulă din organismul meu era moartă de oboseală, dar nu mă lua somnul. Cred că îmi lipsea sforăitul uşurel al lui Stevie Rae şi sentimentul că nu sunt singură. M-a cuprins o tristeţe atât de mare, încât am crezut că o să mă răpună.

Deodată s-au auzit două bătăi uşoare în uşă, apoi aceasta s-a deschis. M-am ridicat în fund şi le-am văzut pe Shaunee şi pe Erin în pijamale şi papuci, strângând în braţe perne şi pături.

— Putem să dormim şi noi cu tine? a întrebat Erin.

— Nu voiam să fim singure, a spus Shaunee.

— Mda, şi ne-am gândit că poate nici tu nu vrei să fii singură, a încheiat Erin.

— Aşa e, am spus înăbuşindu-mi lacrimile. Haideţi, intraţi. Şi-au târşâit picioarele înăuntru şi, după o uşoară ezitare, şi-au pus totul grămadă pe patul lui Stevie Rae. Motanul lor cenuşiu şi blănos, Belzebut, a sărit între ele. Nala a ridicat capul de pe perna mea ca să se uite la el şi apoi, ca şi cum n-ar fi fost demn de atenţia ei princiară, s-a încolăcit la loc şi s-a culcat cât ai zice peşte.

Mă cufundam încetişor în somn când s-a auzit iar o bătaie uşoară în uşă. De data asta uşa nu s-a mai deschis, aşa că am strigat:

— Cine e? - Eu.

Shaunee, Erin şi cu mine am făcut schimb de priviri. M-am dus repede la uşă şi am deschis-o, ocazie cu care am dat cu ochii de Damien, care stătea pe hol în pijamale de flanelă cu ursuleţi roz cu fundiţă. Părea cam ud, în păr avea fulgi de zăpadă, iar în braţe ţinea un sac de dormit şi o pernă. L-am apucat de braţ şi l-am tras iute în cameră. Pisica lui gri cu negru cea dodoloaţă, Cameron, s-a strecurat şi ea odată cu Damien.

— Ce faci, Damien? Ştii că e vai şi amar de tine dacă te prinde cineva aici.

— Mda, a trecut de mult ora stingerii, a spus Erin.

— Mai ştii, oi fi venit să ne prihăneşti pe noi, virginele, a continuat Shaunee, apoi a făcut un schimb de priviri cu Erin şi au izbucnit amândouă în râs.

Am zâmbit. Era ciudat să mai fie şi un moment de fericire în aşa o mare de tristeţe şi poate tocmai de aceea râsul gemenelor şi zâmbetul meu s-au stins

repede.

— Stevie Rae n-ar vrea să nu mai fim veseli - a spus Damien după un moment de tăcere apăsătoare. Apoi s-a dus în mijlocul camerei şi şi-a întins sacul de dormit pe podea, între cele două paturi. Şi am venit pentru că trebuie să fim uniţi, nu pentru că vreau să vă prihănesc pe vreuna dintre voi, deşi mă-ndoiesc că aţi mai fi virgine, dar apreciez vocabularul bogat de care aţi dat dovadă.

Erin şi Shaunee au pufnit, dar păreau mai degrabă amuzate decât jignite şi mi-am spus în gând să nu uit să le pun întrebări despre sex mai târziu.

— Mă bucur că ai venit, dar o să fie al naibii de greu să te scoatem pe furiş de aici cu toată lumea care o să se fâţâie de colo până colo, ba cu micul dejun, ba cu pregătirea pentru şcoală..., am spus, în timp ce în minte încercam să găsesc un plan de ieşire pentru Damien.

— A, nu te stresa cu asta. Vampirii au anunţat că azi nu facem ore din cauza ninsorii. N-o să alerge nimeni de colo până colo. O să ies odată cu voi când o fi să ieşim.

— Au anunţat? Adică ar fi trebuit să ne trezim, să ne îmbrăcăm şi să coborâm ca să aflăm că nu facem ore? - Naşpa, am spus.

Damien a spus zâmbind:

— Anunţă la posturile locale de radio, ca orice şcoală normală. Dar tu şi Stevie Rae ascultaţi vreodată ştirile în timp ce... Damien s-a oprit şi mi-am dat seama că formulase întrebarea ca şi când Stevie Rae ar mai trăi încă.

— Nu, am răspuns repede, ca să-i disimulez stânjeneala. Noi ascultam country. Întotdeauna mă stimula să mă grăbesc, ca să termin mai repede şi să scap de ea. - Prietenii mei au râs încetişor. Am aşteptat să se liniştească cu toţii şi apoi am spus: N-am s-o uit şi nici n-am să mă prefac că moartea ei nu înseamnă nimic

pentru mine.

— Nici eu, a zis Damien.

— Nici eu, a repetat Shaunee.

— Idem, geamăno, a aprobat-o Erin. După o clipă, am continuat:

— Nu m-am gândit că i se poate întâmpla asta unui novice care a primit de la Nyx o afinitate. Nu m-am gândit că se poate întâmpla aşa ceva.

— Nimeni nu are garanţia că o să supravieţuiască Transformării, nici măcar cei înzestraţi de zeiţă, a spus Damien uşor.

— Asta înseamnă că trebuie să fim uniţi, a zis Erin.

— Numai aşa putem trece cu bine prin asta, a continuat Shaunee.

— Aşa o să facem, o să fim uniţi, am hotărât. Şi vreau să promiteţi că, dacă se întâmplă ce e mai rău şi unii dintre noi nu reuşim, ceilalţi n-or să permită să fie uitaţi.

— Promitem, au spus solemn cei trei prieteni ai mei. Atunci ne-am liniştit cu toţii. Camera nu mai părea aşa de
însingurată şi, înainte să mă fure somnul, am şoptit:

— Mersi că nu m-aţi lăsat singură..., dar nu ştiam dacă mă gândisem la prietenii mei, la zeiţa mea sau la Stevie Rae.

CAPITOLUL 25

În visul meu ningea. La început mi s-a părut meseriaş. Serios, chiar era frumos... ziceai că eşti la Disneyland, într-o lume perfectă, şi nimic rău se nu se putea întâmpla. Iar dacă totuşi s-ar fi întâmplat, nu putea să dureze prea mult, pentru că, se ştie, la Disneyland totul e fericire...

Am mers încet, fără să simt frigul. Părea să fie puţin înainte de răsărit, dar era greu de spus, la cât de

cenuşiu şi de acoperit de zăpadă era cerul. Am dat capul pe spate şi m-am uitat cum se aşternea zăpada pe crengile groase ale stejarilor, ceea ce făcea ca zidul estic să pară mai blând, mai puţin impunător.

Zidul estic.

Am şovăit în vis, când mi-am dat seama unde mă aflam. Apoi am zărit cele patru siluete, înveşmântate cu mantii şi cu glugi pe cap, stând în cerc în faţa uşii secrete deschise, din zid.

„Nu!”, mi-am spus în vis. „Nu vreau să stau aici, nu atât de curând după moartea lui Stevie Rae şi după ultimele două daţi când au murit novici, iar eu le-am văzut pe aici fantomele sau spiritele, sau cadavrele ambulante, sau ce-or fi fost ele. Chiar dacă Nyx mi-a dăruit strania capacitate de a vedea morţi. Mi-a ajuns! Nu mai aveam chef...”

Chiar atunci, silueta cea mai mărunţică dintre cele patru s-a întors, iar burzuluiala mea interioară a fost curmată brusc. Era Stevie Rae! Numai că nu aşa cum o ştiam eu, era prea palidă şi slabă. Şi mai era ceva ciudat la ea. M-am uitat cu atenţie, iar şovăiala de mai devreme a fost înfrântă de o nevoie cumplită de a înţelege. Adică, dacă era cu adevărat Stevie Rae, nu era cazul să-mi fie frică de ea. Deşi devenită altceva după moarte, ceva ciudat, ea tot rămânea cea mai bună prietenă a mea. Nu-i aşa? Nu m-am putut abţine şi am înaintat până la câţiva metri de grup. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să sară pe mine, dar nu m-a observat nimeni. În lumea mea de vis eram parcă invizibilă. Aşa că m-am apropiat şi mai mult, incapabilă să-mi iau ochii de la Stevie Rae. Arăta cumplit, agitată, se mişca întruna neliniştită şi îşi rotea ochii împrejur, ca şi cum ar fi fost pradă emoţiei sau unei frici teribile.

— Nu e bine să stăm aici. Trebuie să plecăm.

Vocea lui Stevie Rae m-a făcut să tresar. Avea încă accentul ăla din Oklahoma, dar în rest nu mai recunoş-

team nimic altceva la ea. Tonul vocii îi era dur şi neutru, lipsit de emoţie, cu excepţia unei nervozităţi animalice.

— Nu eşti tu şefa noassstră, a sâsâit una dintre siluetele înveşmântate în mantie şi şi-a arătat colţii la Stevie Rae.

Ah!!! Era creatura aia de Elliot! Deşi stătea cumva ciudat, cocoşat, aplecat ameninţător deasupra ei. Ochii lui începuseră să scapere, roşiatici. Mi-era teamă pentru ea, dar nu l-a lăsat s-o intimideze, ci şi-a arătat şi ea colţii, i-au scăpărat şi ei ochii şi a mârâit înfiorător. Apoi i-a aruncat următoarele cuvinte:

— Poţi tu să stârneşti pământul? Nu prea cred! - şi s-a dus spre el, iar Elliot s-a dat instantaneu câţiva paşi mai în urmă. - Până atunci, ai să mi te supui!

Aşa a spus ea.

Creatura aia de Elliot a făcut o plecăciune stângace şi umilă, fiind imitat apoi de celelalte două siluete. Apoi Stevie Rae a arătat spre uşa deschisă:

— Şi acum să plecăm iute de-aici!

Înainte ca vreunul dintre ei să se mişte, am auzit un glas cunoscut în partea cealaltă a zidului.

— Auziţi, o cunoaşte cineva pe Zoey Redbird? Vreau să-i spun că am venit şi...

Glasul lui Heath s-a stins când cele patru creaturi s-au repezit asupra lui prin uşa secretă, cu o viteză uluitoare.

— Nu! încetaţi! Ce naiba faceţi? am strigat.

Cu inima bătându-mi tare şi dureroasă în piept, am alergat spre uşa care se închidea şi i-am văzut pe cei trei înşfăcându-l pe Heath. Am auzit-o pe Stevie Rae spunând:

— Ne-a văzut, acum trebuie să-l luăm cu noi.

— Dar ea a spus să încetăm! a strigat Elliot, ţinându-l cu o mână de fier pe Heath care se zbătea.

— Ne-a văzut! a repetat Stevie Rae. Îl luăm cu noi până ne spune ce să facem cu el!

N-au contrazis-o şi, cu o forţă supraomenească, l-au târât după ei, în timp ce ţipetele lui păreau a fi înghiţite de zăpadă.

Am sărit din pat drept în fund. Respiram greu, eram lac de sudoare şi tremuram. Nala a mârâit. Mi-am rotit privirea împrejur şi o clipă am fost cuprinsă de panică. Eram singură! Oare visasem tot ce se întâmplase ieri? M-am uitat spre patul gol al lui Stevie Rae şi am văzut că lucrurile ei nu mai erau prin cameră. Nu, nu visasem. Cea mai bună prietenă a mea murise. Tristeţea m-a copleşit cu toată amărăciunea ei şi mi-am dat seama că o să mă însoţească mult timp de aici înainte.

Dar nu dormiseră cu mine gemenele şi Damien? Ameţită încă, m-am frecat la ochi şi m-am uitat la ceas. Era cinci seara. Cred că mă luase somnul între şase şi jumătate şi şapte dimineaţa. Mamă! Chiar că dormisem. M-am dat jos din pat, m-am dus la fereastra acoperită cu perdele groase şi m-am uitat afară. Să nu-ţi vină să crezi, mai ningea încă şi, deşi era devreme, felinarele încoronate de un nimb de zăpadă luminau deja noaptea plumburie. Novicii făceau ce fac copiii de obicei, oameni de zăpadă sau se băteau cu bulgări. Cineva, Cassie Kramme mi s-a părut mie, tipa care se descurcase aşa de bine la concursul de monologuri, făcea îngeraşi din zăpadă împreună cu alte câteva fete. Ce i-ar mai fi plăcut lui Stevie Rae! M-ar fi trezit acum câteva ore şi m-ar fi aruncat obligat-forţat în toiul distracţiei. Acum, că mă gândeam la asta, nu ştiu dacă îmi venea să plâng sau să zâmbesc.

— Z? Te-ai trezit? a strigat Shaunee uşurel prin uşa între-deschisă.

I-am făcut semn să intre.

— Unde v-aţi dus, fraţilor?

— Ne-am trezit de câteva ore. Ne-am uitat la filme. Vrei să vii şi tu jos cu noi? O să vină şi Erik cu prietenul lui ăla meseriaş, Cole.

Şi-a rotit privirea împrejur, vinovată, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că Stevie Rae nu mai era şi regreta că se purtase normal. Am simţit nevoia să vorbesc.

— Shaunee, trebuie să privim înainte. Trebuie să ieşim cu băieţi, să fim fericite şi să ne bucurăm de viaţă. Moartea lui Stevie Rae ne-a dovedit că nimic nu e sigur şi că nu putem să irosim timpul pe care îl avem la dispoziţie. Când am spus că o să am grijă să nu fie uitată, nu voiam să spun că o să fim veşnic trişti, ci că niciodată n-o să uităm zâmbetul ei şi bucuria pe care ne-a sădit-o în suflete.

— Niciodată, a încuviinţat Shaunee.

— Trag şi eu imediat nişte blugi pe mine şi vin jos la voi.

— Bine, a spus ea cu un zâmbet.

Când Shaunee a plecat, ceva din masca mea de fericire s-a dus. Era adevărat ce-i spusesem, dar avea să fie greu de pus în practică, în plus, nu reuşeam să alung coşmarul pe care îl avusesem. Ştiam că era doar un vis, dar tot mă sâcâia. Parcă auzeam încă strigătele lui Heath în tăcerea apăsătoare a dormitorului. Ca un robot, mi-am luat pe mine blugii cei mai comozi şi un tricou enorm, cu mânecă lungă, pe care mi-l cumpărasem din magazinul şcolii acum câteva săptămâni. În dreptul inimii, cu fir argintiu, era brodată Nyx ţinând o lună plină în căuşul mâinilor înălţate şi, nu ştiu cum se face, dar m-am simţit mai bine. M-am pieptănat şi am oftat când mi-am zărit imaginea în oglindă. Arătam ca naiba. Mi-am trântit nişte pudră peste cearcănele de sub ochi şi mi-am dat cu rimel şi cu gloss din ăla cu aromă de căpşune. Pregătită oarecum să dau ochii cu lumea, am luat-o în jos pe scări. Cum am coborât scările, m-am oprit. Scena îmi era familiară, dar era totuşi complet schimbată. În jurul televizoarelor cu ecran plat erau adunată o grămadă de lume. Era normal să stea de vorbă, şi chiar aşa şi făceau, dar toţi erau cumva mai reţinuţi. Prietenii mei se uitau la

televizorul nostru preferat. Gemenele stăteau pe scaunele lor pufoase, de aceeaşi culoare, Damien şi Jack, aparent foarte relaxaţi, erau aşezaţi pe jos, lângă canapeaua micuţă, de două persoane, Erik pe canapea şi, spre surprinderea mea, prietenul său „pe cinste”, Cole, îşi trăsese un scaun şi stătea între gemene. Imaginea asta mi-a smuls un zâmbet. Tipul era fie curajos, fie idiot. Discutau cu toţii uşurel şi nici nu se uitau la televizor, unde rula Mumia revine. Deci, totul era neschimbat, cu două excepţii. Mai întâi, erau mult prea tăcuţi, iar apoi Stevie Rae ar fi trebuit să stea pe canapea cu picioarele sub ea şi să le spună tuturor să-şi ţină gura, că ea vrea să se uite la film.

Am simţit că mă podidesc lacrimile. Trebuia să-mi văd de viaţă, cu toţii trebuia să ne vedem de viaţă.

— Salut, copii, am încercat eu să par normală.

De data asta n-au mai amuţit la vederea mea, ci au început, bătător la ochi de veseli, să-mi vorbească toţi odată:

— Bună, Z!

— Zoey!

— Hai salut, Z!

Am reuşit să nu oftez sau să-mi dau ochii peste cap şi mi-am luat locul lângă Erik. M-a cuprins cu braţul şi m-a strâns, şi m-am simţit un pic mai bine, dar totuşi vinovată. M-am simţit mai bine pentru că era un dulce, iar eu mă mai miram încă un pic de faptul că părea să mă placă atât de mult, iar vinovată pentru un motiv care putea fi rezumat într-un singur cuvânt: Heath.

— Bun! Acum, că a venit şi Z, putem să dăm start maratonului, a spus Erik.

— Vrei să spui „stupidonului”, a pufnit Shaunee.

— Dacă ar fi fost weekend, l-am fi putut numi „geekend”, a comentat Erin.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis şi l-am privit pe Erik. Ai adus DVD-urile.

— Exact!

Ceilalţi s-au văicărit, mimând o suferinţă copleşitoare.

— Cu alte cuvinte, o să ne uităm la Războiul stelelor, am adăugat.

— Din nou, a mormăit prietenul lui, Cole.

Shaunee a ridicat din sprâncenele ei frumos pensate spre Cole.

— Vrei să spui că nu eşti un mare fan al Războiului stelelor? El i-a zâmbit şi, chiar şi de unde stăteam eu, a fost evidentă unda de cochetărie de pe faţa lui.

— Nu am venit aici să asist pentru a mia oară la versiunea aceea interminabilă a regizorului pentru Războiul Stelelor. Sunt fan al filmului, dar nu al lui Darth Vader şi al lui Chewbacca.

— Îhî, adică prinţesa Leia e mai pe gustul tău? a zis Shaunee insinuant.

— Nu, mie îmi place viaţa plină de culoare, i-a răspuns el şi s-a aplecat spre ea.

— Nici eu n-am venit pentru că aş fi fan al Războiului Stelelor, a intervenit şi Jack, aruncându-i lui Damien o privire lunecoasă.

— Ştim deja că prinţesa Leia nu e pe gustul tău, a chicotit Erin.

— Din fericire, a spus Damien.

— Ce n-aş da să fie şi Stevie Rae aici, a comentat Erik. Parcă o şi aud: „Mă, fiţi mai drăguţi unii cu ceilalţi!” Toată lumea a amuţit. M-am uitat la el şi am văzut că se îmbujorase, ca şi când nu şi-ar fi dat exact seama ce a spus înainte să fie prea târziu. Am zâmbit şi mi-am pus capul pe umărul lui.

— Ai dreptate. Stevie Rae ne-ar dojeni ca o mămică.

— Şi apoi ne-ar face floricele de porumb şi ne-ar spune să dăm şi la alţii, a spus Damien. Deşi corect ar fi fost să spună „altora”.

— Ce-mi plăcea cum chinuia Stevie Rae limba engleză, s-a auzit Shaunee.

— Mda, o oklahomiza, a zis şi Erin.

Ne-am zâmbit unii altora şi am simţit un pic de căldură în piept. Aşa a început şi aşa ar trebui să ne amintim de Stevie Rae, cu drag şi cu zâmbete.

— Ăă, pot să stau şi eu cu voi?

Mi-am înălţat privirea şi l-am văzut pe tipul ăla drăguţ, Drew Partain, stând emoţionat lângă noi. Părea palid şi trist şi avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns. Mi-am amintit cum se uita la Stevie Rae şi mi-a fost drag de el.

— Cum să nu, am spus cu căldură. Trage-ţi un scaun. - Apoi un imbold m-a făcut să adaug: E loc acolo, lângă Erin.

Erin a făcut ochii mari, dar şi-a revenit imediat.

— Mda, trage-ţi un scaun, Drew. Dar ai grijă că noi ne uităm la Războiul Stelelor.

— N-am nimic împotrivă, a spus Drew şi i-a zâmbit şovăielnic lui Erin.

— E cam scund, dar e drăguţ, am auzit-o pe Shaunee şoptindu-i şi cred că am văzut-o pe Erin îmbujorându-se un pic.

— Eu mă duc să fac floricele. Şi am nevoie de o...

— ... cola! au zis Damien, gemenele şi Erik într-un glas. M-am desprins din braţele lui Erik şi m-am dus la bucătărie, simţindu-mă mai liniştită, aşa cum nu mă mai simţisem de când Stevie Rae începuse să tuşească. Totul o să se rezolve. Casa Nopţii era căminul meu, prietenii mei îmi erau familie, am să-mi urmez propriul sfat şi am să iau totul cu paşi mărunţi, o zi, apoi încă o zi, o problemă şi apoi încă una. Am să văd eu cum rezolv şi situaţia cu drăguţii mei. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă să o evit pe Neferet fără să fie prea evident, până îmi dau seama ce se petrece cu ea şi cu creatura aia de Elliot cel nemort, care era în sine un coşmar, aşa că nu mă mai mir că îi visasem atât de aiurea pe Stevie Rae şi

pe Heath.

Am băgat câte o pungă cu floricele cu unt şi 100% expandabile în cele patru cuptoare cu microunde şi, când au început să pocnească, am luat patru boluri. Poate că ar trebui să formez iar un cerc numai al nostru şi să-i cer lui Nyx să mă ajute în chestia cu scârboşenia aia de Elliot. Când am realizat că n-o să mai fie şi Stevie Rae, mi s-a pus un nod în stomac. Cum aveam s-o înlocuiesc? Mi se făcea rău când mă gândeam, dar trebuia să găsesc pe altcineva, dacă nu acum, la ritualul ăsta numai al nostru, neapărat până la următorul Ritual al Lunii Pline. Mă gândeam cu groază că n-o s-o mai am pe Stevie Rae prin preajmă şi îmi era atât de dor de ea, încât am strâns tare din ochi. „Te rog, arată-mi ce trebuie să fac", m-am rugat în mintea mea la Nyx.

— Zoey, vino repede în sufragerie.

Am tresărit la auzul glasului lui Erik şi am deschis brusc ochii. Aerul pe care îl avea a făcut să-mi urce nivelul adrenalinei din sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino odată, a spus, m-a luat de mână şi am ieşit în grabă din bucătărie. Dau ştiri.

Deşi sufrageria era plină, m-am lovit de o linişte deplină; se uitau cu toţii la televizorul nostru cu ecran mare, unde Chera Kimiko vorbea cu o voce gravă, privind în camera de filmat.

„... poliţia anunţă populaţia să-şi păstreze calmul, deşi este al treilea adolescent care a fost dat dispărut. Se întreprind cercetări şi am primit asigurări că poliţia are mai multe piste viabile.

Reluăm ştirea, un elev al liceului Broken Arrow, fotbalist şi el, a fost dat dispărut. Numele său este Heath Luck."

Am simţit că mi se înmoaie picioarele şi aş fi căzut dacă nu m-ar fi prins Erik pe după talie şi nu m-ar fi aşezat pe canapea. Am ascultat-o pe Chera în

continuare, cu respiraţia întretăiată.

„Maşina lui Heath a fost găsită parcată în apropiere de Casa Nopţii, însă Marea Preoteasă a şcolii, Neferet, a dat asigurări poliţiei că acesta nu a pătruns în incinta şcolii şi că nu a fost văzut acolo. Desigur, s-au făcut multe speculaţii în legătură cu aceste dispariţii, mai ales că, potrivit raportului medicului legist, cauza morţii celorlalţi doi adolescenţi daţi dispăruţi este pierderea de sânge cauzată de muşcături şi de răni multiple. Şi, deşi se ştie că vampirii nu muşcă atunci când se hrănesc cu sângele oamenilor, rănile urmează totuşi un tipar care aminteşte de hrănirea vampirilor. Trebuie să vă reamintim că vampirii şi-au luat angajamentul în faţa legii să nu se hrănească cu sângele unei fiinţe umane împotriva voinţei acesteia. La orele 22 vom avea mai multe informaţii, pe care vi le vom transmite în cel mai scurt timp...”

— Aduceţi-mi un castron, ca mi se face rău! am reuşit să strig, în ciuda vâjâitului din cap.

M-am trezit imediat cu un castron în braţe şi m-am pus pe vomitat.

CAPITOLUL 26

— Ia, Zoey, o să-ţi fie mai bine dacă-ţi clăteşti gura cu asta. Am luat fără să mă uit ce mi-a dat Erin şi m-am simţit uşurată când am realizat că era doar apă rece. Am scuipat-o apoi în castronul ăla scârbos în care vomitasem.

— Îhh, luaţi-l de aici - am spus, reţinându-mi un icnet când am simţit mirosul. Îmi venea să-mi acopăr faţa cu mâinile şi să mă pun pe plâns, dar eram conştientă că toată lumea din cameră se uita la mine, aşa că mi-am îndreptat uşor spatele şi mi-am dat părul umed pe după urechi. Nu-mi puteam permite luxul să mă las pradă unui acces de panică. Deja mă gândeam la ce

trebuia să fac, ce era obligatoriu să fac, de dragul lui Heath. El conta cel mai mult în momentul ăsta, nu eu, nu nevoia mea de a mă scufunda într-o isterie totală. - Trebuie să mă duc la Neferet, am spus cu hotărâre şi m-am ridicat, constatând cu surprindere că picioarele îşi făceau iar datoria.

— Vin cu tine, a spus Erik.

— Mersi, dar mai întâi trebuie să mă spăl pe dinţi şi să iau nişte pantofi în picioare. - Aveam în picioare doar nişte şosete mai groase, cât să cobor să mă uit la televizor. — Dau o fugă până în cameră şi vin imediat. - Le-am simţit pe gemene pregătindu-se să vină cu mine. - Staţi liniştite, imediat mă întorc, am zis şi apoi am urcat în fugă scările.

Nu m-am oprit la uşa camerei mele, ci am continuat să merg pe hol, am făcut la dreapta şi m-am oprit în faţa camerei 124. Ridicasem mâna să bat, dar n-am mai apucat, căci uşa s-a şi deschis.

— Mă gândeam eu că eşti tu, a spus Afrodita cu o privire rece, dar s-a dat într-o parte. Intră.

Am intrat şi am fost surprinsă să văd că încăperea era văruită într-o culoare pastelată, drăguţă. Cred că mă aşteptam să fie închisă la culoare şi înspăimântătoare, ca o pânză de păianjen ucigaş.

— Ai cumva nişte apă de gură? Tocmai am vomitat şi mi-e o silă de nu mai pot.

A arătat din cap spre dulăpiorul cu medicamente de deasupra chiuvetei.

— E acolo. E curat paharul de pe chiuvetă.

Mi-am clătit gura şi am profitat de ocazie ca să-mi adun gândurile. Când am fost gata, m-am întors spre ea. Am hotărât să n-o lălăi prea mult şi am trecut direct la subiect.

— Cum îţi dai seama dacă o viziune e adevărată sau e pur şi simplu un vis?

S-a aşezat pe unul dintre paturi şi şi-a dat pe spate

părul blond, lung şi perfect.

— Ai un sentiment foarte puternic. Niciodată o viziune nu e o chestie banală, drăguţă sau genul ăla cu floricele, cum vezi în filme. Dimpotrivă, sunt de tot rahatul. Cel puţin, alea adevărate. În general, dacă te simţi ca dracu', probabil că e o viziune pe bune, n-ai visat. - Ochii ei albaştri m-au cercetat cu atenţie. - Ai avut viziuni?

— Noaptea trecută am avut ceva ce am crezut că e un vis, mai exact un coşmar, dar acum încep să cred că a fost o viziune.

Colţurile gurii Afroditei s-au înălţat uşor.

— Nasol de tine.

Am schimbat imediat subiectul.

— Care e faza cu Neferet? Afrodita şi-a luat o mină voit neutră.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştii foarte bine ce vreau să spun. E ceva în neregulă cu ea şi vreau să ştiu ce anume.

— Tu eşti protejata, favorita, noua ei minune. Doar nu te aştepţi să-ţi suflu ţie vreo vorbă?! Oi fi eu blondă, dar toantă nu sunt.

— Dacă tu chiar crezi asta, de ce m-ai mai avertizat să nu iau medicamentul pe care mi l-a dat?

Afrodita şi-a ferit privirea.

— Prima mea colegă de cameră a murit la o jumătate de an după ce a ajuns aici. Am luat medicamentul ăla şi m-a... m-a afectat mult timp.

— Cum adică? Cum te-a afectat?

— M-a făcut să mă simt ciudat, detaşată şi nici n-am mai avut viziuni. Nu definitiv, doar câteva săptămâni. Iar apoi mi-a fost greu şi să-mi aduc aminte cum arăta. - Afrodita a făcut o pauză. - O chema Venus, Venus Davis, a spus şi m-a privit. De-aia mi-am ales eu numele de Afrodita. Eram cele mai bune prietene şi ni se părea super, a continuat ea şi i-am citit tristeţea în privire. Eu

m-am străduit să-mi aduc aminte de Venus şi mi-am închipuit că vrei şi tu s-o ţii minte pe Stevie Rae.

— Chiar vreau şi chiar am s-o ţin minte. Mersi.

— Ar fi bine să pleci. Nu e avantajos pentru niciuna dintre noi să se afle că ai stat de vorbă cu mine, a spus Afrodita.

Mi-am dat seama că probabil avea dreptate şi am luat-o spre uşă, dar vocea ei m-a făcut să mă opresc.

— Dă impresia că e bună, dar nu e aşa. Lumina nu e tot aia cu binele, iar întunericul nu e întotdeauna tot aia cu răul.

„Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele."

Avertismentul Afroditei îmi amintea de ceea ce-mi spusese Nyx în ziua în care fusesem însemnată.

— Cu alte cuvinte, să am grijă cu Neferet şi să nu am încredere în ea, am spus.

— Mda, dar nu ştii de la mine.

— Ce să ştiu? Nici măcar nu stăm de vorbă în momentul de faţă. Am închis uşa în urmă şi m-am dus iute în camera mea, m-am spălat pe faţă, pe dinţi, mi-am tras nişte încălţări în picioare şi apoi m-am întors în sufragerie.

— Eşti gata? m-a întrebat Erik.

— Venim şi noi, a spus Damien şi a făcut semn şi spre gemene, Jack şi Drew.

Mă pregăteam să-i refuz, dar cuvintele nu-mi mai ieşeau. Adevărul e că mă bucuram să-i văd alături de mine, că simţeau nevoia să strângă rândurile în jurul meu şi să mă protejeze. Mult timp îmi făcusem grji că puterile neobişnuite pe care le aveam şi Semnul bizar dăruit de zeiţă aveau să facă din mine o ciudăţenie a naturii şi că n-am să mă integrez, că n-o să am prieteni, însă părea să se întâmple exact contrariul.

— Bine, hai să mergem, am spus şi am luat-o spre uşă.

Nu eram prea sigură ce o să-i spun lui Neferet, tot ce ştiam era că nu puteam să mai tac şi că aveam un sentiment îngrozitor că aşa-zisul meu vis fusese de fapt o viziune, iar „spiritele” alea pe care le văzusem eu nu erau doar nişte fantome. Şi, cel mai important lucru, mi-era teamă că îl răpiseră pe Heath. M-am cutremurat până în măduva oaselor când m-am gândit ce implica asta că deve-nise Stevie Rae, dar, chiar şi aşa, Heath dispăruse, iar eu cred că ştiam cine, dacă nu cumva ce, îl răpise.

Nu ajunseserăm la uşă când aceasta s-a deschis şi înăuntru a alunecat Neferet, învăluită de mirosul iernii. Era urmată de detectivii Marx şi Martin. Aceştia erau îmbrăcaţi cu geci albastre de puf, închise cu fermoar până la gât. Aveau căciulile pline de zăpadă şi nasul roşu. Ca de obicei, Neferet era aranjată şi părea sigură pe sine, stăpână pe situaţie.

— Zoey, ce bine că eşti aici. Aşa nu mai trebuie să te caut. Domnii poliţişti au veşti proaste şi ar dori să stea un pic de vorbă cu tine.

N-am catadicsit să mă uit la Neferet şi am simţit-o încordându-se când le-am răspuns direct poliţiştilor.

— Am auzit deja la ştiri că Heath a dispărut. Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă stau la dispoziţie.

— Am putea merge din nou în bibliotecă? a întrebat detectivul Marx.

— Sigur, a spus Neferet cu amabilitate.

Am pornit în urma lui Neferet şi a poliţiştilor, dar apoi m-am oprit să mă uit la Erik.

— Noi aşteptăm aici, a spus el.

— Cu toţii, a completat Damien.

Am dat din cap. Simţindu-mă un pic mai bine, m-am dus în bibliotecă. Imediat ce-am intrat în încăpere, detectivul Martin a început să-mi pună întrebări.

— Zoey, poţi să-mi spui unde ai fost în această dimineaţă între orele 6:30 şi 8:30?

Am încuviinţat din cap şi am spus:

— La mine în cameră. Pe la ora asta vorbeam cu bunica la telefon, iar apoi am făcut schimb de mesaje cu Heath. - Mi-am băgat mâna în buzunarul de la blugi şi am scos de acolo telefonul mobil. - Nici măcar n-am şters mesajele. Puteţi să vă uitaţi, dacă vreţi.

— Zoey, nu eşti obligată să-i dai telefonul, mi-a spus Neferet. Am făcut un efort şi i-am zâmbit.

— Nu-i nimic, nu mă deranjează.

Detectivul Marx mi-a luat telefonul şi s-a apucat să-mi umble prin mesaje, copiindu-le pe un carneţel.

— L-ai văzut pe Heath azi de dimineaţă? m-a întrebat detectivul Marx.

— Nu. M-a întrebat dacă poate să vină să mă vadă, dar i-am zis că nu.

— Aici scrie că aveai de gând să te vezi cu el vineri, a spus detectivul Marx.

Am simţit cum Neferet mă fixa cu o privire tăioasă. Am inspirat adânc. Singura posibilitate era să mă ţin cât mai aproape de adevăr.

— Mda, aveam de gând să ies cu el vineri după meci.

— Zoey, ştii prea bine că regulile şcolii îţi interzic să continui să ieşi cu fiinţele umane din viaţa ta anterioară, a zis ea şi am remarcat pentru prima oară dezgustul cu care a spus „fiinţe umane”.

— Ştiu, îmi pare rău. - Era adevărat ce spusesem, numai că omisesem ici-colo câteva detalii, adică suptul sângelui, Impregnarea şi faptul că nu mai aveam încredere în Neferet. - Numai că Heath şi cu mine ne ştim de atâta timp, încât mi-a fost greu să o rup pur şi simplu cu el, deşi ştiam că aşa ar trebui. M-am gândit că ar fi mai simplu dacă ne-am întâlni şi i-aş spune în faţă, o dată pentru totdeauna, de ce nu mai trebuie să ne vedem. Aveam de gând să-ţi spun, dar voiam să-mi rezolv singură problema.

— Şi, deci, azi de dimineaţă nu v-aţi văzut? a repetat detectivul Marx întrebarea.

— Nu. După ce am terminat cu mesajele m-am culcat.

— Poate cineva să confirme că erai la tine în cameră la ora aia şi că dormeai? a întrebat detectivul Martin şi mi-a dat înapoi telefonul.

— Domnilor - a spus Neferet cu o voce tăioasă - v-am spus deja ce pierdere enormă a suferit Zoey nu mai departe de ieri. A murit colega ei de cameră. Cum ar putea să confirme cineva unde se afla...

— Ăă, scuză-mă, Neferet, dar, de fapt, n-am dormit singură. Prietenele mele, Shaunee şi Erin, nu au vrut să mă lase singură, aşa că au venit la mine în cameră şi au dormit cu mine.

N-am pomenit nimic de Damien. N-avea niciun sens să-i fac necazuri bietului de el.

— O, ce drăguţ din partea lor, a spus Neferet cu blândeţe, trecând brusc de la atitudinea de vampir periculos la cea de mamă iubitoare. Am încercat să ignor gândul că nu mă mai păcălea ea pe mine.

— Aveţi idee unde ar putea fi Heath? l-am întrebat pe detectivul Marx, pentru că, dintre cei doi, el îmi plăcea mai mult.

— Nu. I-am găsit maşina nu foarte departe de zidul şcolii, dar ninge aşa de tare, încât toate posibilele urme au fost complet acoperite.

— Eu aş spune că, în loc să irosiţi timpul interogându-mi mie novicea, mai bine l-aţi căuta pe adolescentul acela prin şanţuri, a spus Neferet pe un ton aşa de dur, încât îmi venea să urlu.

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă? a întrebat Marx.

— Mie mi-e foarte clar ce s-a întâmplat. Băiatul încerca s-o revadă pe Zoey. Nu mai departe de luna trecută s-a căţărat cu prietena aceea a lui pe zidul şcolii noastre ca s-o scoată de aici, a spus Neferet cu un gest

indiferent. Atunci era băut şi drogat şi probabil că şi azi-dimineaţă la fel. Zăpada a fost prea mult pentru el şi probabil că o fi căzut în vreun şanţ pe undeva. Nu acolo sfârşesc de obicei beţivii?

— Doamnă, el nu este un beţiv, e un copil. Iar părinţii şi prietenii lui spun că nu s-a mai atins de băutură de o lună.

Râsul uşurel al lui Neferet trăda cât de puţină crezare dădea spuselor lui. Spre surprinderea mea, Max a ignorat-o şi m-a privit cu atenţie.

— Ce părere ai, Zoey? Aţi fost împreună câţiva ani, nu-i aşa? Ai idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu pe aici. Dacă îi găseaţi maşina pe strada Oak Grove Road, în Broken Arrow, v-aş fi putut spune pe unde e paranghelia. - Nu avusesem intenţia să glumesc, mai ales după remarca răutăcioasă a lui Neferet la adresa lui Heath, dar am văzut că poliţistul se abţine să nu zâmbeas-că şi dintr-odată mi-a părut un tip de treabă, chiar abordabil. Înainte să-mi vină să mă răzgândesc, am izbucnit: Dar azi de dimineaţă am avut un vis ciudat, care e posibil să nu fi fost un vis, ci vreun soi de viziune despre Heath.

Glasul dur şi apăsat al lui Neferet a străpuns tăcerea deplină care se lăsase.

— Zoey, până acum n-ai dat semne că ai avea o afinitate faţă de profeţii şi viziuni.

— Ştiu, am spus pe un ton voit şovăielnic şi chiar uşor speriată, deşi la partea cu sperietura chiar nu mă prefăceam. Dar e prea ciudat că l-am visat pe Heath lângă zidul estic, unde a şi fost înşfăcat.

— Cine 1-a înşfăcat, Zoey? m-a întrebat detectivul Marx pe un ton presant, semn că mă lua foarte în serios.

— Nu ştiu, am spus, şi chiar nu minţeam. Dar ştiu că nu erau nici novici, nici vampiri. În visul meu, patru siluete cu mantii îl târau după ele.

— Ai văzut unde s-au dus?

— Nu, m-am trezit strigându-l pe Heath, am continuat eu şi ochii mi s-au umplut de lacrimi sincere. Poate ar fi bine să căutaţi în jurul şcolii. E ceva acolo, ceva care îi răpeşte pe puştii ăştia, dar nu suntem noi de vină.

— Bineînţeles că nu suntem noi de vină, a spus Neferet. - A venit la mine, m-a cuprins cu braţul şi m-a bătut uşurel pe umăr, liniştindu-mă cu vorbe de mamă iubitoare. - Domnilor, cred că Zoey a avut parte de suficientă suferinţă pentru o singură zi. Am să vi le prezint pe Shaunee şi pe Erin, care sunt convinsă că îi vor con-firma alibiul.

Cuvântul „alibi” mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Dacă îţi mai aduci aminte de ceva sau mai ai vreun vis ciudat, te rog nu ezita să iei legătura cu mine, fie zi, fie noapte, a spus detectivul Marx.

Era a doua oară când îmi lăsa cartea lui de vizită, chiar că era insistent tipul. Am luat cartea de vizită şi i-am mulţumit. Apoi, în timp ce Neferet îi conducea afară din încăpere, detectivul Marx a ezitat o clipă şi s-a întors spre mine.

— Sora mea geamănă a fost însemnată şi s-a Transformat acum cincisprezece ani, mi-a spus încet. Suntem încă apropiaţi, deşi ea ar fi trebuit să-şi uite familia umană. Când spun că poţi să mă suni oricând şi să-mi spui orice, poţi să mă crezi şi poţi să ai şi încredere în mine.

— Detectiv Marx? a strigat Neferet din pragul uşii.

— Îi mulţumeam încă o dată lui Zoey şi îi spuneam cât de rău îmi pare pentru colega ei de cameră, a spus el calm, ieşind cu paşi mari din încăpere.

Am rămas pe loc şi am încercat să-mi adun gândurile. Sora lui Marx era vampir? Hm, de fapt, nu era chiar aşa de ciudat. Mai ciudat era că încă o mai iubea. Poate că e de încredere.

Uşa s-a închis cu un zgomot uşor şi am tresărit.

Neferet stătea cu spatele lipit de uşă şi mă privea cu atenţie.

— L-ai Impregnat pe Heath?

Deodată m-a cuprins o frică teribilă. Avea să-mi citească gândurile. Mă minţisem singură, nici nu mă puteam compara cu această Mare Preoteasă. Apoi am simţit mângâierea unei brize inconfundabile... căldura unui foc nevăzut... prospeţimea ploii primăvăratice... dulceaţa vegetală a unei pajişti mănoase..., iar spiritul mi-a fost copleşit de forţa elementelor. Stăpânită de un suflu nou de încredere, am privit-o pe Neferet în ochi.

— Dar mi-ai spus că nu l-am Impregnat. Mi-ai spus că ce s-a petrecut între mine şi el acolo sus, pe zid, nu putea să ducă la Impregnare, am spus şi m-am străduit să par nedumerită şi supărată.

Umerii i s-au relaxat aproape imperceptibil.

— Nu cred că l-ai Impregnat atunci. Spui că de atunci n-ai mai fost cu el? Nu te-ai hrănit din nou din el?

— Din nou? am spus şocată, exact cum mă simţeam ori de câte ori mă lăsam purtată de gândul neliniştitor, dar totuşi ispititor, de a mă hrăni din Heath. Dar nu m-am hrănit în adevăratul sens al cuvântului, nu?

— Nu, sigur că nu, m-a liniştit Neferet. Ce-ai făcut atunci a fost cu totul lipsit de importanţă. Numai că visul tău m-a făcut să mă întreb dacă ai mai fost cu prietenul tău.

— Fostul prieten, am spus aproape pe negândite. Nu, dar mi-a tot trimis mesaje şi m-a sunat o grămadă în ultima vreme, aşa că m-am gândit că ar fi bine să mă întâlnesc cu el şi să încerc să-1 fac să înţeleagă o dată pentru totdeauna că nu ne mai putem vedea, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar chiar voiam să-mi rezolv singură problema, că doar eu m-am băgat în asta şi ar fi cazul s-o rezolv tot singură.

— Îţi apreciez simţul răspunderii, dar nu cred că a fost înţelept din partea ta să le dai poliţiştilor impresia că

visul tău a fost o viziune.

— Da, dar părea aşa de real, m-am justificat.

— Sunt convinsă. Zoey, ai luat medicamentul pe care ţi l-am dat azi-noapte?

— Lichidul ăla albicios? Mda, mi l-a dat Shaunee.

Ea chiar mi-l dăduse, dar aruncasem porcăria aia în chiuvetă. Neferet a părut şi mai liniştită.

— Bravo! Dacă mai ai vise ciudate, vino la mine şi am să-ţi dau un preparat şi mai puternic. Ăsta ar fi trebuit să te lipsească de coşmaruri, dar se pare că am calculat greşit doza de care aveai nevoie.

Între noi fie vorba, mai calculase şi altceva greşit în afară de doză.

— Mersi, Neferet, îţi rămân recunoscătoare, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Bine, acum ar trebui să te întorci la prietenii tăi. Îţi poartă de grijă şi sunt convinsă că sunt speriaţi.

Am dat din cap şi am mers cu ea înapoi în sufragerie, atentă să nu-mi trădez dezgustul când m-a îmbrăţişat de faţă cu toată lumea şi mi-a spus la revedere cu o căldură maternă. De fapt, era exact ca o mamă, ca mama mea, Linda Heffer, femeia care mă trădase pentru un bărbat şi căreia îi păsa mai mult de ea însăşi şi de aparenţe decât de mine. Asemănarea dintre Neferet şi Linda era din ce în ce mai evidentă.

CAPITOLUL 27

Ne-am aşezat din nou împreună după ce au plecat, dar n-am vorbit mare lucru, în timp ce atmosfera revenea la normal. Am remarcat că nimeni n-a mutat de pe canalul local de televiziune. Războiul Stelelor trebuia să mai aştepte.

— Te simţi bine? m-a întrebat într-un târziu Erik, cu blândeţe. M-a cuprins din nou cu braţul şi m-am lipit de el.

— Da, cred că da.

— Aveau poliţiştii ceva veşti despre Heath? m-a întrebat Damien.

— Nu mai mult decât ce am aflat deja, i-am răspuns. Sau, cel puţin, mie nu mi-au spus.

— Putem să ajutăm cu ceva? m-a întrebat Shaunee. Am clătinat din cap.

— Haideţi să ne uităm la postul local şi să vedem ce mai spun la ştirile de la ora 10.

Au mormăit cu toţii „bine” şi ne-am instalat ca lumea, să ne uităm la reluările la Will şi Grace până începeau ştirile. Mă uitam eu la televizor, dar gândul îmi zbura la Heath. Aveam vreun sentiment ciudat în legătură cu el? Categoric. Dar era acelaşi gen de sentiment pe care îl avusesem în legătură cu Chris Ford şi cu Brad Higeons? Nu, cred că nu. Nu ştiam cum să explic. Instinctul îmi spunea că Heath era în pericol, dar că nu era mort, cel puţin nu încă.

Cu cât mă gândeam mai mult la Heath, cu atât mai tare mă îngrijoram. Când în sfârşit au început ştirile de seară, abia mai aveam răbdare să ascult poveştile despre viscolul neaşteptat care blocase traficul şi redusese drastic vizibilitatea în Tulsa şi în împrejurimi. M-am foit neliniştită, în timp ce la televizor se derulau imagini din centrul oraşului şi de pe autostrăzi, înfiorător de pustii, ca după un război atomic.

N-au mai dat nimic nou despre Heath, decât un reportaj sumbru, în care se spunea că vremea îngreuna căutarea lui.

— Trebuie să plec, m-am trezit spunând şi m-am ridicat înainte să-mi dau seama că habar n-aveam unde voiam să mă duc.

— Unde te duci, Z? m-a întrebat Erik.

M-am gândit un pic şi mi-a venit un singur lucru în cap, o oază de fericire într-o lume care mă bombarda cu stres, confuzie şi haos.

— Mă duc la grajduri, am spus, iar Erik şi ceilalţi m-au privit nedumeriţi. Lenobia mi-a spus că pot s-o ţesal pe Persefona ori de câte ori vreau, am explicat şi am ridicat din umeri. Mă simt relaxată când o ţesal, iar în momentul de faţă am nevoie de un pic de relaxare.

— Bine. Îmi plac caii. Hai s-o ţesălăm pe Persefona, m-a aprobat Erik.

— Simt nevoia să fiu singură, am spus pe un ton mult mai dur decât voisem. M-am aşezat din nou lângă el şi mi-am strecurat mâinile într-ale lui. Iartă-mă, dar simt nevoia să mă gândesc şi trebuie să fiu singură.

Ochii lui albaştri erau încărcaţi de tristeţe, dar mi-a zâmbit uşor.

— Ce-ar fi să te conduc până la grajd, după care mă întorc aici şi mă uit la ştiri, poate mai dau ceva, până termini tu.

— Mi-ar face mare plăcere.

Nu-mi plăcea să citesc îngrijorarea pe faţa prietenilor mei, dar nu aveam ce face ca să-i liniştesc. Nici nu ne-am mai luat alte haine pe noi. Grajdul nu era prea departe, iar frigul nu apuca să ne pătrundă până acolo.

— Zăpada asta e extraordinară, a remarcat Erik după ce am făcut câţiva paşi pe trotuar.

Cineva încercase să deszăpezească, pentru că pe trotuar stratul era mai mic decât pe pământul dimprejur, dar zăpada cădea fără încetare, astfel încât plugurile nu ţineau pasul cu ea şi ne ajungea acum până sub genunchi.

— Ţin minte că a mai nins aşa când aveam şase-şapte ani. Eram în vacanţa de iarnă şi mă ofticam că nu aveam voie să lipsim de la şcoală.

Erik a mormăit ceva vag în chip de răspuns, după care am continuat să mergem în tăcere. De regulă nu aveam asemenea momente de linişte apăsătoare, dar de data asta era ciudat. Nu ştiam ce să spun, cum să mai

îndulcesc tăcerea.

Erik şi-a dres glasul şi a spus:

— Încă mai ţii la el, nu? Adică mai mult decât la un fost prieten.

— Da, am recunoscut, pentru că Erik merita să afle adevărul, iar eu, una, eram sătulă de minciuni.

Ajunseserăm la uşa grajdului şi ne-am oprit în pata gălbuie de lumină răspândită de felinar. Intrarea în grajd ne ferea de zăpada care cădea cu nemiluita şi era ca şi cum ne-am fi cuibărit într-o bulă din interiorul unul glob de zăpadă.

— Şi eu? m-a întrebat Erik.

Mi-am înălţat privirea spre el şi i-am spus:

— Ţin şi la tine, Erik. Mi-aş dori să pot îndrepta lucrurile, să fac să dispară tot ce e rău, dar nu pot. Şi nu vreau să te mint în legătură cu Heath. Cred că l-am Impregnat.

I-am citit uimirea în priviri.

— De la faza aia de pe zid? Z, eram şi eu de faţă şi abia dacă ai gustat un pic de sânge. Pur şi simplu nu vrea să te piardă, de-aia e atât de obsedat. Şi nu pot să-l condamn, a adăugat cu un zâmbet crispat.

— Ne-am mai văzut.

— Ce?

— Acum câteva zile. Nu puteam să dorm şi m-am dus la Starbucks, în Utica Square, singură. Era acolo, lipea anunţuri cu Brad. Nu fusese în intenţia mea să-l întâlnesc şi, dacă aş fi ştiut că era acolo, nu m-aş mai fi dus. Îţi jur, Erik.

— Şi te-ai întâlnit cu el. Am dat din cap.

— Te-ai hrănit din el?

— S-a întâmplat fără voia mea. N-am vrut, dar s-a tăiat special, iar eu nu m-am putut abţine. - L-am privit ţintă, rugându-l din priviri să înţeleagă. Acum, că încăpea cea mai mică posibilitate să mă despart de Erik, îmi dădeam seama cât de puţin îmi doream să se întâmple

asta, lucru care nu putea totuşi să-mi reducă din confuzia şi din stresul cu care mă confruntam, cauzate de faptul că încă mai ţineam la Heath. - Îmi pare rău, Erik. N-am vrut să se întâmple aşa, dar s-a întâmplat, iar acum, că m-am pricopsit cu chestia asta cu Heath, nu ştiu ce să fac.

A oftat adânc şi mi-a dat jos din păr nişte fulgi de zăpadă.

— Şi între noi e ceva, iar într-o bună zi, dacă trecem cu bine de afurisita asta de Transformare, o să fim la fel. Eu n-am să ajung un bătrân zbârcit, care o să moară cu câteva zeci de ani înaintea ta. Faptul că o să fim împreună n-o să fie motiv de bârfă pentru alţi vampiri şi pentru care să te urască fiinţele umane, ci o să fie ceva normal, exact cum trebuie să fie.

În clipa următoare m-a prins cu mâinile de ceafă, m-a tras aproape de el şi m-a sărutat cu pasiune. Era rece şi dulce. Mi-am pus mâinile pe după umerii lui şi l-am sărutat şi eu. La început voiam doar să-i alung suferinţa pe care i-o provocam, însă apoi ne-am sărutat din ce în ce mai pătimaş şi ne-am lipit trupurile. Faţă de el nu simţeam dorinţa orbitoare de a-i bea sângele, cum mi se întâmpla cu Heath, dar îmi plăcea felul în care mă făceau să mă simt sărutările lui, înfierbântată şi ameţită. Pe scurt, îmi plăcea, mult de tot. Pe lângă asta, avea dreptate. Era normal să fim împreună, mai normal decât să fiu cu Heath.

Când ne-am oprit, gâfâiam amândoi şi i-am cuprins lui Erik faţa în palmă.

— Îmi pare rău.

Erik mi-a luat mâna şi mi-a sărutat palma.

— Găsim noi o soluţie.

— Sper, mi-am spus mai mult mie decât lui. - Apoi m-am îndepărtat de el şi am pus mâna pe mânerul vechi al uşii.

— Mersi că m-ai condus. Nu ştiu când mă întorc. Să

nu mă aştepţi, am spus şi am dat să deschid uşa.

— Z, dacă într-adevăr l-ai Impregnat pe Heath, ar trebui să poţi să-l găseşti, mi-a spus Erik.

M-am oprit şi m-am uitat înapoi spre el. Părea crispat şi nefericit, dar mi-a explicat fără ezitare:

— Cât ţesali iapa, gândeşte-te la el, strigă-l. Dacă o să poată, o să vină. Dacă nu poate, dacă Impregnarea este suficient de puternică, e posibil să îţi dai seama unde este.

— Mersi, Erik.

Mi-a zâmbit, dar nu era fericit.

— Ne vedem mai încolo, Z, a spus şi s-a îndepărtat, înghiţit curând de nămeţi.

Căldura şi mirosul de fân amestecate cu mirosul curat de cal contrastau puternic cu frigul şi zăpada de afară. Grajdul era slab luminat, de câteva felinare care răspândeau o lumină blândă. Se auzeau zgomote uşoare de cai adormiţi sau mestecând. Unii dintre ei fornăiau, ai fi zis că sforăie. M-am uitat în jur după Lenobia, în timp ce-mi scuturam zăpada de pe tricou şi din păr, şi am luat-o spre încăperea în care ţineau harnaşamentul, dar părea destul de evident că nu eram decât eu şi caii.

Foarte bine. Simţeam nevoia să meditez fără să trebuiască să explic ce căutam aici pe furtuna asta de zăpadă, în toiul nopţii.

Bun, îi spusesem lui Erik adevărul despre Heath şi nu îmi dăduse papucii. Desigur, în funcţie de cum evoluau lucrurile cu Heath, putea totuşi să-mi dea papucii. Cum Dumnezeu se descurcă târfuliţele alea care umblă cu o armată de tipi în acelaşi timp? Eu cu doi şi dădeam pe dinafară. În sentimentul de vină care mă cuprinsese s-au insinuat zâmbetul sexy al lui Loren şi vocea lui incredibilă. Mi-am muşcat buzele şi am luat o ţesală şi un pieptăn pentru coamă. Hm, de fapt, cam aveam trei tipi, iar asta era deja o nebunie în toată regula. În momentul ăla am decis că aveam şi aşa

suficiente probleme, fără să mai pun la socoteală şi flirtul ăla ciudat, care Dumnezeu ştie dacă existase cu adevărat, între mine şi Loren. Numai când mă gândeam că Erik ar putea afla în ce fel îmi dezvelisem pielea în faţa lui Loren, şi mă lua cu fiori. Îmi venea să-mi dau eu singură papucii. De acum înainte aveam să-l evit pe Loren, iar dacă nu era posibil, aveam să mă port cu el ca şi cu oricare alt profesor, adică adio flirt. Acum trebuia să văd ce fac cu Erik şi cu Heath.

Când am deschis grajdul Persefonei şi i-am spus ce fetiţă drăguţă şi dulce era, a fornăit adormită şi a tresărit, iar când am sărutat-o pe boticul moale, m-a atins cu buzele pe faţă. A scos un sunet ca un oftat şi s-a sprijinit pe trei picioare când am început s-o ţesal.

Nu puteam să mă gândesc cum să rezolv problemele cu Erik şi cu Heath până ce Heath nu era în siguranţă. Am refuzat să mă gândesc că n-o să fie niciodată în siguranţă, că n-o să mai fie găsit niciodată în viaţă. Am încercat să-mi alung bălmăjeala, zarva şi nedumerirea care puseseră stăpânire pe mintea mea. De fapt, nu era nevoie să-mi spună Erik că e posibil să-l găsesc pe Heath. Era unul dintre multele lucruri care mă preocupaseră toată noaptea. Adevărul deloc măgulitor era că mi-era frică, frică de ce aveam să găsesc sau să nu găsesc, şi că n-am să fiu suficient de puternică încât să fac faţă oricăreia dintre cele două situaţii. Moartea lui Stevie Rae mă lăsase fără vlagă şi nu eram sigură că eram în stare să salvez pe cineva.
Dar, pe de altă parte, n-aveam de ales.

Şi apropo de Heath... mi-a venit în minte ce copil simpatic fusese în şcoala primară. În clasa a treia era mult mai blond decât acum şi avea un milion de vârtejuri. Din cauza asta părul îi stătea în toate direcţiile. În clasa a treia îmi spusese că mă iubeşte şi că o să se însoare cu mine într-o bună zi. Eu eram în clasa a doua şi nu l-am luat în serios. Adică, deşi eram cam cu doi ani

mai mică decât el, eram cu aproape treizeci de centimetri mai înaltă. Era drăguţ, dar era băiat, ceea ce era tot aia cu „stresant”.

Mă rog, poate că încă mai era stresant, dar crescuse şi se împlinise. La un moment dat, între clasa a treia şi a unsprezecea,începusem să-1 iau în serios. Mi-am adus aminte de prima dată când mă sărutase cum scrie la carte şi de cât de emoţionată fusesem. Mi-am amintit ce dulce era şi cum mă făcea el să mă simt frumoasă chiar şi când eram răcită cobză şi aveam nasul roşu. Şi mi-am mai amintit ce gentleman de modă veche era. Îmi deschisese uşa şi îmi cărase manualele încă de la nouă ani.

Apoi m-am gândit la ultima dată când îl văzusem. Fusese aşa de sigur că noi doi trebuie să fim împreună şi nu-i fusese deloc frică de mine, încât se tăiase şi-mi oferise sângele lui. Am închis ochii şi m-am sprijinit de crupa moale a Persefonei, cu gândul la Heath şi derulându-mi în minte amintiri cu el. Dintr-odată imaginile din trecutul nostru s-au schimbat şi am avut un sentiment vag de întuneric, umed şi rece şi mi s-a făcut frică. Mi s-a tăiat respiraţia, dar am continuat să stau cu ochii închişi. Voiam să mă concentrez asupra lui ca data trecută, când, nu ştiu cum s-a făcut, dar l-am văzut în dormitorul lui, numai că de data asta era diferit. Era mai puţin clar, mai încărcat de emoţii negative decât de dorinţă neastâmpăra-tă. M-am concentrat şi mai mult şi i-am urmat sfatul lui Erik, l-am strigat pe Heath.

— Heath, vino la mine. Haide, Heath. Vreau să vii acum la mine. Oriunde ai fi, pleacă de acolo şi vino la mine! am spus cu putere, aşa cum mă îndemna inima.

Nimic. Niciun răspuns. Nicio reacţie. Doar un amestec de umezeală, frig şi frică. Am strigat din nou:

— Heath! Vino la mine!

De data asta m-au copleşit frustrarea şi disperarea, dar tot nu l-am văzut. Mi-am dat seama că nu putea să

vină la mine, dar nu ştiam unde e.

De ce-mi fusese atât de simplu să-l văd data trecută? Oare cum reuşisem? Mă gândisem la Heath şi atunci, exact ca acum. Mă gândisem la...

Hm, la ce mă gândisem? Când mi-am dat seama ce mă condusese spre el data trecută, am simţit că mă îmbujorez. Nu mă gândisem la ce puştan drăguţ fusese sau la cât de frumoasă mă făcea să mă simt, ci mă gândisem la sângele lui... că i-l beam... la pofta teribilă pe care mi-o făcea.

Ei, bine, păi atunci...

Am inspirat adânc şi m-am gândit la sângele lui Heath. Am simţit o dorinţă fluidă, pătimaşă, cremoasă, electrizantă... Focul care îmi mocnea înainte în lăcaşurile trupului a început să ardă cu o flacără vie. Şi cum o mistuia dorinţa... Voiam să-i beau sângele dulce al lui Heath, în timp ce el îmi potolea setea de mângâiere, de trupul lui, de gustul lui...

Întunericul fără noimă care îmi apăruse în minte a dispărut atât de brusc, încât m-a şocat. Era încă întuneric, dar vedeam foarte bine. La început nu ştiam ce văd. Încăperea avea ceva ciudat, era mai degrabă un intrând într-o peşteră sau un tunel. Avea pereţi rotunjiţi şi umezi. Era totuşi un pic de lumină, de la o lampă chioară şi afumată, care atârna de un cârlig ruginit. Restul era cufundat în întuneric. Ceea ce am luat la început drept o grămadă de ţoale murdare, s-a mişcat şi a gemut. De data asta nu mai era ca şi cum m-aş fi uitat pe gaura cheii, ci ca şi când aş fi plutit, iar când am recunoscut sunetul, am plutit spre el.

Stătea chircit pe o saltea mizerabilă. Avea gleznele şi încheieturile prinse cu bandă adezivă şi câteva răni care îi sângerau pe gât şi pe braţe.

— Heath! l-am strigat. Nu mi s-a auzit glasul, dar el a ridicat imediat capul, de parcă aş fi ţipat.

— Zoey, tu eşti? - A deschis ochii larg, s-a aşezat în

fund şi şi-a rotit sălbatic privirea împrejur. - Pleacă de aici, Zoey! Sunt nebuni. Or să te omoare, aşa cum i-au omorât şi pe Chris şi pe Brad.

A început să se zbată în încercarea disperată de a rupe banda adezivă, deşi tot ce reuşea era să-şi facă încheieturile rănite să-i sângereze şi mai tare.

— Heath, încetează! Stai liniştit, sunt bine. Nu sunt aici cu adevărat.

S-a oprit şi a mijit ochii împrejur, de parcă ar fi încercat să mă zărească.

— Dar te aud.

— Mă auzi în mintea ta, Heath, acolo mă auzi. E din cauză că te-am Impregnat, iar acum suntem legaţi.

M-am trezit că zâmbeşte.

— E super, Zo.

Am tras o strâmbătură în gând.

— Bine, Heath, hai, concentrează-te. Unde eşti?

— Zo, n-o să-ţi vină să crezi, dar sunt sub Tulsa.

— Ce vrei să spui, Heath?

— Mai ţii minte ce ne spunea proful Shaddox la istorie despre tunelurile săpate pe sub oraş în anii '20, din cauza chestiei ăleia cu lăsatul de băutură?

— Prohibiţie îi zice.

— Aşa. Ei, acolo sunt eu.

Pentru o clipă n-am ştiut ce să spun. Îmi aminteam vag că învăţasem la istorie despre tuneluri, dar nu-mi venea să cred că-şi mai amintea şi Heath, care nu era tocmai premiantul clasei.

Ghicindu-mi parcă nedumerirea, a spus cu un zâmbet larg:

— Era vorba de băutură pe şestache şi mi s-a părut super. M-am strâmbat iar în gând şi am zis:

— Heath, mai bine spune-mi cum să ajung acolo.

A clătinat din cap şi pe faţă i s-a aşternut încăpăţânarea pe care i-o cunoşteam atât de bine.

— Nici prin gând nu-mi trece. Or să te omoare.

Anunţă poliţia, să trimită vreo echipă SWAT sau ce-or şti ei.

Exact asta voiam şi eu să fac, să mă caut de cartea de vizită a detectivului Marx, să-l sun şi să preîntâmpine el nenorocirea. Dar mă tem că nu avea să fie posibil.

— Cine sunt oamenii ăştia? l-am întrebat. - Ce?

— Ăştia care te-au răpit! Cine sunt?

— Nu sunt oameni, nici vampiri, deşi beau sânge, dar nu sunt ca tine, Zo. Sunt..., s-a oprit cuprins de tremur. Sunt altceva, ceva naşpa.

— Ţi-au băut sângele?

Numai gândindu-mă la asta mă cuprindea o asemenea furie, încât mi-era greu să mă stăpânesc. Îmi venea să urlu: „E al meu!” M-am străduit să inspir adânc de câteva ori, în timp ce el îmi răspundea.

— Da, au băut, a spus Heath cu o strâmbătură. Dar nu le convine deloc. Zic că sângele meu are un gust ciudat. Cred că d-aia nu m-au omorât încă. - A înghiţit în sec şi s-a făcut mai palid la faţă. - Nu e ca atunci când îmi bei tu sângele, Zo. Atunci îmi place. Ce fac ei e... dezgustător. De fapt, ei sunt dezgustători.

— Câţi sunt? am spus printre dinţi.

— Nu ştiu exact. E atât de întuneric aici şi vin întotdeauna în grupuri, înghesuiţi unii într-alţii de parcă le-ar fi frică să stea singuri. Mai puţin trei dintre ei. Pe unul îl cheamă Elliot, mai e una, Venus, şi pe alta o cheamă Stevie Rae.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Stevie Rae are părul scurt, blond şi cârlionţat?

— Da. Ea e şefa.

Heath tocmai îmi confirmase lucrul de care mi-era cel mai frică. Nu puteam să sun la poliţie.

— Bun. Heath, vin după tine. Spune-mi cum să dau de tunel.

— O să vii cu poliţia?

— Da, am minţit eu.

— Ba nu. Minţi.

— Ba nu mint!

— Zo, îmi dau seama că minţi. Simt. E de la legătura aia dintre noi, a spus el cu un zâmbet larg.

— Heath, nu pot să aduc poliţia.

— Atunci nu-ţi spun unde sunt.

Dintr-un capăt al tunelului s-a auzit un fojgăit care îmi amintea de sunetul pe care îl scoteau cobaii când fugeau prin labirint la experimentele de la cursurile speciale de biologie. Lui Heath i-a îngheţat zâmbetul pe buze, şi roşeaţa care îi revenise în obraji cât timp stătuserăm de vorbă a dispărut.

— Heath, nu avem timp de aşa ceva. - A clătinat din cap. Ascultă-mă! Am puteri speciale. Acele... - am şovăit, neştiind cum să numesc adunătura aia de creaturi printre care se afla şi cea mai bună prietenă a mea - chestii n-au cum să-mi facă rău.

Heath a tăcut, dar nu părea convins, iar zgomotele alea erau din ce în ce mai puternice.

— Ai spus că îţi dai seama că mint din cauza legăturii dintre noi. Probabil că funcţionează în ambele direcţii, deci sigur îţi dai seama şi că spun adevărul. - Părea să cedeze, aşa că am continuat: Gândeşte-te bine. Ai spus că-ţi aduci aminte de unele lucruri din noaptea aia în care m-ai găsit la muzeul Philbrook. Eu te-am salvat în noaptea aia, Heath, nu poliţia şi nici un vampir adult. Eu te-am salvat şi pot s-o fac din nou, am spus mai sigură pe mine decât mă simţeam. Spune-mi unde eşti.

S-a gândit un pic şi, când tocmai mă pregăteam să ţip din nou la el, a spus în sfârşit:

— Ştii unde e gara aia veche din centru?

— Da, se vede de la Centrul de Arta Spectacolului, unde am fost noi să vedem Fantoma de la operă anul trecut de ziua mea, nu?

— Exact. M-au dus în subsol. Au intrat pe un soi de uşă cu gratii. E veche şi ruginită, dar se ridică. Tunelul

începe de la gura de scurgere şi ţine până aici, unde sunt eu.

— Bine, o să...

— Stai, că nu e tot. Sunt o mulţime de tuneluri.

Seamănă mai mult cu nişte peşteri. Nu sunt mişto, cum mă gândeam eu când am învăţat la istorie, sunt întunecoase, umede şi nasoale. Mergi pe ăla din dreapta ta şi apoi ia-o tot la dreapta. Eu sunt la capătul unuia dintre ele.

— Bine, vin cât pot de repede.

— Ai grijă, Zo.

— O să am. Tu să ai grijă de tine!

— O să încerc. - Pe lângă fojgăială s-a mai auzit şi un sâsâit. Dar cred că ar trebui să te grăbeşti.

CAPITOLUL 28

Am deschis ochii şi am revenit în grajd, lângă Persefona. Respiram greu şi asudam, iar iapa mă împungea cu botul şi necheza uşor, îngrijorată. Am mângâiat-o pe cap şi pe bot cu mâini tremurânde şi i-am spus că totul o să fie bine, deşi eram destul de sigură că nu era adevărat.

Vechia gară din centru era la vreo unsprezece kilometri, într-o zonă necirculată şi cufundată în beznă, sub un pod mare şi îngrozitor, care făcea legătura dintre o parte şi cealaltă a oraşului. Pe vremuri era foarte aglome-rată, circulată neîntrerupt de trenuri de pasageri şi de marfă. Numai că în ultimii câţiva zeci de ani nu mai era deschisă pasagerilor. Ştiu asta pentru că bunica a vrut să mă ia într-o călătorie cu trenul când am împlinit treispre-zece ani şi a trebuit să mergem până în Oklahoma City, să luăm trenul de acolo. Afacerea cu transportul de marfă avusese şi ea de suferit, în mod normal nu mi-ar fi luat decât câteva minute să ajung de la Casa Nopţii până la gară. Numai că acum nu mă aflam

deloc în împrejurări normale.

La ştirile de la ora 10 spuseseră că drumurile erau impracticabile, iar de atunci trecuseră... m-am uitat la ceas şi am clipit uimită... câteva ore. Nu puteam să merg cu maşina. Aş putea să merg pe jos, dar simţeam că trebuia să mă grăbesc şi nu ajungeam suficient de repede.

— Ia calul.

Şi eu, şi Persefona am tresărit la auzul glasului Afroditei. Stătea sprijinită de uşa grajdului, palidă şi gravă.

— Arăţi ca naiba, i-am spus.

— Viziunile sunt o chestie nasoală, a răspuns ea cu o umbră de zâmbet.

— L-ai văzut pe Heath? am întrebat-o şi iar mi s-a pus un nod în stomac. În nici o viziune de-a Afroditei nu erau floricele şi veselie, ci numai nenorociri şi moarte, întotdeauna.

— Mda. - Şi?

— Şi dacă nu te sui mai repede pe cal şi nu-ţi mişti fundul acolo unde e el băgat, o să moară. - A făcut o pauză şi m-a privit în ochi. Asta dacă mă crezi.

— Te cred, am spus fără ezitare.

— Atunci ia-o naibii din loc mai repede!

A intrat în grajd şi mi-a dat un frâu pe care nici nu văzusem că-l avea în mână. Cât timp i l-am pus Persefonei, Afrodita s-a făcut nevăzută şi s-a întors cu o şa şi cu un valtrap. În tăcere, am început amândouă să o pregătim de plecare, timp în care Persefona a stat complet nemişcată, simţindu-ne, cred, încordarea. Când a fost gata, am scos-o din grajdul ei.

— Anunţă-ţi prietenii mai întâi, mi-a spus Afrodita. - Ce?

— Nu poţi să înfrângi singură chestiile alea.

— Dar cum să vină şi ei cu mine?

M-a luat durerea de stomac şi mi s-a făcut aşa de

frică, încât au început să-mi tremure mâinile şi nu reuşeam să pricep ce naiba spunea Afrodita.

— Nu pot merge cu tine, dar pot să te ajute.

— Afrodita, nu am timp de ghicitori. Ce naiba vrei să spui?

— Un drac, nici eu nu ştiu, a spus ea supărată, cum mă simţeam şi eu. Ştiu doar că pot să te ajute.

Am deschis telefonul şi, dând frâu liber instinctului şi rugându-mă în mintea mea la Nyx să mă îndrume, am sunat-o pe Shaunee. Mi-a răspuns din prima.

— Care e treaba, Zoey?

— Vreau să vă rog pe tine, pe Erin şi pe Damien să vă duceţi undeva cu toţii şi să vă invocaţi elementele, cum aţi făcut pentru Stevie Rae.

— Nici o problemă. Vii şi tu?

— Nu, eu mă duc după Heath.

Din fericire, Shaunee n-a şovăit decât preţ de câteva clipe, după care a spus:

— Bine. Cu ce putem să te ajutăm?

— Staţi împreună, invocaţi-vă elementele şi gândiţi-vă la mine. Mă pricepeam de minune să par calmă, chiar şi când simţeam că-mi explodează creierul.

— Zoey, ai grijă!

— O să am, stai liniştită.

„Mda, tu stai liniştită, că o să-mi fac eu griji cât pentru amândouă.”

— Erik n-o să fie prea încântat.

— Îmi dau seama. Spune-i... spune-i.. că o să... ăă... o să vorbim mai încolo, când mă întorc.

Habar n-aveam ce altceva să spun.

— Bine, îi zic.

— Mersi, Shaunee. Ne vedem, am spus şi am închis. M-am întors din nou către Afrodita: Ce sunt creaturile alea?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Dar ţi-au apărut în viziune?

— Asta a fost a doua viziune în care mi-au apărut. Prima oară le-am văzut ucigându-i pe tipii ăia doi, a spus Afrodita şi şi-a dat o şuviţă blondă de pe faţă.

Am văzut negru în faţa ochilor.

— Dar n-ai suflat o vorbă. Doar pentru că sunt fiinţe umane şi nu merită să le salvezi?

Afrodita m-a străfulgerat cu privirea.

— I-am spus lui Neferet. I-am spus totul despre puştii ăia din specia umană, despre creaturile alea, absolut tot. Dar atunci a început să spună că viziunile mele sunt false.

Mi-era la fel de evident că spune adevărul pe cât mi-era că Neferet avea o parte tenebroasă.

— Scuze, am spus. Nu ştiam.

— Mă rog, mi-a retezat-o. Trebuie să pleci, altfel prietenul tău o să moară.

— Fostul meu prieten, am spus.

— Mă rog. Hai că te ajut eu, a zis şi m-a împins în sus, în şa. Ia asta cu tine - mi-a dat o pătură. Înainte să apuc să refuz, mi-a explicat: Nu e pentru tine. O să aibă el nevoie de ea.

M-am înfăşurat în pătură, încântată de mirosul pielii de cal, un miros care mă aducea cu picioarele pe pământ. Am urmat-o pe Afrodita, care a luat-o spre uşile din spate ale grajdului şi le-a dat în lături. Aerul era tăios, iar vântul stârnea mici vârtejuri de zăpadă şi m-a luat cu tremur, dar era mai mult de la emoţii şi frică decât de la frig.

— E şi Stevie Rae cu ei, mi-a spus Afrodita.

Am privit-o, dar avea privirea aţintită în noapte.

— Ştiu, am zis.

— Nu mai e cum era.

— Ştiu, am repetat, deşi, la auzul propriilor mele cuvinte, mi s-a strâns inima. Mersi, Afrodita.

Şi-a înălţat spre mine faţa inexpresivă.

— Acum să nu te porţi de parcă am fi prietene, m-a

avertizat.

— Nici prin gând nu-mi trece, am liniştit-o.

— Pentru că nu suntem prietene.

— În niciun caz, am spus şi eram aproape sigură că se străduia să nu zâmbească.

— Mă bucur că suntem de acord în privinţa asta, mi-a zis ea. Şi nu uita să te înconjori într-un văl de tăcere şi de beznă, ca să nu te vadă fiinţele umane până ajungi acolo. Nu ai timp pentru opriri.

— Mă descurc. Mersi că mi-ai adus aminte, am zis.

— Bine, hai, noroc, mi-a urat Afrodita.

Am apucat frâiele, am inspirat adânc, apoi am strâns din coapse şi am mânat-o pe Persefona.

M-am afundat într-o lume paradoxală, albă, dar totuşi întunecoasă. Descrierea cea mai potrivită era „furtu-nă de zăpadă”. Fulgii nu mai erau mari şi drăguţi, ci adevărate cioburi minuscule de gheaţă. Vântul bătea constant şi troienea zăpada. Am tras pătura pe cap, ca să mă feresc un pic de zăpadă, şi am mânat-o pe Persefona la trap rapid. „Grăbeşte-te! Heath are nevoie de tine!” îmi urla în minte.

Am scurtat-o prin parcare şi prin spatele şcolii. Cele câteva maşini care mai erau în şcoală erau acoperite de zăpadă, iar în lumina tremurătoare a felinarelor, care li se reflecta pe capotă, arătau ca nişte cărăbuşi agăţaţi pe o plasă. Am apăsat pe butonul din interior ca să deschid poarta. A încercat să se deschidă până la capăt, dar s-a împotmolit într-o movilă de zăpadă, iar eu şi Persefona abia am avut loc să ne strecurăm afară. Am făcut la dreapta şi m-am oprit un moment la adăpostul stejarilor care împrejmuiau incinta şcolii.

— Suntem ca nişte fantome... tăcute... nu ne vede nimeni. Nu ne aude nimeni - am murmurat prin vântul tânguitor şi am fost uimită când totul în jurul meu a amuţit. Mi-a trecut ceva prin cap şi am continuat. - Vântule, linişteşte-te în preajma mea. Focule, încălzeşte-

mi calea. Apă, domoleşte zăpada înaintea mea. Pământule, adăposteşte-mă când e nevoie. Spiritule, ajută-mă să nu mă las învinsă de frică.

Abia rostisem toate astea, când am văzut în jurul meu un licăr de energie. Persefona a fornăit şi s-a dat un pic într-o parte şi oaza noastră de linişte s-a deplasat parcă odată cu ea. Încă viscolea şi era frig şi înfiorător de straniu, dar eu eram liniştită şi protejată de elemente. Am plecat capul şi am şoptit:

— Mulţumesc, Nyx, pentru harurile nemaipomenite pe care mi le-ai dat.

Am mai adăugat în mintea mea că speram că le meritam.

— Hai să-l salvăm pe Heath, i-am spus Persefonei.

A pornit cu uşurinţă la galop mic şi am observat cu uimire că zăpada şi gheaţa păreau să se dea din calea ei pe când ne afundam în noaptea magică, vegheate de zeiţă, întruchiparea Nopţii.

Călătoria a fost uimitor de rapidă. Am luat-o la galop pe strada Utica până la ieşirea spre autostrada spre Broken Arrow, care era blocată de bariere cu lumină intermitentă, avertizând că autostrada era închisă. Am zâmbit, am mânat-o pe Persefona pe lângă baricadă şi am luat-o pe autostrada pustie. Am lăsat iapa în voia ei şi a luat-o la galop spre centru. M-am agăţat de ea şi m-am lăsat jos, pe grumazul ei. Cu pătura fluturând în urma mea, probabil că arătam ca o eroină dintr-un vechi roman romantic şi mi-am dorit să fi mers la galop spre un chef monstru, cu un tip pe care tatăl meu, regele, să-l considere nepotrivit, nu spre iad.

Am mânat-o pe Persefona spre ieşirea spre Centrul de Arta Spectacolului şi spre vechea gară din spatele lui. Din centru şi până la autostradă nu văzusem pe nimeni, dar acum mai zăream oameni ai străzii în apropierea staţiei de autobuz şi câte un poliţist ici-colo. „Suntem fantome... tăcute... nu ne vede nimeni, nu ne aude

nimeni”, am continuat să-mi spun în minte. Nimeni nu ne-a aruncat măcar o privire. Era ca şi cum m-aş fi transformat cu adevărat în fantomă, un gând deloc liniştitor.

Am trecut pe lângă Centru, am strunit-o pe Persefona şi am luat-o pe podul lat care trecea pe deasupra încrengăturii de şine vechi. Când am ajuns la jumătatea podului, am oprit-o pe Persefona şi m-am uitat în jos, la clădirea părăsită a gării care se zărea dedesubt, cufundată în beznă şi-n tăcere. Mulţumită doamnei Brown, fosta mea profă de arte de la liceul South Intermediate, ştiam că fusese pe vremuri o clădire frumoasă, în stil art deco, abandonată şi jefuită până la urmă, când trenurile încetaseră să mai circule pe aici. Acum semăna cu o clădire din Gotham City, din revistele cu Batman, cu Cavalerul Negru. Da, ştiu, sunt cam prostovană că citesc reviste din astea. Avea nişte ferestre imense, arcuite, care mă duceau cu gândul la nişte dinţi rânjiţi, între cele două turnuri asemănătoare unor castele bântuite.

— Iar noi trebuie să mergem acolo, jos, i-am spus Persefonei.

Respira greu de la alergătură, dar nu părea speriată şi am sperat că ăsta era un semn bun, ştiţi la ce mă refer, la faptul că animalele pot să simtă dacă o să se întâmple ceva rău.

Am traversat podul până la capăt şi am găsit drumeagul lateral, stricat, care ducea la gară. Nu se vedea bine unde începeau şinele, pentru că era foarte întuneric. N-ar fi trebuit să fie o problemă pentru mine, o novice cu vedere noctură excelentă, dar chiar era. Adevărul e că eram moartă de frică, în timp ce Persefona o lua spre clădire, şi am început s-o ocolesc încetişor, în căutarea intrării în subsol pe care mi-o descrisese Heath. Nu mi-a luat mult să dau peste uşa din zăbrele ruginite, aparent o barieră de netrecut. Nu mi-am permis să dau

înapoi şi să mă gândesc la cât de frică îmi era. Am descălecat-o pe Persefona şi am dus-o în intrândul acoperit, ca să nu stea în vânt şi în zăpadă. Am legat frâiele de o chestie de metal, i-am pus pătura pe spate şi am mângâiat-o cât am putut de mult, i-am spus ce fetiţă dulce şi curajoasă era şi că o să mă întorc îndată. Mă străduiam să cred ce-i spusesem ei şi am sperat că, dacă spun asta întruna, avea să se adeverească. Mi-era tare greu să mă îndepărtez de Persefona. Cred că nici nu-mi dădusem seama cât de bine îmi făcea prezenţa ei. Nu mi-ar fi stricat un pic de calm în timp ce mă postam în faţa grilajului de fier şi încercam să zăresc ceva în bezna de dincolo de el.

Nu vedeam nimic în afară de conturul neclar al unei încăperi enorme şi întunecoase, subsolul clădirii prin care, din nefericire, bântuia cineva. Groaznic! „Aici e Heath”, mi-am reamintit, am apucat grilajul şi am tras de el. S-a deschis fără dificultate, lucru care demonstra, cred eu, cât de des trebuie să fi fost folosit. Încă o dată, groaznic!

Subsolul nu era aşa de îngrozitor cum mă gândisem eu. Printre barele de la ferestrele amplasate la nivelul solului se strecurau şuviţe de lumină difuză şi îmi dădeam seama că încăperea fusese folosită probabil de oamenii străzii. Erau o grămadă de lucruri lăsate de ei: cutii mari, pături murdare, chiar şi un cărucior de cumpărături. Cum Dumnezeu reuşiseră oare să-l bage aici? Ciudat, dar nu era niciunul aici. Era ca un oraş-fantomă al oamenilor străzii, o chestie ciudată dacă mă gândesc la cum era vremea. Nu era oare noaptea momentul cel mai potrivit să te retragi la relativa căldură şi la adăpostul pe care îl oferea subsolul ăsta în loc să încerci să cauţi un loc uscat şi călduros pe stradă sau să dormi îngrămădit pe jos? în plus, ningea de câteva zile bune, aşa că, de fapt, încă-perea asta ar trebui să fie înţesată în primul rând de cei care aduseseră aici cutiile

şi restul de lucruri.

Acum, dacă ne gândim că în subsolul ăsta se aciuaseră nişte zombi înfiorători, avea mai mult sens că oamenii străzii îl abandonaseră.

„Nu te mai gândi la asta. Găseşte gura de scurgere şi apoi pe Heath.”

N-a fost greu să găsesc gura de scurgere. M-am dus în colţul cel mai întunecos şi mai scârbos al încăperii şi am văzut jos grilajul metalic. Mda, exact în colţ, jos. Nici într-o mie de ani nu mi-ar fi trecut prin cap să ating scârboşenia aia, darămite să-l mai ridic şi să intru prin el. Normal, asta trebuia să fac.

A fost la fel de uşor de ridicat capacul cum fusese şi cu aşa-zisa barieră de la intrare, ceea ce mi-a sugerat încă o dată că nu eram singura persoană/novice/om/creatură care intrase de curând pe aici. Era o scară metalică pe care am coborât vreo trei metri. Apoi mi-am dat drumul jos, în canal. Mda, exact asta era, tunelul mare şi umed dintr-un canal de scurgere. A, şi să nu uit, era şi întunecos, al naibii de întunecos. Am rămas pe loc un moment, ca să-mi obişnuiesc ochii cu bezna profundă, dar nu puteam să stau acolo prea mult timp. Nevoia de a-l găsi pe Heath era ca o mâncărime pe sub piele care mă împingea de la spate.

— Ţine-o tot la dreapta, am spus în şoaptă. Apoi am tăcut, pentru că până şi şoapta asta provocase ecou în jurul meu. Am făcut la dreapta şi am pornit cât de repede puteam.

Heath avusese dreptate, erau o mulţime de tuneluri care se tot ramificau şi-mi aminteau de nişte galerii săpate în pământ. La început am mai văzut indicii că oamenii străzii ajunseseră şi aici, dar, după ce am făcut de câteva ori la dreapta, cutiile, gunoiul împrăştiat şi păturile au dispărut. Umezeala şi bezna erau atot-stăpânitoare. Tunelurile încetaseră să mai fie

circulare, netede şi civilizate, cum mă aşteptam eu, şi deveneau un mare rahat.

Pereţii arătau de parcă fuseseră scobiţi de nişte hobbiţi beţi mangă, din cărţile lui Tolkien (repet, ştiu că sunt prostovană). Era şi frig, dar nu mă deranja prea tare.

Am ţinut-o tot la dreapta, sperând că Heath ştiuse ce spune. Mi-a trecut prin cap să mă opresc un pic, ca să mă concentrez asupra sângelui lui, folosindu-mă astfel de Impregnarea noastră, dar simţeam că era aşa de presant să ajung la el, încât n-am putut să mă opresc. Trebuia să-l găsesc pe Heath!!!

Le-am simţit mirosul înainte să le aud sâsâitul şi viermuiala şi să-i văd. Era mirosul ăla aiurea de vechi, de mucegăit, pe care îl simţisem de fiecare dată când îl zărisem pe vreunul dintre ei lângă zid. Mi-am dat seama că era duhoarea morţii şi m-am întrebat cum de n-o recunoscusem mai devreme.

Apoi întunericul cu care mă obişnuisem atât a fost străpuns de un licăr slab. M-am oprit ca să mă concentrez. „Haide, Z, că poţi. Ai fost Aleasă de zeiţa ta. Ai spart fantomele vampirilor ălora. Poţi s-o faci şi pe asta fără nici o problemă.”

Încercam încă să mă „concentrez”, mai precis, să-mi fac curaj, când deodată l-am auzit pe Heath ţipând. În clipa aia s-a terminat cu concentrarea şi cu încurajarea interioară şi am ţâşnit spre Heath. Ar trebui probabil să vă explic că vampirii sunt mai puternici şi mai rapizi decât fiinţele umane şi, deşi eu sunt doar o novice, sunt totuşi o novice foarte ciudată. Aşa că, atunci când spun că am ţâşnit, chiar asta vreau să spun, am ţâşnit ca din puşcă, în linişte. Am dat de ei în câteva secunde, lungi cât orele. Erau în intrândul de la capătul tunelului dărăpănat. Lampa pe care o remarcasem mai devreme atârna de un cui ruginit şi arunca umbre groteşti pe pereţii rotunjiţi, dar stricaţi. Se strânseseră în semicerc în

jurul lui Heath. El stătea pe salteaua mizerabilă, cu spatele lipit de zid. Nu ştiu cum, reuşise să-şi scoată banda adezivă de pe glezne, dar încheieturile îi erau încă bine legate. Avea o tăietură nouă pe braţul drept, iar mirosul sângelui lui era ademenitor şi atotstăpânitor.

Asta m-a făcut să acţionez. Heath era al meu, în ciuda nedumeririi mele în legătură cu sângele şi a sentimentelor faţă de Erik. Heath era al meu şi nimeni niciodată n-o să se hrănească din ce e al meu.

M-am precipitat prin cercul de creaturi sâsâitoare de parcă aş fi fost o bilă, iar ei popicele şi m-am aşezat lângă el.

— Zo! - a strigat el în culmea fericirii preţ de o clipă, dar apoi, ca un bărbat ce era, a încercat să mă împingă în spatele lui. - Ai grijă! Au dinţi şi gheare foarte ascuţite. - Apoi mi-a şoptit: Nu ai adus o echipă SWAT cu tine?

Nu era greu să nu mă las împinsă în spatele lui. O fi el drăguţ şi tot ce mai vrei, dar era doar o fiinţă umană. L-am bătut uşurel pe mâinile legate cu care mă prinsese de braţ şi i-am zâmbit. Cu unghia de la degetul mare am tăiat banda adezivă gri care îi imobilizase mâinile şi a făcut ochii mari la mine când şi le-a putut depărta.

I-am zâmbit larg. Nu-mi mai era nici urmă de frică, eram doar tare ofticată.

— Ce-am adus eu e mai bun decât o echipă SWAT. Tu stai în spatele meu şi uită-te.

Era rândul meu să-l împing pe Heath cu spatele la zid, să mă aşez în faţa lui şi să mă întorc spre cercul care se strângea, format din... Îhh!... cele mai dezgustătoare fiinţe pe care le văzusem în viaţa mea. Cred că erau mai mult de zece. Aveau feţele palide şi supte, iar ochii de un roşu murdar. Au mârâit şi au sâsâit la mine şi le-am văzut dinţii ascuţiţi şi unghiile! Ahh! Aveau unghiile lungi şi îngălbenite şi păreau tare periculoase.

— Essste doar o novice, a sâsâit unul dintre ei.

Sssemnul nu face din ea un vampir, ci o ciudăţenie.

M-am uitat la creatura care vorbise.

— Elliot!

— Am fosst Elliot, acum nu mai sssunt cel pe care îl cunoşteai - a spus, mişcându-şi capul înainte şi înapoi în timp ce vorbea, ca un şarpe. A mijit ochii strălucitori şi a făcut o grimasă. - Sstai să vezi...

A pornit spre mine gheboşat, cu un mers de fiară. Celelalte creaturi s-au însufleţit, încurajate de atitudinea lui.

— Ai grijă, Zo, că vin să ne înhaţe, a spus Heath şi a încercat să mi se aşeze în faţă.

— Ba nu, am spus. - Am închis ochii o clipă şi m-am concentrat asupra puterii şi căldurii flăcării, asupra forţei sale de a curaţi şi de a distruge, şi m-am gândit la Shaunee. - Pogoară-te asupră-mi, foc!

Am simţit că îmi ard palmele. Am deschis ochii şi am ridicat mâinile, care răspândeau acum o flacără vie, gălbuie.

— Dă-te înapoi, Elliot! Erai un stresant şi când trăiai, iar moartea n-a schimbat cu nimic lucrurile.

Elliot s-a dat înapoi de frica luminii pe care o răspândeam. Am făcut un pas înainte şi mă pregăteam să-i spun lui Heath să vină după mine, ca s-o ştergem naibii mai repede de aici, dar vocea ei m-a împietrit.

— Te înşeli, Zoey. Moartea chiar a schimbat câte ceva. Mulţimea de creaturi s-a dat în lături, ca s-o lase să treacă pe Stevie Rae.

CAPITOLUL 29

Flacăra din palmele mele a devenit intermitentă şi a pălit când atenţia mi-a fost distrasă.

— Stevie Rae! am spus şi am dat să merg spre ea, dar mi-am dat seama cum arăta şi am rămas împietrită.

Arăta îngrozitor, mai rău decât în viziunea pe care

o avusesem eu. Nu era atât aerul ei fragil, paloarea şi mirosul anormal pe care îl răspândea ceea ce o făceau să pară atât de schimbată, ci atitudinea ei. Când era în viaţă, Stevie Rae era cel mai bun om pe care îl cunoscusem vreodată. Acum însă, indiferent ce era, moartă, zombi, trezită din morţi, pe scurt, era altfel. Avea o privire nemiloasă şi inexpresivă, iar pe faţă nu i se citea nici o emoţie, doar ura.

— Stevie Rae, ce-ai păţit?

— Am murit.

Vocea ei era numai umbra a ceea ce fusese înainte. Avea încă accentul din Oklahoma, dar era lipsit de dulceaţa de până acum şi amintea mai degrabă de accentul pe care-1 avea scursura societăţii.

— Eşti fantomă?

— Fantomă? a rânjit ea. Nu, nu sunt fantomă.

— Deci, eşti vie? am spus şi am înghiţit în sec, cuprinsă brusc de speranţă.

A făcut o grimasă plină de sarcasm, aşa de străin de chipul ei încât mai că m-a luat cu greaţă.

— Tu numeşti asta că sunt vie, dar eu îţi spun că nu e chiar aşa de simplu. Dar nici eu nu mai sunt atât de simplă ca înainte.

Ei, cel puţin ea nu a sâsâit la mine ca arătarea aia de Elliot. „Stevie Rae e vie.” M-am agăţat de minunea asta, mi-am reprimat frica şi dezgustul şi m-am dus aşa de iute spre ea, încât nu a avut timp să se ferească sau să mă muşte, mă rog, am prins-o şi, făcând abstracţie de duhoarea ei, am strâns-o tare în braţe.

— Dacă ai şti cât mă bucur că n-ai murit, i-am şoptit.

Fie că îmbrăţişam o stană de piatră împuţită, fie că o îmbrăţişam pe ea, tot aia era. Nu s-a ferit, nu m-a muşcat şi nu a reacţionat în niciun fel, în schimb au făcut-o creaturile din jurul nostru. Le auzeam sâsâind şi bălmăjind ceva. I-am dat drumul şi m-am dat înapoi.

— Nu care cumva să mă mai atingi, mi-a spus.

— Stevie Rae, putem să mergem undeva să stăm de vorbă? Trebuie să-l duc pe Heath acasă, dar pot să mă întorc apoi să vorbim. Sau mai bine vii tu cu mine la şcoală?

— Tu chiar nu înţelegi nimic, nu?

— Ba înţeleg că ţi s-a întâmplat ceva rău, dar tot cea mai bună prietenă a mea eşti, aşa că o să găsim noi o soluţie.

— Zoey, nu pleci nicăieri de aici.

— Bine, m-am prefăcut eu că nu sesizez ameninţarea. Putem să vorbim şi aici, dar... chestia e că... - Mi-am aruncat privirea spre creaturile scârboase şi sâsâitoare. - Nu prea avem intimitate şi e un loc tare scârbos.

— Omoară-i odată! a mârâit Elliot din spatele lui Stevie Rae.

— Gura, Elliot! am izbucnit şi eu, şi Stevie Rae în acelaşi timp. Stevie Rae m-a privit şi jur că am surprins în ochii ei ceva mai mult decât mânie şi cruzime.

— Ştii că nu pot sssă rămână în viaţă dacă ne-au văzut, a continuat Elliot.

Celelalte creaturi au fremătat neliniştite şi au scos sunete aprobatoare.

Din adunătura de creaturi s-a desprins o fată. Se vedea că fusese frumoasă. Chiar şi acum avea un aer misterios, supranatural. Era înaltă şi blondă şi era mai graţioasă în mişcări decât ceilalţi. Când am privit în ochii ei roşii, n-am văzut decât răutate.

— Dacă tu nu poţi, mă ocup eu. Încep cu masculul. Nu-mi pasă că sângele lui a fost stricat de Impregnare, tot cald şi plin de viaţă e, a spus ea şi a venit spre Heath cu paşi legănaţi.

M-am aşezat în faţa lui, blocându-i fetei înaintarea.

— Dacă pui mâna pe el, dai colţul încă o dată, am ameninţat-o. Stevie Rae i-a curmat rânjetul.

— Treci la loc, Venus. Nu ataci până nu-ţi spun eu.

„Venus.” Numele ăsta mi-a aprins un beculeţ.

— Venus Davis? am întrebat.

Blonda cea drăguţă a mijit ochii la mine.

— De unde mă cunoşti, noviceo?

— Ştie o grămadă de lucruri - a intervenit Heath şi a făcut un pas pe după mine. Avea, cum îi spuneam eu, vocea aia de fotbalist, dură şi iritată, şi părea gata de atac. - Şi sunt sătul până peste cap de voi, creaturi nenorocite.

— Ăsta de ce deschide gura? s-a stropşit Stevie Rae.

Am oftat şi mi-am dat ochii peste cap. Îi dădeam dreptate lui Heath, eram şi eu sătulă de situaţia asta anormală şi înfricoşătoare până peste cap. Era timpul să ne luăm tălpăşiţa, iar cea mai bună prietenă a mea să se poarte ca persoana pe care o întrezărisem în privirea ei.

— Nu-i zice „ăsta”. Îl cheamă Heath. Nu-l mai ţii minte, Stevie Rae? E fostul meu prieten.

— Zo, nu sunt fostul tău prieten, sunt prietenul tău.

— Heath, ţi-am mai spus că nu putem fi împreună.

— Haide, mă, Zo, suntem Impregnaţi. Asta înseamnă că suntem legaţi, iubito! mi-a spus el cu un zâmbet larg, de parcă am fi fost la balul şcolii, nu în mijlocul unei adunături de zombi gata-gata să se înfrupte din noi.

— A fost o greşeală şi trebuie să stăm de vorbă pe tema asta, dar nu e deloc momentul potrivit.

— Zo, ştii foarte bine că mă iubeşti, a spus Heath cu acelaşi zâmbet larg.

— Heath, eşti cel mai încăpăţânat tip pe care îl cunosc. - Mi-a făcut cu ochiul şi n-am putut să-mi reţin un zâmbet. - Bine. Te iubesc.

— Ce ssse întâmplă aici..., a sâsâit creatura aia de Elliot.

Celelalte fiinţe oribile din jurul nostru s-au agitat neliniştite, iar Venus a mai făcut un pas spre Heath.

M-am străduit să nu tremur, să nu ţip sau mai ştiu eu ce. În schimb, m-a invadat o stare de calm. M-am uitat la Stevie Rae şi dintr-odată mi-a fost limpede ce trebuia să-i spun. Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am uitat la ea.

— Spune-i, i-am zis. Spune-le tuturor.

— Ce să le spun? a spus şi a mijit la mine ochii ei roşii.

— Spune-le ce se întâmplă. Ştii foarte bine, sunt sigură că ştii. Stevie Rae s-a strâmbat şi a rostit, ca şi cum vorbele i-ar fi fost smulse din gât:

— Umanitate! Asta ne arată ei nouă, umanitatea lor. Creaturile au mârâit, de parcă tocmai ar fi aruncat cineva apă sfinţită peste ele; apropo, şi ăsta este un stereotip de doi bani despre vampiri.

— E slăbiciune! De-aia suntem mai puternici decât ei, a spus Venus cu o strâmbătură. Noi nu mai avem slăbiciunea asta.

N-am băgat-o în seamă pe Venus şi nici pe Elliot. De fapt, n-am băgat pe nimeni în seamă, în schimb m-am uitat cu atenţie la Stevie Rae, ca s-o fac să mă privească în ochi, timp în care m-am străduit să nu-mi abat privirea sau să tresar la vederea ochilor ei arzători şi roşii.

— Vax! am exclamat.

— Are dreptate, a spus Stevie Rae cu o voce încărcată de răceală şi de răutate. Când am murit, ne-am pierdut umanitatea.

— Poate că e adevărat în cazul lor, dar eu nu cred că e valabil şi pentru tine, am spus.

— Tu nu ştii nimic, Zoey, mi-a retezat-o Stevie Rae.

— Nici nu trebuie. În schimb, te ştiu pe tine şi pe zeiţa noastră, e tot ce trebuie să ştiu.

— Nu mai e zeiţa mea.

— Aha, la fel cum nici mămică nu mai ai acum? am spus, convinsă că am atins o coardă sensibilă când am

văzut-o tresărind, străfulgerată parcă de o durere fizică.

— Nu mai am mămică, nu mai sunt fiinţă umană.

— Mare şmecherie! Teoretic, nici eu nu mai sunt fiinţă umană. Sufăr o Transformare, deci acum sunt un pic dintr-o chestie şi o grămadă dintr-o altă chestie. De fapt, singurul de aici care mai este încă fiinţă umană, este Heath.

— Dar să ştiţi, băieţi, că eu nu vă reproşez neomeni-tatea, a intervenit Heath.

Am oftat.

— Heath, nu există cuvântul „neomenitate”. Se spune „inumanitate”.

— Zo, nu sunt prost, ştiu şi eu că nu există. Am format şi eu un cuvânt nou prin derivare.

— Derivare? Auzisem bine?

— Am învăţat la engleză, cu Dickinson. Se foloseşte mult în... A făcut o pauză şi jur că arătările chiar aşteptau nerăbdătoare.

„Poezie.”

În ciuda situaţiei îngrozitoare, am râs.

— Heath, tu chiar te-ai pus cu burta pe carte!

— Ţi-am zis eu, mi-a răspuns el cu un zâmbet larg, o dulceaţă de băiat.

— Gata! a răsunat în tunel vocea lui Stevie Rae. S-a terminat. S-a întors cu spatele la mine şi la Heath, ignorându-ne total. - Ne-au văzut. Ştiu prea multe şi trebuie să moară. Omorâţi-i, a spus şi s-a îndepărtat.

De data asta Heath nu şi-a mai pierdut vremea împingându-mă în spatele lui, ci s-a răsucit şi, complet pe neaşteptate, m-a placat, aşa încât am aterizat în fund pe salteaua aia jegoasă cu un „hîîî”. Apoi s-a întors spre cercul de zombi ameninţători care se strângea în jurul nostru, şi-a înfipt picioarele depărtate în pământ şi, cu mâinile strânse pumn, a lansat strigătul lui de fotbalist fioros al echipei Broken Arrow.

— Haideţi, dacă sunteţi tari, arătărilor!

Să nu credeţi că nu am apreciat bărbăţia lui Heath, dar băiatul ăsta nu ştia pe ce lume trăieşte. M-am ridicat şi m-am concentrat.

— Focule, am din nou nevoie de tine! - am strigat de data asta, cu forţa unei Mari Preotese. Palmele mi-au fost împresurate de flăcări vioaie, care apoi mi s-au răspândit şi pe braţe. Mi-ar fi plăcut să am timp să mă uit mai cu atenţie la focul căruia îi dădusem naştere; era tare meseriaş că putea să ardă pe mine fără să mă ardă, dar n-aveam timp de aşa ceva. - Dă-te la o parte.

S-a uitat la mine peste umăr şi a făcut ochii mari. - Zo!

— N-am nimic, dar dă-te odată la o parte!

A sărit în lături, iar eu am înaintat cuprinsă de flăcări. Creaturile s-au dat speriate înapoi, dar tot mai încercau să-l prindă pe Heath cu mâinile, pe după mine.

— Terminaţi! am strigat. Plecaţi de aici şi lăsaţi-l în pace! Eu şi cu Heath o să plecăm de aici exact în secunda asta. Dacă încercaţi să ne opriţi, am să vă omor şi am sentimentul că de data asta o să fie definitiv.

Pe bune, chiar nu voiam să omor pe nimeni. Eu nu voiam decât să ies cu Heath de aici, după care s-o găsesc pe Stevie Rae şi s-o fac să-mi explice cum era posibil ca novicii despre care se presu-punea că muriseră să poată bântui puşi pe rele, cu ochi scăpărânzi şi duhnind a mucegai şi a praf.

Cu coada ochiului am surprins o mişcare. M-am întors la timp şi am văzut-o pe una dintre creaturi aruncându-se asupra lui Heath. Am ridicat braţele şi am aruncat cu foc în ea, ca şi cum aş fi aruncat o minge. Când a ţipat împresurată de foc, am recunoscut-o şi a trebuit să fac un efort să nu mi se facă rău. Era Elizabeth Fărănumedefamilie, tipa aia de treabă care murise acum o lună. Acum se zvârcolea pe jos cuprinsă de flăcări, împrăştiind un iz de carne în putrefacţie, tot ce mai rămăsese din carcasa ei neînsufleţită.

— Vânt şi ploaie! Vă invoc, am strigat, iar când aerul din jurul meu a început să facă vârtejuri, aducând cu sine mirosul ploii primăvăratice, m-a străfulgerat imaginea lui Damien şi a lui Erin stând cu picioarele încrucişate lângă Shaunee. Aveau ochii închişi, se concentrau şi ţineau în mâini lumânări de culoarea specifică elementului fiecăruia dintre ei. Mi-am îndreptat degetul spre corpul mocnind al lui Elizabeth, care a fost deodată spălat de ploaie, după care o briză răcoroasă a înălţat fumul verzui deasupra capetelor noastre şi i-a purtat duhoarea în josul tunelului, încredinţându-l apoi nopţii.

M-am întors din nou spre creaturi.

— Asta o să păţească oricine încearcă să ne oprească.

I-am făcut semn lui Heath s-o ia înaintea mea şi l-am urmat, îndepărtându-mă de creaturi cu spatele. Veneau după noi. Pe când urmam coturile făcute de tunelul întunecos, le mai pierdeam din vedere, dar le auzeam picioarele târşindu-se şi mârâielile înfundate. În momentul ăla am început să simt oboseala. Mă simţeam ca un telefon mobil care nu mai fusese încărcat de ceva timp, iar cineva se încăpăţâna să tot vorbească la el. Am lăsat focul care îmi cuprinsese braţele să se stingă, mai puţin o flăcăruie tremurătoare din căuşul mâinii drepte. Heath n-avea şanse să vadă drumul fără ajutorul ei.

Continuam să mă îndepărtez cu spatele, atentă la creaturi, gata de atac. După ce am trecut de două ramificaţii ale tunelului, i-am spus lui Heath să se oprească.

— Zo, ar fi bine să ne grăbim. Ştiu că ai puterile astea, dar ei sunt o grămadă, mai mulţi decât ne-au atacat pe noi, şi nu ştiu cu câţi poţi să te lupţi, mi-a spus şi m-a mângâiat pe faţă. Nu vreau să fiu răutăcios, dar arăţi ca dracu'.

Mă şi simţeam nasol, dar n-am vrut să aduc vorba

despre asta.

— Am o idee. - Tocmai dăduserăm de un cot unde tunelul se îngusta într-atât încât puteam să-i ating pereţii cu mâinile întinse. M-am întors până la partea cea mai îngustă a cotului. Heath a dat să vină după mine, dar i-am spus: „Stai acolo” şi i-am arătat undeva mai departe, în direcţia în care mergeam. S-a încruntat, dar s-a executat.

M-am întors cu spatele la Heath şi m-am concentrat. Am ridicat braţele şi m-am gândit la câmpurile abia arate şi la păşunile frumoase din Oklahoma, presărate de căpiţe de fân. M-am gândit la pământ, la felul în care deveneam una cu el... mă împresura...

— Pământ! Te invoc!

Când am ridicat mâinile, m-a străfulgerat o imagine a lui Stevie Rae. Nu era cum o ştiam eu, drăguţă şi concentrată la lumânarea ei verde aprinsă, ci ghemuită într-un tunel întunecos. Era trasă la faţă şi palidă, iar ochii îi scăpărau roşiatici. Însă faţa ei nu mai era o caricatură lipsită de emoţii sau o mască plină de cruzime. Plângea în toată regula, pradă disperării. „E un început”, am gândit. Apoi, cu o mişcare rapidă şi puternică, mi-am coborât braţele şi am poruncit:

— Închide!

Din tavanul din faţa mea au început să cadă bucăţi de pământ şi pietre. La început a fost o ploaie de pietricele, dar în curând s-a transformat într-o avalanşă care a înăbuşit mârâielile iritate şi sâsâielile creaturilor prizoniere.

M-a cuprins o moleşeală şi m-am dat înapoi, nesigură pe picioare.

— Aici sunt, Zo.

Heath m-a prins cu braţele lui puternice şi m-am lăsat pe el o clipă. În timpul fugii noastre, mai multe răni i se deschiseseră, iar mirosul sângelui în toată bunătatea lui mi-a stârnit simţurile.

— De fapt, nu sunt prinse acolo, am spus uşor, încercând să-mi scot din minte dorinţa năprasnică de a-i linge firişorul de sânge care i se prelingea în jos pe obraz. Am mai trecut şi de alte tuneluri. Sunt convinsă că or să găsească alt drum până la urmă.

— Nu-i nimic, Zo, a spus Heath ţinându-mă încă în braţe, dar s-a îndepărtat suficient cât să mă poată privi în ochi. Ştiu de ce ai nevoie, simt. Dacă te hrăneşti din mine, n-o să te mai simţi atât de slăbită, mi-a spus şi mi-a zâmbit, iar ochii albaştri i s-au întunecat. Nu-i nimic, a repetat. Chiar vreau s-o faci.

— Heath, ai trecut prin destule. Cine ştie cât sânge ai pierdut până acum? Nu e o idee prea bună să mai beau şi eu.

Îi spuneam eu că nu, dar îmi tremura glasul de dorinţă.

— Glumeşti? Un zdrahon de fotbalist ca mine? Am o mulţime de sânge de dat - a glumit Heath. Apoi a devenit serios. - Pentru tine, orice.

M-a privit în ochi, şi-a trecut degetul pe zgârietura umezită de sânge de pe obraz şi apoi şi-a mânjit buza de jos, apoi m-a sărutat.

Am simţit dulceaţa tenebroasă a sângelui lui, care mi s-a răspândit în gură, invadându-mi tot corpul cu plăcere sălbatică şi energie. Heath şi-a desprins buzele de ale mele şi m-a purtat spre zgârietura de pe obraz. Când limba mi s-a strecurat afară şi a atins-o, a gemut şi m-a strâns aproape de el. Am închis ochii şi am început să-i ling obrazul...

— Omoară-mă!

Vocea spartă a lui Stevie Rae a risipit vraja sângelui lui Heath, care pusese stăpânire pe mine.

CAPITOLUL 30

M-am înroşit toată de jenă pe când mă smulgeam

din braţele lui Heath şi mă ştergeam la gură, respirând anevoie. Stevie Rae era mai jos, în tunel, la câţiva metri de noi. Avea obrajii scăldaţi încă de lacrimi, iar pe faţa ei se citea disperarea.

— Omoară-mă, a repetat ea, suspinând.

— Nu. - Am clătinat din cap şi am făcut un pas spre ea, dar s-a dat înapoi şi a întins mâinile înainte, ca să mă ţină la distanţă parcă. M-am oprit şi am inspirat adânc de câteva ori, încercând să mă adun. - Vino înapoi cu mine în Casa Nopţii! Vedem noi atunci ce s-a întâmplat. O să se rezolve, Stevie Rae, îţi promit. Tot ce contează este că eşti vie.

În timp ce eu vorbeam, Stevie Rae dădea din cap.

— Nu sunt chiar vie şi, în plus, nu pot să mă întorc acolo.

— Ba cum să nu fii vie, că doar umbli şi vorbeşti.

— Nu mai sunt eu. Chiar am murit, iar o parte din mine, partea cea mai importantă, este încă moartă, exact cum sunt şi ceilalţi, a zis ea şi a făcut un gest spre tunelul blocat de dărâmături.

— Tu nu eşti ca ei, i-am spus hotărâtă.

— Semăn mai mult cu ei decât cu tine, mi-a răspuns şi şi-a mutat privirea de la mine la Heath, care stătea tăcut lângă mine. Ai fi uimită să afli ce lucruri îngrozitoare îmi trec prin cap. Aş fi în stare să-l omor fără să stau prea mult pe gânduri. L-aş fi omorât deja dacă sângele lui nu ar fi fost modificat de Impregnarea cu tine.

— Poate că nu a fost singurul motiv, Stevie Rae.

Poate că nu l-ai omorât pentru că, de fapt, nu voiai, i-am spus.

M-a privit din nou.

— Nu. Chiar am vrut să-l omor şi încă mai vreau.

— Ceilalţi i-au omorât pe Brad şi pe Chris, a intervenit Heath. Şi e numai vina mea.

— Heath, nu e momentul..., am început să spun, dar m-a întrerupt.

— Nu, Zoey, trebuie să mă asculţi. Creaturile alea i-au înhăţat pe Brad şi pe Chris pentru că dădeau târcoale Casei Nopţii şi e vina mea, pentru că le-am spus cât de bună eşti, a spus jenat. Îmi pare rău, Zo. - Apoi a căpătat un aer serios şi a adăugat: Ar trebui s-o omori, să-i omori pe toţi. Cât timp sunt ei în viaţă, oamenii sunt în pericol.

— Are dreptate, a spus Stevie Rae.

— Şi în ce fel se rezolvă lucrurile dacă te omor pe tine şi pe ceilalţi? N-or să mai apară şi alţii ca voi? - M-am hotărât şi am scurtat şi mai mult distanţa dintre mine şi Stevie Rae. Părea gata să plece, dar cuvintele mele au oprit-o. - Cum s-a întâmplat asta? Cum ai ajuns aşa?

Chipul i-a fost străbătut de suferinţă.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, ştiu doar cine e de vină.

— Şi cine e de vină?

A dat să-mi răspundă, dar apoi, cu o viteză nemaiîntâlnită, s-a lipit speriată de peretele tunelului. - Vine!

— Ce? Cine? am întrebat-o şi m-am aplecat spre ea.

— Plecaţi de aici! Iute. Poate mai aveţi timp să fugiţi. - A întins mâna şi m-a prins de mână. Era rece, dar avea forţă. - Te omoară dacă te vede, şi pe tine, şi pe el. Ştii prea multe. Se poate să te omoare oricum, dar o să-i fie mai greu dacă te întorci în Casa Nopţii.

— Stevie Rae, despre cine vorbeşti?

— Despre Neferet.

Numele ei a fost ca o explozie şi, în timp ce clătinam din cap neîncrezătoare, în adâncul meu am ştiut că e adevărat.

— Neferet v-a făcut asta?

— Da. Acum pleacă de aici, Zoey!

I-am simţit groaza şi ştiam că avea dreptate. Dacă nu plecam cu Heath de acolo, aveam să murim.

— N-am să te părăsesc, Stevie Rae. Foloseşte-ţi elementul. Încă mai ai o legătură cu pământul, simt eu asta. Foloseşte-ţi elementul ca să te menţii puternică. Am să mă întorc după tine şi găsim noi o soluţie, o să îndreptăm lucrurile, îţi promit.

Am strâns-o tare în braţe, iar după un uşor moment de ezitare m-a strâns şi ea.

— Hai să mergem, Heath.

L-am apucat de mână, ca să înaintăm mai repede prin bezna tunelului. Flacăra din palmă mi se stinsese când invocasem pământul şi nu voiam să risc s-o mai aprind o dată, pentru că ar fi putut să ne vadă ea. Pe când fugeam prin tunel, am auzit-o pe Stevie Rae şoptind:

— Te rog, nu mă uita...

Heath şi cu mine am rupt-o la fugă. Forţa pe care mi-o dăduse sângele lui nu m-a ţinut prea mult timp, iar când am ajuns la scara metalică ce ducea la canalul de scurgere din subsol, simţeam că o să mă prăbuşesc şi că o să dorm neîntoarsă câteva zile. Heath voia să urcăm iute pe scară până în subsol, dar i-am spus să aştepte. Cu respiraţia întretăiată, m-am sprijinit de peretele tunelului şi m-am căutat în buzunar de telefonul mobil şi de cartea de vizită a detectivului Marx. Am deschis telefonul şi jur că am avut inima cât un purice până s-au înverzit liniuţele.

— Acu' mă auzi? a spus Heath cu un ditamai zâmbetul pe faţă.

— Sst! am făcut, dar mi-a zâmbit încă o dată. Am format numărul detectivului.

— Marx la telefon, a răspuns o voce gravă, după ce telefonul a sunat de două ori.

— Domnule Marx, sunt Zoey Redbird. Nu am decât o secundă la dispoziţie şi apoi trebuie să închid. L-am găsit pe Heath Luck. Suntem în subsolul gării vechi din Tulsa şi avem nevoie de ajutor.

— Staţi acolo, vin imediat!

Deasupra noastră s-a auzit un zgomot care m-a făcut să întrerup legătura şi să închid telefonul. Heath a dat să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. M-a cuprins cu braţul şi am încercat să respirăm doar din vârful plămânilor. Apoi am auzit un gângurit de porumbel şi un fâlfâit de aripi.

— Cred că e doar o pasăre, a şoptit Heath. Mă duc să mă uit. Eram prea obosită să mai protestez şi, în plus, Marx era în drum spre noi, iar eu eram sătulă de tunelul ăsta jilav şi scârbos.

— Ai grijă, i-am şoptit la rândul meu.

Heath a dat din cap şi m-a strâns de umăr, după care s-a urcat pe scară. A ridicat uşurel grilajul metalic şi a băgat capul, ca să arunce o privire împrejur. La scurt timp după aia s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să urc şi să-l apuc de mână.

— Hai, că e doar un porumbel!

Răpusă de oboseală, am urcat până la el şi m-am lăsat trasă până în subsol. Am stat apoi preţ de câteva minute în colţ, lângă grilaj, cu urechile ciulite. Într-un târziu i-am spus:

— Hai afară, să-l aşteptăm pe Marx!

Heath începuse deja să tremure, dar mi-am adus aminte de pătura pe care mi-o dăduse Afrodita. Preferam de o mie de ori să mă lupt cu vremea rea decât să mai stau în subsolul ăsta de coşmar.

— Nici eu nu mă înnebunesc după locul ăsta. E ca un cavou, a spus Heath uşurel, clănţănind din dinţi. Ţinându-ne de mână, am traversat subsolul prin lumina cenuşie care se strecura de deasupra, printre zăbrele. Ajunseserăm la uşa de fier când am auzit în depărtare sirena unei maşini de poliţie, încordarea teribilă din corp tocmai începea să se mai risipească, dar din beznă s-a auzit vocea lui Neferet.

— Trebuia să-mi dau seama că o să fii aici.

Heath a tresărit şi l-am strâns de mână, ca să-l pun în gardă, în timp ce mă întorceam spre ea, mă concentram şi am simţit forţa elementelor pâlpâind în aerul dimprejur. Am inspirat adânc şi, prevăzătoare, mi-am golit mintea de gânduri.

— Neferet! Cât mă bucur să te văd! - am exclamat şi l-am strâns pe Heath de mână încă o dată înainte să-i dau drumul, încercând să-i transmit astfel să meargă pe mâna mea. Apoi am rupt-o la fugă, suspinând şi m-am aruncat în braţele ei. - Cum m-ai găsit? Te-a sunat detectivul Marx?

I-am citit nedumerirea în priviri pe când se elibera fără greutate din braţele mele.

— Detectivul Marx?

— Îhî, am smiorcăit şi mi-am şters nasul pe mânecă, încercând să dau impresia că sunt uşurată şi că am încredere în ea. El se aude venind. - Sirena se auzea deja foarte aproape şi pe lângă ea se mai auzeau cel puţin încă două maşini. - Ce bine că m-ai găsit! am spus entuziasma-tă. A fost îngrozitor. Am zis că o să ne omoare pe amândoi omul ăla al străzii ţicnit.

M-am dus iar lângă Heath şi l-am prins de mână. Se uita la Neferet aproape şocat. Mi-am dat seama că probabil îşi mai amintea frânturi din cealaltă întâlnire pe care o avusese cu Marea Preoteasă, în noaptea în care fantomele vampirilor erau cât pe ce să-l omoare, şi mi-am închipuit că era prea speriat ca Neferet să-şi dea seama ce-i trecea prin minte. Dementţial!

S-a auzit zgomot de portiere trântindu-se şi paşi grei prin zăpadă.

— Zoey, Heath..., a spus Neferet şi a venit iute spre noi.

A ridicat mâinile, care răspândeau o lumină ciudată, roşiatică, şi m-a dus cu gândul la ochii zombilor ălora. Înainte să apuc să fug, să ţip sau măcar să respir, ne-a apucat de umeri. L-am simţit pe Heath crispându-se

şi am simţit o durere în corp. Mi-a explodat ceva în cap şi genunchii m-ar fi lăsat, dacă nu m-ar fi ţinut ea ca într-o menghină.

— Uitaţi tot!

Cuvintele ei mi-au răsunat în mintea cuprinsă de agonie şi apoi mi s-a tăiat filmul.

CAPITOLUL 31

Eram pe o pajişte frumoasă, în mijlocul unei păduri dese, mi se părea mie. O briză călduţă şi delicată purta până la mine miresme de liliac. Pajiştea era străbătută de un pârâiaş a cărui apă cristalină susura zglobie printre pietrele şlefuite.

— Zoey, mă auzi? a dat buzna în paradisul meu o voce bărbătească insistentă.

M-am încruntat şi am încercat să nu-l bag în seamă. Nu aveam de gând să mă trezesc, dar spiritul meu a fremătat. Trebuie să mă trezesc, trebuie să-mi aduc aminte. Trebuie să-mi aduc aminte, de dragul ei. Care ea?

— Zoey... - De data asta vocea s-a auzit în visul meu şi mi-am văzut numele scris pe albastrul cerului primăvăratic. Era o voce de femeie... familiară... magică... minunată. - Zoey...

Mi-am rotit privirea prin luminiş şi, pe malul celălalt al pârâiaşului, am zărit-o pe zeiţă, stând graţioasă pe o bucată netedă de gresie şi jucându-se cu picioarele goale prin apă.

— Nyx! am strigat. Am murit? Cuvintele au prins a scânteia în jurul meu. Zeiţa mi-a zâmbit.

— Zoey Redbird, de fiecare dată când îţi fac o vizită ai să-mi pui întrebarea aceasta?

— A, nu, ăă, îmi pare rău, am spus, iar cuvintele mele au plutit îmbujorate, ca şi obrajii mei pesemne.

— Să nu-ţi pară rău, copila mea. Te-ai descurcat

foarte bine. Sunt mândră de tine. Acum este vremea să te trezeşti. Şi vreau să-ţi amintesc că elementele pot să şi vindece, nu numai să distrugă.

Voiam să-i mulţumesc, deşi habar n-aveam despre ce vorbeşte, dar o zgâlţâitură şi o rafală de aer rece m-au întrerupt. Am deschis ochii.

Fulgii de zăpadă valsau peste tot în jurul meu. Detectivul Marx era aplecat deasupra mea şi mă zgâlţâia de umăr. În ceaţa în care îmi era cufundat creierul am reuşit să găsesc un cuvânt:

— Heath? am murmurat cu glas răguşit.

Marx a dat din cap spre dreapta lui şi, când am întors capul, am văzut cum Heath, care zăcea nemişcat, era urcat în ambulanţă.

— E..., am dat să spun, dar n-am reuşit să termin.

— E bine, doar un pic zdruncinat. A pierdut mult sânge, dar i-au dat un analgezic.

— Zdruncinat? am întrebat, căznindu-mă să înţeleg. Ce i s-a întâmplat lui Heath?

— A suferit răni multiple, exact ca ceilalţi doi puşti. Slavă Domnului că l-ai găsit şi m-ai sunat înainte să piardă prea mult sânge. - M-a strâns de umăr. Un tip de la ambulanţă a încercat să-l dea pe Marx deoparte, dar el l-a expediat: Am eu grijă de ea. O duc înapoi în Casa Nopţii şi o să-şi revină.

I-am surprins tipului de la Salvare privirea în care se citea cuvântul „creatură”, dar detectivul Marx m-a prins cu mâinile lui puternice şi m-a aşezat în fund. S-a aşezat apoi în faţa mea şi n-am mai reuşit să-l văd pe tipul care bodogănea.

— Poţi să mergi pe jos până la maşina mea? m-a întrebat Marx. Am încuviinţat din cap. Mă simţeam mai bine, dar creierul îmi era încă amorţit. „Maşina” lui Marx era de fapt o camionetă cât toate zilele, bună pentru orice fel de vreme, cu roţi uriaşe şi cu bară de protecţie. M-a ajutat să mă urc pe bancheta din faţă, călduţă şi

moale, dar înainte să închidă portiera mi-am adus aminte de ceva, deşi efortul mi-a provocat o durere de cap de-am crezut că o să-mi crape capul.

— Persefona! Ce s-a întâmplat cu ea?

Marx a părut nedumerit un moment, după care mi-a zâmbit.

— Iapa?

Am dat din cap.

— A, e bine. O duce un poliţist în grajdul poliţiei, în centru, până se mai eliberează un pic drumurile, şi atunci o aducem înapoi în Casa Nopţii, într-o remorcă. Cred că tu eşti mai curajoasă decât poliţiştii din Tulsa, pentru că niciunul nu s-a oferit s-o aducă înapoi călare, a spus el cu un zâmbet.

Mi-am sprijinit capul de banchetă în timp ce el schimba pe tracţiune integrală şi lăsa în urmă gara, alunecând uşor printre nămeţi. Cred că erau cel puţin zece maşini de poliţie, o maşină de pompieri şi două ambulanţe parcate, care aruncau lumini roşii, albastre şi albe în noaptea pustie, străpunsă de perdeaua de zăpadă.

— Ce s-a întâmplat aici în noaptea asta, Zoey?

M-am gândit, dar m-a străfulgerat o durere de cap care m-a făcut să strâng din ochi.

— Nu-mi aduc aminte, am reuşit să spun, chinuită de zvâcnetul din tâmple. - I-am simţit privirea pătrunzătoare. L-am privit şi mi-am amintit că-mi spusese despre sora lui geamănă, vampir şi ea, care încă îl iubea. Spusese că puteam avea încredere în el şi îl credeam. - Ceva e aiurea, am recunoscut. Am memoria varză.

— Bine, a spus încetişor. Începi cu ultimul lucru de care îţi aduci aminte fără efort.

— Păi, o ţesălam pe Persefona şi dintr-odată am ştiut unde e Heath şi că, dacă nu mă duc după el, moare.

— Sunteţi Impregnaţi? - Trebuie să fi fost vizibilă uimirea mea, pentru că a zâmbit şi a continuat. - Mai

vorbesc cu sora mea şi am fost mereu curios să aflu lucruri despre vampiri, mai ales după ce s-a Transformat prima oară. - A ridicat din umeri, ca şi cum n-ar fi fost mare şmecherie ca o fiinţă umană să ştie tot soiul de chestii despre vampiri. - Suntem gemeni, aşa că suntem obişnuiţi să ne împărtăşim tot felul de lucruri. Schimbarea speciei nu a contat prea mult pentru noi, a spus şi mi-a aruncat din nou o privire piezişă. Sunteţi Impregnaţi, nu?

— Mda, suntem Impregnaţi. Aşa am ştiut unde este. N-am suflat o vorbă despre Afrodita. Nu mă simţeam absolut deloc în stare să explic toată povestea aia cu viziunile ei care erau adevărate, dar stai să vezi că Neferet a fost... - Ah! am exclamat, de data asta din cauza zbuciumului din mintea mea.

— Inspiră adânc, a spus Marx şi-mi arunca priviri îngrijorate ori de câte ori putea să-şi ia ochii de la drumul cel periculos. Am spus să povesteşti ce-ţi aminteşti fără efort.

— Nu, nu-i nimic, chiar vreau să încerc.

Părea încă îngrijorat, dar a continuat cu întrebările.

— Bun, deci ai ştiut că Heath are probleme şi ai aflat unde este. De ce nu m-ai sunat să-mi spui mie să mă duc la gară?

Am încercat să-mi amintesc, dar iar m-a străfulgerat o durere de cap şi m-a cuprins furia. Era ceva aiurea cu mintea mea. Cineva îmi zăpăcise creierul, iar chestia asta mă enerva tare de tot. Mi-am frecat tâmplele şi am scrâşnit din dinţi de durere.

— Ar fi bine să ne oprim un pic.

— Nu, lăsaţi-mă să mă gândesc, am spus cu respiraţia întretăiată, îmi aminteam de grajd şi de Afrodita. Îmi aminteam că Heath avea nevoie de mine şi de fuga nebună prin zăpadă cu Persefona, până în subsolul gării. Dar când încercam să-mi amintesc mai departe de faza cu subsolul, durerea de cap devenea

insuportabilă.

— Zoey! a aterizat în plină durere vocea îngrijorată a detectivului Marx.

— E ceva care îmi zăpăceşte creierul, am spus şi mi-am şters de pe obraji lacrimile pe care nici nu-mi dădusem seama că le vărsăm.

— Ţi-au fost şterse părţi din memorie.

Nu păruse să fie întrebare, dar eu am încuviinţat oricum din cap.

O clipă a rămas în tăcere, părând că se concentrează asupra drumului pustiu şi îngropat sub zăpadă, dar aş fi zis că mai era şi altceva la mijloc, şi ce-a spus în continua-re mi-a confirmat că aveam dreptate.

— Sora mea - mi-a zâmbit şi mi-a aruncat o privire -, Anne o cheamă, m-a avertizat odată că, dacă enervez vreodată o Mare Preoteasă, o să am mari necazuri, pentru că ele pot să şteargă anumite lucruri, iar cu asta se referea la oameni şi la amintirile lor. - Şi-a luat ochii de la drum şi m-a privit, dar zâmbetul îi dispăruse. - Deci, cred că întrebarea e următoarea: ce-ai făcut tu să enervezi o Mare Preoteasă?

— Nu ştiu. Am..., m-am oprit un pic şi m-am gândit la ce spusese. N-am mai încercat să-mi amintesc ce se întâmplase în noaptea aia. În schimb, mi-am lăsat memoria să mă poarte alene în trecut... la Afrodita şi la faptul că Nyx încă îi mai dăruia viziuni, deşi Neferet spusese în stânga şi-n dreapta că viziunile ei erau neade-vărate... şi la vaga senzaţie ciudată, aproape imperceptibilă, care se întindea ca râia în jurul lui Neferet, că ceva nu era în regulă cu ea, şi care culminase cu noaptea de duminică şi cu faptul că-şi însuşise hotărârile pe care le luasem eu cu privire la Fiicele Întunericului... la scena nasoală la care fusesem martoră între ea şi... şi... m-am ţinut tare, să stăpânesc fierbinţeala care începea să-mi pulseze în cap, dublată de o durere ascuţită, şi mi-am amintit de arătarea aia de

Elliot, care se hrănise din sângele Marii Preotese.

— Opriţi maşina! am strigat.

— Aproape am ajuns la şcoală, Zoey.

— Opriţi odată, că mi se face rău.

A alunecat uşor până pe marginea drumului necirculat. Am deschis portiera şi am sărit pe strada înzăpezită, m-am dus împleticindu-mă până lângă şanţ şi am vărsat şi sufletul din mine pe un morman de zăpadă. Detectivul Marx a venit lângă mine, mi-a dat părul pe spate şi, ca un tată, mi-a spus să respir adânc şi că totul o să fie bine. Am înghiţit câteva guri de aer şi până la urmă m-am oprit din icnit. Mi-a dat o batistă, una din aia de pe vremuri, de in, curată şi împăturită frumos, ca un pătrat.

— Mulţumesc.

După ce m-am şters pe faţă şi mi-am suflat nasul, am vrut să i-o dau înapoi, dar mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Păstreaz-o.

Stăteam acolo, inspirând adânc, ca să-mi domolesc zvâcnetul din cap, şi mă uitam peste câmpul acoperit cu un strat neatins de zăpadă la nişte stejari din depărtare, care creşteau de-a lungul unui zid masiv din piatră şi cărămidă. Deodată mi-am dat seama unde eram şi am tresărit.

— E zidul estic al şcolii, am exclamat.

— Da, m-am gândit să te aduc prin spate, să ai mai mult timp să te aduni şi, poate, să-ţi vindeci memoria.

„Să vindeci…” De ce-mi aminteşte cuvântul ăsta? Am încercat cu grijă să-mi amintesc şi am strâns din dinţi în aşteptarea durerii care eram sigură că o să vină. Dar n-a fost aşa, iar în minte mi-a apărut o pajişte frumoasă şi vorbele înţelepte ale zeiţei mele… „elementele pot să şi vindece, nu numai să distrugă”.

Şi atunci am înţeles ce aveam de făcut.

— Domnule Marx, puteţi să mă lăsaţi un moment?

— Singură? m-a întrebat. Am încuviinţat din cap.

— Eu sunt în maşină, cu ochii pe tine. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

I-am zâmbit cu recunoştinţă şi, înainte să apuce el să se întoarcă la maşină, am luat-o spre stejari. Nu a fost nevoie să merg până sub ei, adică aproape în incinta şcolii, chiar şi aşa prezenţa lor m-a ajutat să mă concentrez. Când am ajuns suficient de aproape încât să le văd crengile îmbrăţişându-se ca nişte vechi prieteni, m-am oprit şi am închis ochii.

— Vântule, te invoc şi de data asta îţi cer să alungi orice umbră care mi-a atins mintea. - M-a cuprins un val de frig, de parcă aş fi fost scuturată de un uragan, care însă nu mi-a atins corpul, ci mi-a invadat mintea. Am ţinut ochii strâns închişi şi am respins zvâcnetul care îmi revenise în tâmple. - Focule, te invoc şi-ţi cer să arzi bezna care mi-a atins mintea. - Am simţit o căldură puternică în cap, dar nu ca arsura pe care o simţisem mai devreme, ci era o căldură plăcută, ca cea a unui pled. - Apă, te invoc şi-ţi cer să speli bezna care mi-a cuprins mintea. – Răcoa-rea a invadat căldura, domolind arşiţa şi abătând asupra mea o uşurare incredibilă. - Pământ, te invoc şi-ţi cer ca puterea ta de a hrăni să-mi înghită bezna din minte. Am simţit de parcă prin tălpi, prin care eram bine legată de pământ, mi s-ar fi scurs din corp o beznă putredă, care era apoi înghiţită de energia şi de miezul hrănitor al pămân-tului. - Iar ţie, spirit, îţi cer să redai ceea ce a distrus bezna în mintea mea şi să-mi vindeci memoria! - Ceva parcă a trosnit în mine şi o bine cunoscută senzaţie de fierbinţeală mi-a străbătut spatele, făcându-mă să cad în genunchi.

— Zoey! Zoey! Dumnezeule, te simţi bine?

Mâinile puternice ale detectivului Marx mi-au zgâlţâit încă o dată umerii şi m-au ajutat să mă ridic în picioare. De data asta am deschis ochii fără nici o greutate şi i-am zâmbit, ridicându-mi privirea spre faţa lui plină de bunătate.

— Mă simt mai mult decât bine. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat.

CAP ITOLUL 32

— Eşti sigură că e aşa? m-a întrebat detectivul Marx pentru a nu ştiu câta oară.

— Mda, am dat obosită din cap. Aşa e.

Eram atât de obosită, de credeam că o să mă ia somnul acolo, în camioneta aia uriaşă. Dar ştiam că nu era posibil. Noaptea încă nu se încheiase şi nu-mi terminasem treaba.

Detectivul a oftat şi mi-a zâmbit:

— Va trebui să aveţi încredere în mine, am spus, cam cum îmi spusese şi el mie mai devreme.

— Nu-mi place treaba asta, a comentat el.

— Ştiu şi îmi pare rău. Dar am spus tot ce puteam.

— Că un om al străzii ţicnit l-a răpit pe Heath şi i-a omorât pe ceilalţi doi băieţi? a zis şi a clătinat din cap.

Simt ceva ciudat în povestea asta.

— Sunteţi sigur că nu aveţi puteri paranormale? i-am răspuns cu un zâmbet obosit.

— Dacă aş avea, mi-aş da seama ce anume e ciudat în povestea asta, a continuat el şi a clătinat din nou din cap. Şi cum îţi explici pierderea memoriei?

Mă gândisem deja ce să-i răspund la întrebarea asta.

— M-a traumatizat ce s-a întâmplat în noaptea asta, mi-a blocat memoria. Apoi însă, afinitatea mea faţă de cele cinci elemente m-a ajutat să îndepărtez blocajul şi să-mi amintesc.

— Şi de-aia ai avut dureri? Am înălţat din umeri.

— Cred că da, dar acum mi-a trecut.

— Zoey, sunt destul de sigur că e mai mult decât îmi spui tu. Vreau să te asigur că poţi avea încredere în mine, a zis el din nou.

— Ştiu.

Chiar îl credeam, dar în acelaşi timp ştiam că erau câteva secrete pe care nu le puteam împărtăşi nici detectivului ăstuia de treabă şi nimănui altcuiva.

— Nu e nevoie să înduri singură. Eu pot să te ajut. Eşi doar o copilă, o adolescentă, a spus el exasperat.

L-am privit direct.

— Ba nu, sunt novice, lider al Fiicelor Întunericului şi Mare Preoteasă în devenire. Credeţi-mă, e mult mai mult decât o simplă adolescentă. Am jurat şi ştiţi de la sora dumneavoastră că un vampir îşi respectă jurămintele. Jur că v-am spus tot ce pot şi, dacă mai dispar şi alţi puşti, cred că pot să vă ajut săi găsiţi.

Ce nu i-am spus însă era că nu eram sută la sută sigură cum o să fac treaba asta, dar simţeam că puteam să-i jur şi ştiam că aşa Nyx o să mă ajute să-mi respect jurământul. Nu că ar fi fost floare la ureche, dar nu puteam s-o expun pe Stevie Rae, iar asta presupunea că nimeni nu trebuie să ştie despre existenţa creaturilor sau, cel puţin, nu până ce ea nu era în siguranţă.

Marx a oftat din nou şi, în timp ce dădea ocol maşinii cu paşi apăsaţi, ca să mă ajute să cobor, a mormăit ceva. Exact înainte să-mi deschidă uşa de la clădirea principală a şcolii, detectivul mi-a ciufulit părul - ce gest enervant! - şi mi-a spus:

— Bine, facem ca tine. Se pare că n-am de ales. Aşa e, n-avea de ales.

Am păşit în clădire înaintea lui şi am fost învăluită pe dată de căldura aromelor ei familiare de tămâie şi uleiuri şi de luminiţele reconfortante ale felinarelor, care tremurau ca nişte prieteni nerăbdători şi primitori. Vorbeşti de lup...

— Zoey! au chiţăit gemenele în acelaşi timp şi m-au împresurat, m-au îmbrăţişat, strigând şi ţipând la mine că le-am umplut de griji şi turuind întruna că au simţit când le-am invocat elementele. Damien venea şi el

puţin mai în spatele lor. Apoi Erik m-a cuprins cu braţele şi mi-a şoptit că îi fusese tare frică pentru mine şi cât de mult se bucura că eram întreagă. M-am cuibărit un pic în braţele lui şi l-am îmbrăţişat şi eu. Aveam să mă gândesc eu mai încolo cum să fac cu el şi cu Heath. Acum eram prea obosită şi, în orice caz, trebuia să-mi păstrez energia pentru...

— Zoey, ce spaimă am tras din pricina ta!

M-am desprins din braţele lui Erik şi m-am întors cu faţa spre Neferet.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă creez neplăceri, am spus şi chiar vorbeam serios. Chiar nu voisem să-şi facă griji, să se necăjească sau să se sperie cineva din cauza mea.

— Presupun că a trecut, draga mea. Ne bucurăm cu toţii că ai ajuns cu bine acasă.

Mi-a adresat zâmbetul ei minunat, matern, care părea atât de plin de dragoste şi de bunătate şi, deşi ştiam ce ascundea el, mi s-a strâns inima şi mi-am dorit cu disperare să mă fi înşelat şi să cred din nou că Neferet era o fiinţă minunată, cum credeam mai demult.

„Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele”, mi-au răsunat în minte vorbele zeiţei, umplându-mă de energie.

— Zoey este eroina noastră, asta este clar, a spus detectivul Marx. Dacă nu era legată de băiatul acela, n-ar fi putut niciodată să ne sune, să venim la gară la timp ca să-l salvăm.

— Da, asta e o mică problemă pe care noi două va trebui s-o discutăm mai târziu.

Mi-a aruncat o privire aspră, dar, după ton, nimeni nu şi-ar fi putut imagina că aveam să dau de naiba. De-ar şti ei...!

— Domnule detectiv, l-aţi prins pe cel care i-a răpit pe băieţi? a continuat Neferet.

— Nu, a fugit înainte să ajungem noi, dar sunt o mulţime de dovezi că cineva a locuit acolo şi că a folosit locul ca pe un fel de cartier general. Cred că n-o să fie prea greu să găsim probe că ceilalţi doi băieţi au fost ucişi de către cineva care a încercat să dea impresia că vampirii i-au răpit pe adolescenţi. Şi, deşi Heath nu-şi aminteşte mare lucru din cauza şocului, ne-a făcut Zoey o descriere a bărbatului, după care să ne putem ghida. E doar o chestiune de timp să-l prindem.

Oare numai eu am zărit în privirea lui Neferet o străfulgerare de uimire?

— Excelent! a zis ea.

— Mda, i-am spus privind-o în ochi pe Marea Preoteasă. I-am zis o mulţime de lucruri domnului detectiv Marx. Am o memorie foarte bună.

— Sunt mândră de tine, Pasăre Zoey! - Neferet a venit la mine, m-a cuprins cu braţele şi m-a strâns tare şi am auzit-o şoptindu-mi la ureche: „Dacă spui ceva despre mine, am să mă ocup personal să nu te creadă nimeni, nici oamenii şi nici vampirii.”

Nu m-am îndepărtat de ea şi n-am avut nicio reacţie. Dar, când mi-a dat drumul, i-am aplicat lovitura de graţie, cea pe care o pusesem la cale de când simţisem arsura aia pe pielea spatelui.

— Neferet, vrei, te rog, să te uiţi un pic la spatele meu?

În timpul ăsta prietenii mei stăteau la taclale, evident, teribil de uşuraţi, cum se simţeau de când îi sunasem de afară, de lângă şcoală, în timp ce vorbisem cu detectivul Marx, şi le spusesem să vină în clădirea principală a şcolii şi să aibă grijă să fie şi Neferet de faţă. Acum ciudata mea cerere, pe care avusesem grijă s-o formulez tare şi răspicat, le-a închis gura. De fapt, toată lumea din încăpere, inclusiv detectivul Marx, se uita la mine cu aerul că se întreabă dacă nu cumva mă lovisem la cap în timpul tărăşeniei de mai devreme şi mi se

scursese creierul afară.

— Vorbesc serios, am spus şi i-am zâmbit lui Neferet, ca şi cum sub tricou aş fi avut un cadou numai şi numai pentru ea.

— Zoey, nu ştiu dacă..., a început Neferet pe un ton ceva între grijă şi jenă.

Am oftat, exagerând un pic.

— Dumnezeule, uită-te.

Înainte să mă mai împiedice ceva, m-am întors cu spatele la ei şi mi-am ridicat tricoul, atentă să nu-l ridic şi din faţă.

Nu prea îmi făcusem griji că era posibil să mă înşel, iar exclamaţiile şi sunetele de uimire şi de fericire ale prietenilor mei mi-au dat un sentiment de uşurare.

— Z! Semnul ţi s-a întins! a spus Erik râzând şi a atins cu grijă desenele care îmi apăruseră pe spate.

— Mamă, e bestial! a exclamat Shaunee.

— Superb! i-a ţinut Erin isonul.

— Impresionant, li s-a alăturat şi Damien. Are acelaşi aspect de labirint ca şi celelalte Semne ale tale.

— Exact, cu nişte rune printre vârtejuri, a spus Erik. Cred că am fost singura care a remarcat că Neferet n-a scos un sunet.

Mi-am aranjat tricoul la loc şi abia aşteptam să ajung la o oglindă, ca să văd şi eu ceea ce până acum doar simţisem.

— Felicitări, Zoey. Îmi închipui că asta înseamnă că zeiţa ta te consideră în continuare deosebită, a spus detectivul Marx.

— Mulţumesc şi vă mulţumesc şi pentru tot ce aţi făcut pentru mine în noaptea asta, i-am spus şi i-am zâmbit.

Ne-am privit şi mi-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors spre Neferet.

— Eu trebuie să plec, doamnă. Mai am foarte mult de lucru în noaptea asta. Şi, în plus, sunt convins că Zoey

abia aşteaptă să se ducă la culcare. Noapte bună tuturor! a spus, şi-a dus mâna la tâmplă, mi-a mai zâmbit o dată şi a plecat.

— Sunt ruptă de oboseală. - Am privit-o pe Neferet. - Dacă nu te deranjează, eu m-aş duce la culcare.

— Sigur, draga mea, a zis ea pe un ton neutru. Ar fi bine.

— Şi aş mai vrea să trec pe la templul lui Nyx în drum spre dormitoare, dacă n-ai nimic împotrivă, i-am spus.

— Ai motive să-i mulţumeşti lui Nyx. E o idee bună să treci pe la templul ei.

— Venim şi noi cu tine, Z, a spus Shaunee.

— Mda, Nyx a fost alături de noi toţi în noaptea asta, a comentat şi Erin.

Damien şi Erik au încuviinţat, dar nu m-am uitat la niciunul dintre ei, ci am continuat s-o privesc pe Neferet.

— Am să-i mulţumesc lui Nyx, dar, de fapt, altul e motivul pentru care merg la templul ei. - Nu am aşteptat să mă întrebe, ci am continuat cu gravitate: Vreau să aprind lumânarea pământului pentru Stevie Rae. I-am promis că n-am s-o uit.

Prietenii mei au murmurat încuviinţări, dar eu am rămas cu ochii la Neferet şi m-am dus spre ea. - Noapte bună, Neferet, i-am spus, iar de data asta am îmbrăţişat-o eu şi i-am şoptit: „Nu oamenii, novicii sau vampirii trebuie să creadă ce le spun despre tine, pentru că mă crede Nyx. Nu am terminat cu tine.”

M-am desprins de ea şi i-am întors spatele. Am ieşit împreună cu prietenii mei şi am parcurs scurtul drum până la templul lui Nyx. În sfârşit, ninsoarea se oprise, iar luna ne arunca ocheade printre firişoarele de nori aseme-nea unor eşarfe de mătase. M-am oprit în faţa frumoasei statui din marmură a zeiţei, din faţa templului ei.

— Aici, am spus cu hotărâre.

— Aici, Z? s-a mirat Erik.

— Aici, afară vreau să pun lumânarea lui Stevie Rae, la picioarele lui Nyx.

— Ţi-o aduc eu, s-a oferit Erik.

M-a strâns de mână, apoi s-a dus în grabă în templul lui Nyx.

— Ai dreptate, a spus Shaunee.

— Mda, lui Stevie Rae i-ar plăcea să-i fie aprinsă lumânarea aici, afară, a zis şi Erin.

— E mai aproape de pământ, a intervenit Damien.

— Deci e mai aproape de Stevie Rae, am spus uşor.

Erik s-a întors şi mi-a dat lumânarea verde şi bricheta lungă pentru ritualuri. Mi-am urmat instinctul şi am adăpostit-o la picioarele lui Nyx.

— Nu te-am uitat, Stevie Rae, aşa cum ţi-am promis, am rostit.

— Nici eu, a spus Damien.

— Şi nici eu, ni s-a alăturat şi Shaunee.

— Idem, nu s-a lăsat Erin mai prejos.

— Nu te-am uitat nici eu, l-am auzit şi pe Erik.

Mireasma unei pajişti înverzite s-a răspândit deodată în jurul statuii lui Nyx, iar prietenii mei au zâmbit, înlăcrimaţi. Înainte să pornim, am închis ochii şi am înălţat o rugă, o promisiune pe care o credeam cu tot sufletul.

„Am să vin după tine, Stevie Rae.”

SFÂRŞIT